C/2024/6481

8.11.2024

COMUNICARE A COMISIEI

privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului

(Regulamentul privind controalele oficiale)

(C/2024/6481)

Prezenta comunicare a Comisiei este menită să sprijine autoritățile naționale în aplicarea Regulamentului (UE) 2017/625. Numai Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competența de a formula interpretări obligatorii ale dreptului Uniunii.

CUPRINS

Pagină

ABREVIERI 4

INTRODUCERE 5

1 TITLUL I – OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII 5

1.1. Controalele oficiale și alte activități oficiale (articolul 2 din RCO) 5

1.2. Medicul veterinar oficial (articolul 3 din RCO) 13

2 TITLUL II – CONTROALELE OFICIALE ȘI ALTE ACTIVITĂȚI OFICIALE ÎN STATELE MEMBRE 15

2.1. Capitolul II – Controale oficiale 15

2.1.1 Controale oficiale ale comerțului electronic 15

2.1.1.1 Înregistrarea operatorilor de comerț electronic 16

2.1.1.2 Eșantionarea și analiza animalelor și a bunurilor vândute online 16

2.1.1.3 Acțiuni în caz de neconformitate și risc 16

2.1.1.4 Furnizorii de servicii digitale 17

2.1.1.5 Strategii de control privind comerțul electronic – cele mai bune practici 18

2.1.2. Liste de operatori [articolul 10 alineatele (2) și (3) din RCO] 18

2.1.3. Metodele și tehnicile de control oficial: inspecții și audituri (articolul 14 din RCO) 19

2.1.3.1. Inspecții 19

2.1.3.2. Auditare 20

2.1.4. Controale oficiale pentru producția de produse de origine animală destinate consumului uman 21

2.2. CAPITOLUL III – Delegarea anumitor atribuții ale autorităților competente (articolele 28-33 din RCO) 31

2.2.1. Condiții de delegare a anumitor atribuții de control oficial 31

2.3. CAPITOLUL IV – Eșantionare, analize, teste și diagnosticări (articolele 34-42 din RCO) 33

2.3.1. Metodele utilizate pentru eșantionare, analiză, teste și diagnosticări (articolul 34 din RCO) 33

2.3.2. A doua expertiză (articolul 35 din RCO) 37

2.3.2.1. Condiții de eșantionare pentru efectuarea unei a doua expertize și a unei alte analize de către un alt laborator oficial 39

2.3.2.2. Efectuarea unei alte analize de către un alt laborator oficial 40

2.3.3. Laboratoare oficiale (articolele 37-42 din RCO) 40
2.3.3.1. Desemnare 40
2.3.3.2. Acreditare 41
2.3.3.3. Desemnarea transfrontalieră 42
2.3.3.4. Subcontractare 43
2.3.3.5. Auditare 44
2.4. CAPITOLUL V – Controalele oficiale asupra animalelor și bunurilor care intră în Uniune 44
2.4.1. Norme de control oficial pentru transporturile care intră în Uniune 44
2.4.1.1. Transporturi și documente de însoțire 44
2.4.1.2. Norme de certificare pentru animale, produse de origine animală, produse compuse și materiale germinative. 45
2.4.1.3. Norme de certificare pentru plante, produse vegetale și alte obiecte 46
2.4.1.4. Certificarea electronică 47
2.4.1.5. Animale și bunuri care intră în Uniune și care fac obiectul controalelor oficiale 47
2.4.1.6. Efectuarea controalelor 49
2.4.1.7. Utilizarea DSCI 51
2.4.1.8. Schimbarea destinației și tratamentul special al transporturilor 52
2.4.1.9. DSCI-PP legat de un certificat fitosanitar 52
2.4.2. Intrarea ilegală a transporturilor în Uniune 52
2.4.2.1. Notificare 53
2.4.2.2. Măsuri 53
2.4.2.3. Coduri NC incorecte 54
2.4.3. Manipularea transporturilor neconforme 55
2.4.3.1. Neconformitate detectată înainte de punerea în liberă circulație 55
2.4.3.2. Neconformitate detectată după punerea în liberă circulație 57
2.4.4. Utilizarea facilităților comerciale de depozitare (articolul 64 din RCO) 57
2.4.4.1. Utilizarea facilităților comerciale de depozitare pentru controalele de identitate și fizice asupra produselor de origine neanimală 58
2.4.4.2. Procedura de utilizare a facilităților comerciale de depozitare pentru autoritățile competente de la PCF 59
2.4.4.3. Listarea facilităților comerciale de depozitare și înregistrarea în TRACES-NT 59
2.5. CAPITOLUL VI – Finanțarea controalelor oficiale și a altor activități oficiale (articolele 78-85 din RCO) 62
2.5.1. Finanțare – norme generale 62
2.5.2. Taxe sau redevențe obligatorii 62
2.5.3. Alte taxe sau redevențe (fără caracter obligatoriu) 62
2.5.4. Nivelul costurilor și metodele de calculare a taxelor sau redevențelor obligatorii 63
2.5.5. Transparența 65

2.6. CAPITOLUL VII – Certificarea oficială (articolele 86-91 din RCO) 66
2.6.1. Certificarea oficială 66
2.6.2. Certificatul oficial 68
2.6.3. Atestarea oficială 69
2.6.4. Inspectorul autorizat 70
3 TITLUL III – LABORATOARE DE REFERINȚĂ ȘI CENTRE DE REFERINȚĂ 70
3.1. Desemnarea și domeniul de aplicare al misiunii 71
3.1.1. Laboratoarele de referință ale UE și centrele de referință ale UE (articolele 92-99 din RCO) 71
3.1.2. Laboratoarele naționale de referință (articolele 100-101 din RCO) 71
3.2. Acreditare 72
3.2.1. LRUE (articolul 93 din RCO) și LNR (articolul 100 din RCO) 72
3.2.2. CRUE (articolele 95-98 din RCO) 72
3.3. Obligații de publicare și de notificare 73
3.3.1. Lista LNR 73
3.3.2. Lista LRUE și CRUE 73
3.3.3. Confidențialitatea datelor 73
3.4. Raportarea și controalele efectuate de Comisie 73
3.4.1. LRUE și CRUE 73
3.4.2. LNR 73
3.4.2.1. LNR: Teste comparative între laboratoare și teste de competență 74
4 TITLUL IV – ACȚIUNI DE ASIGURARE A RESPECTĂRII LEGISLAȚIEI 74
4.1. CAPITOLUL I – Acțiuni întreprinse de autoritățile competente și sancțiuni 74
4.1.1. Raportarea cazurilor de încălcare (articolul 140 din RCO) 74
4.1.1.1 Domeniul de aplicare material: tipul de cazuri de încălcare care pot fi raportate 75
4.1.1.2 Mecanisme de raportare 76
4.1.1.3 Proceduri scrise 77
4.1.1.4 Persoane de contact, primirea și tratarea raportărilor 77
4.1.1.5 Protecția datelor cu caracter personal 77
4.1.1.6 Raportarea anonimă 78
4.1.1.7 Protecția împotriva represaliilor 79

ABREVIERI

PCF	Post de control la frontieră: Astfel cum este definit la articolul 3 punctul 38 din Regulamentul (UE) 2017/625
AC	Autoritatea competentă: astfel cum este definită la articolul 3 punctul 3 din Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).
DSCI	Document sanitar comun de intrare: astfel cum se menționează la articolul 56 din Regulamentul (UE) 2017/625.
NC	Nomenclatura combinată
CI	Certificat de inspecție: Astfel cum este menționat la articolele 4 și 5 din Regulamentul delegat (UE) 2021/2306 al Comisiei ([2])
EU CSW-CERTEX	Sistemul electronic de schimb de certificate în cadrul ghișeului unic al Uniunii Europene pentru vămi: Astfel cum este definit la articolul 4 din Regulamentul (UE) 2022/2399 ([3])
CRUE	Centru de referință al Uniunii Europene
LRUE	Laborator de referință al Uniunii Europene
HACCP	Analiza riscurilor și punctele critice de control: Astfel cum este menționată la articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 852/2004 ([4]).
IMSOC	Sistemul de gestionare a informațiilor pentru controalele oficiale: Articolul 131 din Regulamentul (UE) 2017/625.
iRASFF	Sistemul electronic de implementare a sistemului RASFF: Astfel cum este definit la articolul 2 punctul 7 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1715 al Comisiei ([5]) (Regulamentul IMSOC).
LNR	Laborator național de referință
CO	Control (controale) oficial(e)
RCO	Regulamentul privind controalele oficiale: Regulamentul (UE) 2017/625
OIE	Oficiul Internațional de Epizootii – Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor
AAO	Alte activități oficiale
MVO	Medic veterinar oficial: Astfel cum este definit la articolul 3 punctul 32 din Regulamentul (UE) 2017/625.
RASFF	Sistemul de alertă rapidă pentru alimente și furaje: Astfel cum este definit la articolul 2 punctul 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1715 al Comisiei
TRACES TRACES-NT	Noua tehnologie TRACES (Sistemul de control al comerțului și de expertiză): Sistemul computerizat menționat la articolul 133 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2017/625 în scopul schimbului de date, informații și documente.

([1]) Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2017 privind controalele oficiale și alte activități oficiale efectuate pentru a asigura aplicarea legislației privind alimentele și furajele, a normelor privind sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și produsele de protecție a plantelor, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 999/2001, (CE) nr. 396/2005, (CE) nr. 1069/2009, (CE) nr. 1107/2009, (UE) nr. 1151/2012, (UE) nr. 652/2014, (UE) 2016/429 și (UE) 2016/2031 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 1/2005 și (CE) nr. 1099/2009 ale Consiliului și a Directivelor 98/58/CE, 1999/74/CE, 2007/43/CE, 2008/119/CE și 2008/120/CE ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 854/2004 și (CE) nr. 882/2004 ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Directivelor 89/608/CEE, 89/662/CEE, 90/425/CEE, 91/496/CEE, 96/23/CE, 96/93/CE și 97/78/CE ale Consiliului și a Deciziei 92/438/CEE a Consiliului (Regulamentul privind controalele oficiale) (JO L 95, 7.4.2017, p. 1).

([2]) Regulamentul delegat (UE) 2021/2306 al Comisiei din 21 octombrie 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2018/848 al Parlamentului European și al Consiliului cu norme privind controalele oficiale asupra transporturilor de produse ecologice și de produse în conversie destinate importului în Uniune și privind certificatul de inspecție (JO L 461, 27.12.2021, p. 13).

([3]) Regulamentul (UE) 2022/2399 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 noiembrie 2022 de instituire a mediului aferent ghișeului unic al Uniunii Europene pentru vămi și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 (JO L 317, 9.12.2022, p. 1).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 852/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind igiena produselor alimentare (JO L 139, 30.4.2004, p. 1).
([5]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1715 al Comisiei din 30 septembrie 2019 de stabilire a normelor privind funcționarea sistemului de gestionare a informațiilor pentru controalele oficiale și a componentelor sistemice ale acestuia (Regulamentul IMSOC) (JO L 261, 14.10.2019, p. 37).

INTRODUCERE

Legislația privind lanțul agroalimentar vizează prevenirea riscurilor și promovarea anumitor aspecte ale calității producției de animale și bunuri, atât pentru produsele de bază care intră în Uniunea Europeană, cât și pentru cele aflate deja pe piață. Statele membre trebuie să instituie sisteme de control prin care să verifice respectarea de către operatori a cerințelor prevăzute în legislația privind lanțul agroalimentar.

Regulamentul (UE) 2017/625 privind controalele oficiale și alte activități oficiale efectuate pentru a asigura aplicarea legislației privind alimentele și furajele, a normelor privind sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și produsele de protecție a plantelor (Regulamentul privind controalele oficiale – RCO) reprezintă un cadru armonizat pentru efectuarea unor astfel de controale și activități oficiale de-a lungul întregului lanț agroalimentar.

De la data aplicării RCO, statele membre au solicitat Comisiei în repetate rânduri să ofere clarificări și recomandări cu privire la punerea în practică a anumitor dispoziții RCO, precum și a dispozițiilor prevăzute în actele de punere în aplicare sau în actele delegate adoptate în temeiul RCO. Scopul prezentei comunicări este de a compila opiniile Comisiei cu privire la cele mai solicitate dispoziții, pentru a contribui la înțelegerea și aplicarea armonizată a acestor dispoziții de către autoritățile competente și părțile interesate din statele membre.

Un prim set de clarificări a fost publicat în Comunicarea 2022/C 467/02 a Comisiei privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/625 (Regulamentul privind controalele oficiale) din 8 decembrie 2022. De atunci, Comisia a continuat discuțiile cu statele membre și cu părțile interesate în legătură cu alte dispoziții din RCO. Prezentul document este o revizuire a primei comunicări a Comisiei care adaugă noi elemente de clarificare, în timp ce elementele comunicării anterioare rămân neschimbate.

Prezenta comunicare nu aduce atingere competenței exclusive a Curții de Justiție a Uniunii Europene de a formula interpretări obligatorii ale dreptului Uniunii.

1. TITLUL I – OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

1.1. Controalele oficiale și alte activități oficiale (articolul 2 din RCO)

Articolul 2 din RCO definește și face distincție între „controalele oficiale” sau „alte activități oficiale” efectuate de autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 4 din RCO:

> Articolul 2 din RCO
>
> Controalele oficiale și alte activități oficiale
>
> 1. În sensul prezentului regulament, „controale oficiale” înseamnă activități efectuate de autoritățile competente sau de organismele delegate sau persoanele fizice cărora li s-au delegat anumite atribuții de control oficial în conformitate cu prezentul regulament pentru a verifica:
>
> (a) conformitatea operatorilor cu prezentul regulament și cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2); și
>
> (b) că animalele sau bunurile îndeplinesc cerințele stabilite în normele menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv pentru eliberarea unui certificat oficial sau a unui atestat oficial.

2. În sensul prezentului regulament, „alte activități oficiale” înseamnă activități diferite de controalele oficiale efectuate de autoritățile competente sau de organismele delegate sau persoanele fizice cărora li s-au delegat anumite alte activități oficiale în conformitate cu prezentul regulament și cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv activități destinate să verifice prezența bolilor animalelor sau a organismelor dăunătoare plantelor, să prevină sau să limiteze răspândirea acestor boli ale animalelor sau organisme dăunătoare plantelor, să eradicheze respectivele boli ale animalelor sau organisme dăunătoare plantelor, să acorde autorizații sau aprobări și să elibereze certificate oficiale sau atestate oficiale.

Clarificări suplimentare privind „alte activități oficiale” sunt furnizate în considerentul 25 din RCO:

Considerentul 25 din RCO

Legislația Uniunii privind lanțul agroalimentar conferă în plus autorităților competente din statele membre atribuții specializate care trebuie îndeplinite pentru a asigura protecția sănătății animale, a sănătății plantelor și a bunăstării animalelor, precum și protecția mediului în ceea ce privește OMG și produsele de protecție a plantelor. Aceste atribuții reprezintă activități de interes public pe care autoritățile competente din statele membre trebuie să le efectueze în vederea eliminării, a limitării sau a reducerii pericolului care poate apărea pentru sănătatea umană, a animalelor sau a plantelor, pentru bunăstarea animalelor sau pentru mediu. Aceste alte activități oficiale, care includ acordarea autorizațiilor sau a aprobărilor, supravegherea și monitorizarea epidemiologică, eradicarea și limitarea bolilor sau a organismelor dăunătoare, precum și emiterea de certificate sau atestate oficiale, sunt reglementate prin aceleași norme sectoriale a căror aplicare este asigurată prin intermediul controalelor oficiale și, ca atare, prin prezentul regulament.

Această distincție este importantă, deoarece se aplică norme și condiții diferite, în funcție de încadrarea activității în categoriile „control oficial” sau „altă activitate oficială”. În special, articolul 1 alineatul (5) din RCO indică dispozițiile RCO care se aplică și altor activități oficiale și, ca un corolar, dispozițiile care se aplică numai controalelor oficiale. De exemplu, deși operatorii au dreptul la o a doua expertiză în ceea ce privește eșantionarea, analiza, testarea sau diagnosticarea animalelor sau a bunurilor lor în contextul controalelor oficiale (articolul 35 din RCO), acest drept nu se extinde la eșantionarea, analiza, testarea sau diagnosticarea animalelor sau a bunurilor în contextul altor activități oficiale. Distincția dintre controalele oficiale și alte activități oficiale este, de asemenea, relevantă în ceea ce privește calcularea taxelor și redevențelor obligatorii în conformitate cu articolul 79 din RCO, deoarece această dispoziție se aplică numai în raport cu controalele oficiale, nu și cu alte activități oficiale [a se vedea, de asemenea, și 2.5. CAPITOLUL VI – Finanțarea controalelor oficiale și a altor activități oficiale (Articolele 78 – 85 din RCO) de mai jos].

Astfel cum se menționează la articolul 2 din RCO, atât „controalele oficiale”, cât și „alte activități oficiale” sunt efectuate de o „autoritate competentă”, de un „organism delegat” ([1]) sau de o persoană fizică căreia i s-au delegat anumite atribuții de control oficial sau alte activități oficiale în conformitate cu RCO. Potrivit articolului 2 alineatul (1) din RCO, „controalele oficiale” sunt efectuate pentru a verifica conformitatea operatorilor sau a animalelor sau bunurilor ([2]) cu RCO și/sau cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din respectivul regulament. Această definiție implică trei caracteristici pe care o activitate trebuie să le îndeplinească în același timp pentru a fi considerată un „control oficial” în sensul RCO:

Scopul său constă în

(i) verificarea conformității;

(ii) operatorilor sau animalelor ori bunurilor;

(iii) cu RCO și/sau cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din respectivul regulament.

([1]) Definițiile termenilor „autoritate competentă” și „organism delegat” se regăsesc la articolul 3 punctul 3 și, respectiv, punctul 5 din RCO.
([2]) Definiția termenului „animale”, în conformitate cu articolul 3 punctul 9 din RCO, este cea prevăzută la articolul 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 privind bolile transmisibile ale animalelor și de modificare și de abrogare a anumitor acte din domeniul sănătății animalelor („Legea privind sănătatea animală”) (JO L 84, 31.3.2016, p. 1). Definiția termenului „bunuri” se regăsește la articolul 3 punctul 11 din RCO.

De exemplu, în ceea ce privește punctul (i) de mai sus, deși verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO în scopul eliberării unui certificat oficial sau a unui atestat oficial reprezintă un „control oficial”, eliberarea unui certificat (pe baza unui control oficial efectuat înainte de eliberare) nu se efectuează în sine „pentru a verifica conformitatea” și, prin urmare, constituie o „altă activitate oficială”.

În ceea ce privește punctul (ii) de mai sus, de exemplu, verificarea conformității autorității competente cu normele RCO nu ar fi considerată un „control oficial”, deoarece „autoritatea competentă” în sensul articolului 3 punctul 3 din RCO nu este un „operator” în sensul articolului 3 punctul 29 din regulamentul respectiv. Prin analogie, verificările conformității laboratoarelor oficiale sau a organismelor delegate cu obligațiile stabilite în RCO ar fi considerate „alte activități oficiale”. Cu toate acestea, nu este exclus ca normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO să stabilească obligații pentru entitățile respective și, în acest caz, entitățile respective s-ar putea califica drept „operatori”, iar verificările conformității cu aceste norme ar putea, prin urmare, să fie considerate „controale oficiale”.

În ceea ce privește punctul (iii) de mai sus, de exemplu, controalele în materie de conformitate cu alte norme decât RCO și legislația privind lanțul agroalimentar menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO nu ar fi considerate nici „controale oficiale”, nici „alte activități oficiale” în sensul articolului 2 din RCO.

În general, toate etapele necesare pentru finalizarea unei activități ar trebui considerate ca făcând parte din activitatea respectivă. Aceasta include etape de documentare, cum ar fi redactarea rapoartelor privind controalele oficiale sau înregistrarea rezultatului unei activități în sisteme electronice (de exemplu, finalizarea și semnarea unui DSCI). În schimb, de exemplu, eliberarea unui certificat oficial este o activitate separată care are ca rezultat elaborarea unui document cu efect juridic, care se bazează pe rezultatele unui control oficial finalizat și documentat, dar nu face parte în sine din controlul oficial. Printre exemplele de „alte activități oficiale”, în conformitate cu opiniile exprimate de statele membre în cursul elaborării RCO și al discuțiilor din cadrul Consiliului, se numără:

— gestionarea listelor de operatori înregistrați/autorizați;

— orientări/consiliere pentru operatori cu privire la legislația Uniunii privind lanțul agroalimentar și punerea în aplicare a acesteia;

— anchete privind prezența organismelor dăunătoare plantelor;

— supravegherea pentru depistarea bolilor la animale;

— investigații epidemiologice în focarele de toxiinfecție alimentară;

— notificarea bolilor animalelor sau a organismelor dăunătoare plantelor;

— eradicarea și limitarea bolilor animalelor sau a organismelor dăunătoare plantelor;

În cazul în care o neconformitate constatată dă naștere la suspiciunea unor noi neconformități [articolul 137 alineatul (2) din RCO] sau impune investigații având drept scop stabilirea amplorii sau a originii cazului de neconformitate ori a responsabilității operatorului [articolul 138 alineatul (1) litera (a) din RCO], astfel de activități sunt în sine menite să verifice conformitatea și, prin urmare, ar trebui să fie considerate „controale oficiale”.

Unele activități pot fi fie controale oficiale, fie alte activități oficiale, în funcție de scopul lor. De exemplu, verificarea prezenței unei boli în contextul unui program de eradicare se califică drept „altă activitate oficială” în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din RCO, în timp ce verificarea prezenței aceleiași boli poate fi un „control oficial”, dacă se efectuează în vederea verificării conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO. În special, unele dintre metodele și tehnicile de control oficial menționate la articolul 14 din RCO sunt utilizate în egală măsură în timpul supravegherii și al investigațiilor epidemiologice (de exemplu, examinarea documentelor și a rapoartelor de trasabilitate, interviuri, eșantionare, analiză, diagnosticare și teste etc.). Pentru aceste activități, dacă este necesar, se poate face o diferențiere între cele două contexte pe baza caracteristicilor descrise mai sus.

Câteva exemple practice de „controale oficiale” și „alte activități oficiale” sunt incluse în Tabelul 1 de mai jos.

Tabelul 1

Exemple de controale oficiale (CO) și alte activități oficiale (AAO)

	Activitate	CO	AAO	Observație/motivare
1	Verificarea listei notificărilor prealabile ale transporturilor care intră în Uniune pentru planificarea controalelor la frontieră		AAO	Pregătirea înainte de efectuarea controalelor oficiale
2	Stabilirea unui program de eradicare		AAO	Eradicarea și limitarea bolilor sau a organismelor dăunătoare (a se vedea considerentul 25 din RCO)
3	Utilizarea rezultatelor supravegherii efectuate de operatori		AAO	Analiza datelor care fundamentează/sprijină pregătirea controalelor oficiale, nu verificarea conformității în sine
4	Elaborarea de proceduri scrise pentru efectuarea controalelor oficiale		AAO	Pregătirea/asistența înainte de efectuarea controalelor oficiale
5	Verificarea evidențelor transporturilor aflate în tranzit	CO		Verificarea conformității [cu articolul 19 litera (e) din Regulamentul Delegat (UE) 2019/2124 al Comisiei ([1])]
6	Prelevarea de eșantioane pentru transporturile care intră în Uniune în conformitate cu TRACES-NT	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
7	Efectuarea controalelor asupra animalelor și bunurilor care intră în Uniune.	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
8	Verificarea completării corecte a unui DSCI de către operator	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
9	Eșantionarea și analiza unui transport la un post de control la frontieră	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
10	Eșantionarea și analiza unui transport la locul de destinație după comerțul transfrontalier	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
11	Verificarea respectării măsurilor de limitare a mișcării persoanelor de către un operator	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
12	Eșantionarea și analiza unui transport într-o unitate de carantină, în conformitate cu normele Uniunii	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
13	Eșantionarea și analiza pentru o boală emergentă		AAO	Supravegherea epidemiologică; a se vedea considerentul 25 din RCO
14	Prelevarea de eșantioane de la animalele sălbatice pentru efectuarea unui studiu asupra unei boli listate		AAO	Programul de supraveghere pentru verificarea prezenței bolii; a se vedea considerentul 25 din RCO

15	Verificarea respectării de către un operator a cerințelor specifice prevăzute de un program de eradicare a unei boli listate	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
16	Asistența acordată unui operator cu privire la măsurile de biosecuritate menite să prevină răspândirea bolilor listate, furnizată de autoritățile competente sau de organismele delegate sau persoanele fizice cărora li s-au delegat anumite alte activități oficiale în conformitate cu RCO și cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO		AAO	Asistența, neverificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
17	Analiza datelor de producție pentru a verifica dacă operatorul notifică mortalități anormale, rate de producție scăzute semnificative cu cauze nedeterminate sau suspiciuni privind anumite boli listate etc., în conformitate cu normele Uniunii	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
18	Eșantionarea și analiza în vederea menținerii statutului unui stat membru, al unei zone sau al unei unități ca fiind indemn(ă) de o boală listată/un organism dăunător		AAO	Programul de supraveghere pentru verificarea prezenței bolii
19	Efectuarea de anchete bazate pe riscuri pentru a verifica prezența organismelor dăunătoare		AAO	a se vedea articolul 2 alineatul (2) și considerentul 25 din RCO
20	Evaluarea conformității alimentelor și furajelor ecologice înainte de introducerea pe piață	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
21	Verificarea respectării limitelor maxime de reziduuri	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
22	Investigație epidemiologică pentru stabilirea amplorii răspândirii unei boli		AAO	a se vedea articolul 2 alineatul (2) și considerentul 25 din RCO
23	Controale periodice sau bazate pe riscuri într-o unitate autorizată pentru a verifica respectarea în continuare de către operator a cerințelor de autorizare	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
24	Acțiuni (de exemplu, inspecție, control documentar etc.) în legătură cu o unitate care a solicitat autorizarea în conformitate cu normele Uniunii (de exemplu, un centru de colectare, o unitate de acvacultură, o unitate de material germinativ)	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
25	Auditarea bunelor practici de igienă și a procedurilor care au la bază principiile HACCP în abatoare/uzine de tranșare	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO

26	Verificarea (inclusiv eșantionarea și analiza) efectuării în mod corespunzător de către un medic veterinar privat a investigațiilor necesare privind ratele anormale ale mortalității sau scăderea semnificativă a ratelor de producție, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) 2016/429 ([2])	CO		Verificarea conformității operatorilor și a medicilor veterinari privați cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
27	Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO de către animalele și bunurile care intră în Uniune	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
28	Luarea unei decizii și semnarea DSCI	CO		Parte a finalizării controlului oficial
29	Introducerea în TRACES-NT a rezultatelor controalelor efectuate asupra animalelor și bunurilor care intră în Uniune	CO		Parte a finalizării controlului oficial
30	Eliberarea unei autorizații pentru intrarea în Uniune a animalelor, inclusiv a autorizațiilor pe baza unor norme de intrare care nu sunt pe deplin armonizate la nivelul Uniunii		AAO	Activitate bazată pe rezultatele controalelor oficiale [prin analogie cu eliberarea unui certificat oficial sau a unui atestat oficial [articolul 2 alineatul (2) din RCO]. Articolul 1 alineatul (2) din RCO se referă la normele instituite atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național.
31	Eșantionarea și analiza efectuate cu scopul de a verifica conformitatea unui animal/transport cu cerințele care trebuie certificate pentru comerțul transfrontalier	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
32	Controale efectuate de autoritățile competente sau de organismele/persoanele delegate asupra loturilor de plante sau produse vegetale pentru depistarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină pentru Uniune sau a organismelor dăunătoare reglementate care nu sunt de carantină în scopul eliberării unui certificat fitosanitar	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) din RCO
33	Controale efectuate de autoritățile competente sau de organismele/persoanele delegate asupra loturilor de plante sau produse vegetale pentru depistarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină pentru Uniune sau a organismelor dăunătoare reglementate care nu sunt de carantină în scopul eliberării unui pașaport fitosanitar	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) din RCO
34	Controale efectuate de autoritățile competente sau de organismele/persoanele delegate asupra loturilor de plante sau produse vegetale pentru depistarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină pentru Uniune sau a organismelor dăunătoare reglementate care nu sunt de carantină	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
35	Eliberarea unui certificat fitosanitar sau a unui pașaport fitosanitar		AAO	Activitate bazată pe rezultatul unui control oficial
36	Activități de supraveghere menite să detecteze prezența organismelor dăunătoare plantelor.		AAO	Activitate care nu vizează în mod direct verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO

ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6481/oj

37	Eșantionarea și analizele efectuate în contextul anchetelor pentru depistarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină pentru Uniune		AAO	Supravegherea epidemiologică și monitorizarea; a se vedea considerentul 25 din RCO
38	Dispunerea eliminării subproduselor de origine animală după apariția unui focar pentru a limita răspândirea bolilor la animale		AAO	Limitarea răspândirii bolilor la animale [a se vedea articolul 2 alineatul (2) din RCO]
39	Impunerea măsurilor de limitare a mișcării persoanelor în cadrul unui program de eradicare sau ca urmare a unui anumit statut stabilit (infectat, indemn etc.)		AAO	Eradicarea bolilor animalelor [a se vedea articolul 2 alineatul (2) din RCO]
40	Impunerea unor măsuri de limitare a mișcării persoanelor ca urmare a unei izbucniri epidemice		AAO	Limitarea răspândirii bolilor la animale [a se vedea articolul 2 alineatul (2) din RCO]
41	Sacrificarea animalelor în contextul unui program de eradicare		AAO	Eradicarea bolilor animalelor [a se vedea articolul 2 alineatul (2) din RCO]
42	Notificarea prezenței unei boli listate (prin intermediul ADNS, către OIE, către țările participante la schimburile comerciale etc.)		AAO	Activitate în urma controlului oficial (sau în urma unei alte activități oficiale)
43	Informarea publicului cu privire la anumite riscuri (de exemplu, o epidemie, natura acesteia, măsurile luate etc.)		AAO	Informarea, neverificarea conformității
44	Eliberarea autorizației pentru o unitate		AAO	Activitate în urma verificării conformității (articolul 148 din RCO); a se vedea considerentul 25
45	Controale într-o unitate din UE pentru verificarea conformității cu cerințele în materie de export prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
46	Acțiuni de investigare pentru stabilirea amplorii unui caz de neconformitate	CO		Articolul 138 alineatul (1) din RCO; verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO;
47	Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO în scopul eliberării unui certificat oficial sau a unui atestat oficial	CO		Verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO [a se vedea articolul 2 alineatul (1) litera (b) din RCO]
48	Eliberarea unui certificat oficial sau a unui atestat oficial pe baza rezultatelor controalelor oficiale		AAO	Activitate bazată pe un control oficial finalizat [a se vedea articolul 2 alineatul (2) din RCO]
49	Întocmirea raportului de inspecție/audit/laborator (rezultatul controlului oficial)	CO		Parte integrantă a activității de control oficial

50	Monitorizarea contaminanților din alimente sau furaje ([3]) efectuată pentru a verifica conformitatea cu un nivel de reglementare stabilit de normele Uniunii sau de cele naționale sau pentru a verifica respectarea de către un operator a măsurilor de atenuare stabilite de normele Uniunii sau de cele naționale	CO		Activitate care vizează verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO
51	Monitorizarea contaminanților din alimente sau furaje pentru care nu a fost stabilit un nivel de reglementare, efectuată pentru a verifica prezența contaminanților în alimente sau furaje sau cu obiectivul de a colecta date în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ([4])		AAO	Activitate de monitorizare nespecifică ce nu vizează verificarea conformității cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO

([1]) Regulamentul Delegat (UE) 2019/2124 al Comisiei din 10 octombrie 2019 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele privind controalele oficiale ale transporturilor de animale și de bunuri care fac obiectul tranzitului, al transbordării și al continuării transportului pe teritoriul Uniunii și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 798/2008, (CE) nr. 1251/2008, (CE) nr. 119/2009, (UE) nr. 206/2010, (UE) nr. 605/2010, (UE) nr. 142/2011, (UE) nr. 28/2012 ale Comisiei, a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/759 al Comisiei și a Deciziei 2007/777/CE a Comisiei (JO L 321, 12.12.2019, p. 73).

([2]) Regulamentul (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 privind bolile transmisibile ale animalelor și de modificare și de abrogare a anumitor acte din domeniul sănătății animalelor („Legea privind sănătatea animală") (JO L 84, 31.3.2016, p. 1).

([3]) Inclusiv contaminanții, astfel cum sunt definiți în Regulamentul (CEE) nr. 315/93 al Consiliului, și substanțele nedorite, astfel cum sunt definite în Directiva 2002/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

([4]) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).

ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6481/oj

1.2. **Medicul veterinar oficial (articolul 3 din RCO)**

Articolul 3 din RCO

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]

(32) „medic veterinar oficial” înseamnă un medic veterinar desemnat de către o autoritate competentă fie în calitate de angajat, fie într-o altă calitate, și care deține calificările corespunzătoare în vederea efectuării de controale oficiale și alte activități oficiale în conformitate cu prezentul regulament și cu normele relevante menționate la articolul 1 alineatul (2);

(49) „personal auxiliar oficial” înseamnă un reprezentant al autorităților competente format în conformitate cu cerințele stabilite în temeiul articolului 18 și angajat să exercite anumite atribuții oficiale de control sau anumite atribuții aferente altor activități oficiale; [..]

Astfel cum s-a menționat în considerentul 44 din RCO, efectuarea anumitor controale oficiale necesită utilizarea competențelor specifice ale medicilor veterinari oficiali pentru a asigura rezultate corecte, fără ca această cerință să limiteze activitatea lor doar la tipurile respective de controale oficiale.

Din definiția de la articolul 3 punctul 32 din RCO rezultă că medicii veterinari oficiali pot fi angajați ai autorităților competente sau pot avea altă calitate. Din această ultimă categorie ar putea face parte un medic veterinar din sectorul privat, prin urmare numirea unui medic veterinar oficial nu este neapărat legată de un contract de muncă în calitate de angajat al autorității competente.

Articolul 5 alineatul (2) din RCO precizează că autoritățile competente numesc în scris medici veterinari oficiali și că această numire include o descriere a controalelor oficiale specifice și a altor activități oficiale și a atribuțiilor aferente pe care urmează să le efectueze. Normele privind delegarea atribuțiilor prevăzute la articolele 28-31 din RCO nu au legătură cu această numire, întrucât noțiunea de delegare nu este adecvată în acest caz în care legislația atribuie în mod specific anumite atribuții de control medicului veterinar oficial.

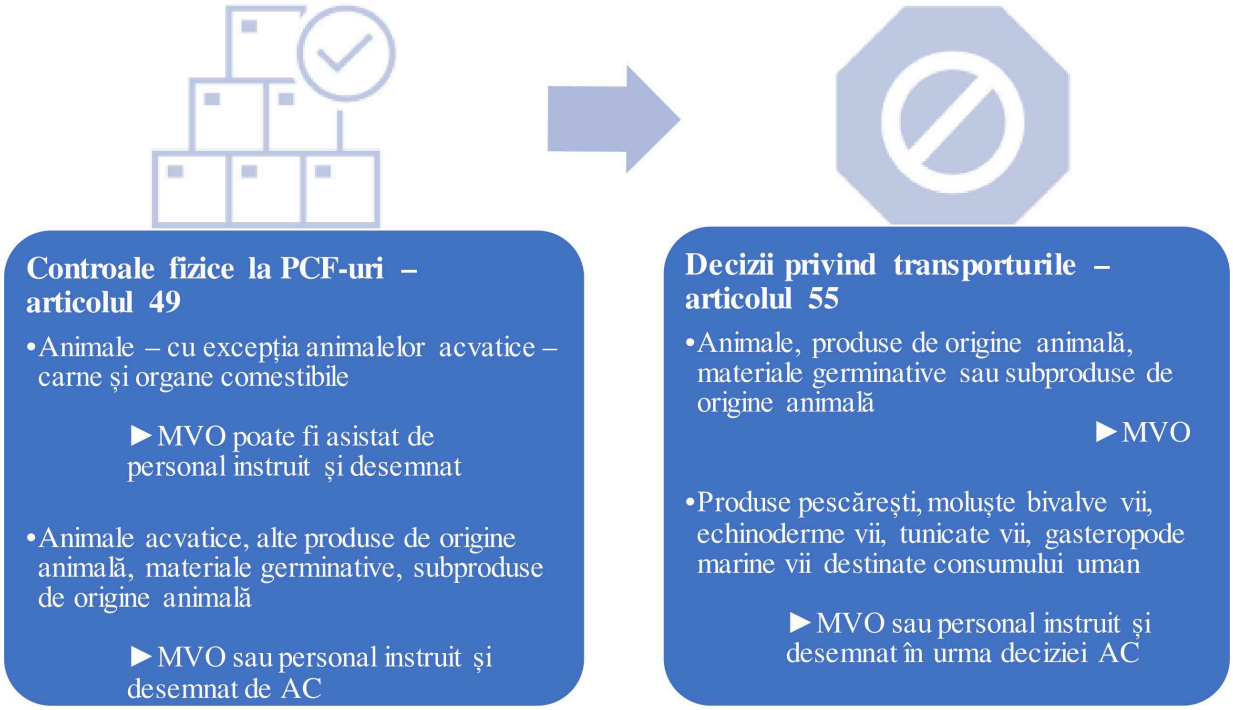
RCO prevede rolul medicilor veterinari oficiali în două capitole separate din titlul II:

(a) În ceea ce privește producția de produse de origine animală destinate consumului uman, la articolele 17 și 18 (capitolul II) privind controalele oficiale, RCO stabilește, printre altele, un cadru privind tipurile de cooperare între medicul veterinar oficial și personalul auxiliar oficial în timpul îndeplinirii anumitor atribuții de control oficial și privind condițiile pentru contribuția personalului abatorului la atribuțiile de control oficial.

(b) În ceea ce privește transporturile menționate la articolul 47 alineatul (1) care fac obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră la intrarea în Uniune, articolele 49 și 55 (capitolul V) diferențiază animalele și mărfurile în ceea ce privește rolul medicului veterinar oficial. Mai precis, RCO face distincție între animale și mărfuri în ceea ce privește aspectul dacă medicii veterinari oficiali trebuie să efectueze personal controalele fizice și să ia deciziile relevante privind conformitatea transporturilor cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) sau dacă personalul instruit îi poate înlocui. Această distincție este ilustrată în Figura 1.

Figura 1

Rolul medicului veterinar oficial și al personalului special instruit și desemnat în ceea ce privește controalele fizice și deciziile luate cu privire la animalele și mărfurile care intră în Uniune, în temeiul articolelor 49 și 55 din RCO

Din articolul 5 alineatul (2) din RCO rezultă că cerințele aplicate personalului autorităților competente sunt, de asemenea, impuse tuturor medicilor veterinari oficiali numiți. În acest moment, RCO subliniază importanța absenței oricărui conflict de interese pentru medicii veterinari oficiali. Pentru a asigura această absență a conflictelor de interese, autoritățile competente au obligația de a institui proceduri sau sisteme în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (c) din RCO.

Articolul 5 alineatele (1), (4) și (5) din RCO se aplică tuturor medicilor veterinari oficiali. Același lucru este valabil și pentru cerințele de la articolul 8 din RCO privind confidențialitatea și cerințele de la articolul 91 alineatul (3) privind imparțialitatea și absența oricărui conflict de interese, care, în acest caz, se referă la supravegherea eliberării atestatului oficial de către medicul veterinar oficial.

Obligația autorităților competente de a efectua controale oficiale pe baza unor proceduri documentate, astfel cum se prevede la articolul 12 din RCO, se aplică și medicilor veterinari oficiali. Operatorii trebuie să îi asiste pe medicii veterinari oficiali și să coopereze cu aceștia atunci când efectuează controale oficiale sau când îndeplinesc atribuții legate de alte activități oficiale, în conformitate cu dispozițiile articolului 15 alineatul (6) din RCO.

În ceea ce privește formarea, medicii veterinari oficiali fac obiectul cerințelor generale de formare prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din RCO, al formării pentru eliberarea atestatelor oficiale menționate la articolul 91 alineatul (3) din RCO și al formării oferite de centrele de referință ale Uniunii Europene pentru bunăstarea animalelor menționate la articolul 96 litera (e) din RCO.

În ceea ce privește produsele de origine animală destinate consumului uman, articolele 13 și 14 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei ([3]) și anexa II la acesta enumeră cerințele în materie de formare vizând medicul veterinar oficial, personalul auxiliar oficial, personalul abatorului și personalul desemnat de autoritățile competente să efectueze controale oficiale în uzinele de tranșare.

([3]) Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei din 8 februarie 2019 privind norme specifice pentru efectuarea controalelor oficiale vizând producția de carne și zonele de producție și de relocare a moluștelor bivalve vii în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 131, 17.5.2019, p. 1).

Personalul care asistă medicul veterinar oficial la efectuarea controalelor fizice sau la efectuarea controalelor fizice la PCF pentru animale și produse prevăzute la articolul 49 alineatul (2) din RCO face obiectul cerințelor specifice în materie de formare prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/1081 al Comisiei ([4]).

2. TITLUL II – CONTROALELE OFICIALE ȘI ALTE ACTIVITĂȚI OFICIALE ÎN STATELE MEMBRE

2.1. Capitolul II – Controale oficiale

2.1.1. *Controale oficiale ale comerțului electronic*

Statele membre au obligația generală de a institui un sistem de controale oficiale bazate pe riscuri (articolul 9 din RCO). În măsura necesară pentru a asigura respectarea normelor menționate la articolul 1 alineatul (2), autoritățile competente trebuie să efectueze controale oficiale asupra „animalelor și bunurilor în orice stadiu de producție, prelucrare, distribuție și utilizare”; „substanțelor, a materialelor sau a altor obiecte care pot influența caracteristicile sau sănătatea animalelor și ale bunurilor și privind conformitatea acestora cu cerințele aplicabile în orice stadiu de producție, prelucrare, distribuție și utilizare”; și „operatorilor în ceea ce privește activitățile, inclusiv deținerea animalelor, echipamentele, mijloacele de transport, sediile și alte locuri pe care le controlează, precum și împrejurimile acestora și documentația aferentă” [articolul 10 alineatul (1) din RCO]. Prin urmare, controalele oficiale pot viza animalele și bunurile oferite spre vânzare prin mijloace de comunicare la distanță și operatorii în ceea ce privește activitățile desfășurate prin intermediul comunicării la distanță.

„*Mijloacele de comunicare la distanță*” [menționate la articolul 15 alineatul (5) și la articolul 36 din RCO] pot fi înțelese ca incluzând internetul, dar și alte mecanisme de comandă la distanță, cum ar fi prin poștă sau telefon dintr-un catalog. Cu toate acestea, activitățile de comerț electronic, în special vânzările online de produse agroalimentare, sunt cele mai relevante în ceea ce privește volumul și expunerea cetățenilor, care trebuie luate în considerare în scopul controalelor oficiale.

Activitățile de comerț electronic din sectorul agroalimentar pot include:

— vânzările întreprinderilor către consumatori și vânzările între întreprinderi;

— prezentarea produselor și informarea cu privire la acestea în mediul online;

— operațiuni care utilizează atât canale staționare, cât și canale online, precum și canale exclusiv online;

— diferite moduri de achiziționare a bunurilor online (de exemplu, plata online sau la livrare/ridicare);

— activități care implică furnizori de servicii digitale, inclusiv piețe și platforme online;

— modele de afaceri specific online, cum ar fi „restaurantele virtuale” (și anume unități de preparare a alimentelor care funcționează exclusiv pentru comenzi de livrare sau de luare la pachet plasate pe site-uri, aplicații sau platforme);

— vânzările transfrontaliere, inclusiv importurile de la operatori situați în țări terțe direct către cetățenii UE.

În general, autoritățile competente trebuie să efectueze controale periodice, bazate pe riscuri, asupra operatorilor și asupra animalelor sau bunurilor în orice stadiu de producție, prelucrare, distribuție și utilizare, în conformitate cu articolele 9 și 10 din RCO. Această cerință se aplică în același mod activităților de comerț electronic ca și activităților convenționale.

([4]) Regulamentul delegat (UE) 2019/1081 al Comisiei din 8 martie 2019 de stabilire a unor norme privind cerințele specifice de formare pentru personalul care efectuează anumite controale fizice la posturile de inspecție la frontieră (JO L 171, 26.6.2019, p. 1).

2.1.1.1. *Înregistrarea operatorilor de comerț electronic*

Articolul 10 alineatul (2) din RCO impune autorităților competente să mențină la zi liste de operatori (a se vedea, de asemenea, secțiunea 2.1.2). În acest scop, articolul 15 alineatul (5) din RCO impune operatorilor să furnizeze autorităților competente informații actualizate cu privire la denumirea și forma lor juridică, precum și la activitățile desfășurate, „*inclusiv activitățile desfășurate prin intermediul comunicării la distanță și locurile pe care le controlează*". Acestea ar trebui să conțină informații specifice cu privire la toate canalele de comunicare la distanță utilizate de operator, inclusiv dacă operatorul utilizează sau nu servicii intermediare, cum ar fi rețelele sociale și piețele online, și ar trebui să permită autorităților competente să efectueze controale oficiale asupra operatorilor „*în ceea ce privește activitățile, inclusiv deținerea animalelor, echipamentele, mijloacele de transport, sediile și alte locuri pe care le controlează, precum și împrejurimile acestora și documentația aferentă*", în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (c) din RCO.

Operatorii stabiliți într-un stat membru pot opera site-uri care se adresează clienților dintr-un alt stat membru (de exemplu, prin utilizarea limbii celuilalt stat membru și/sau prin oferirea de opțiuni de livrare).

Strategiile de căutare online utilizate de statele membre pentru a identifica site-uri sau bunuri vândute online dezvăluie, de obicei, și operatori stabiliți în afara jurisdicției lor. Statele membre pot utiliza mecanismele de asistență și cooperare administrativă (articolele 102-108 din RCO) pentru a se informa reciproc cu privire la activitățile transfrontaliere ale operatorilor.

Operatorii din țări terțe pot face obiectul unor cerințe specifice de înregistrare sau de autorizare prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO, în funcție de activitățile lor și de categoriile de bunuri exportate în UE.

2.1.1.2. *Eșantionarea și analiza animalelor și a bunurilor vândute online*

Autoritățile competente pot efectua eșantionări și analize pentru a verifica conformitatea în timpul controalelor bazate pe riscuri asupra animalelor și bunurilor, în conformitate cu articolul 14 litera (h) din RCO. Acest lucru poate viza animalele și bunurile oferite online. Eșantioanele pot fi prelevate în timpul inspecției la sediile operatorilor care oferă produse online. O altă modalitate eficace de eșantionare (în special în situații transfrontaliere) este de a comanda bunuri online și de a preleva eșantioane din aceste bunuri la livrare. În acest scop și pentru a putea efectua controale oficiale fără notificare prealabilă în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) din RCO, este posibil ca autoritățile competente să fie nevoite să își ascundă identitatea în timpul procesului de comandă. Articolul 36 din RCO oferă temeiul juridic pentru ca autoritățile competente să utilizeze ca eșantioane animalele și bunurile comandate online (sau prin alte mijloace de comunicare la distanță) fără a se identifica, în scopul controalelor oficiale. După ce intră în posesia eșantioanelor, autoritățile competente trebuie să informeze operatorii că s-au comandat bunuri în scopul eșantionării și/sau al analizei oficiale [articolul 36 alineatul (2) litera (a) din RCO]. Operatorii ale căror animale și bunuri fac obiectul eșantionării și al analizei sunt îndreptățiți la o a doua expertiză (a se vedea mai multe detalii în capitolul 2.3.2 privind articolul 35 din RCO).

2.1.1.3. *Acțiuni în caz de neconformitate și risc*

Responsabilitatea de a asigura aplicarea legislației Uniunii privind lanțul agroalimentar revine statelor membre (considerentul 15 din RCO), ale căror autorități competente iau măsuri în conformitate cu articolele 137 și 138 din RCO. În cazul în care se constată sau se suspectează neconformități ale animalelor și bunurilor oferite sau vândute online care au relevanță pentru alte state membre sau dacă operatorul responsabil este situat într-un alt stat membru, trebuie să se utilizeze mecanismele de asistență și cooperare administrativă prevăzute la articolele 102-108 din RCO și puse în aplicare în sistemul informatic iRASFF ca o componentă a sistemului de gestionare a informațiilor pentru controalele oficiale (IMSOC), pentru a permite acțiuni eficiente și coerente de asigurare a respectării legislației în toate statele membre.

În cazul în care se constată că bunurile neconforme oferite sau vândute online prezintă un risc asupra sănătății în sensul articolului 50 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002, procedura RASFF pusă în aplicare în sistemul iRASFF ar trebui utilizată în consecință.

Comisia va informa țările terțe care nu au acces la sistemul iRASFF sau TRACES cu privire la produsele care fac obiectul notificărilor RASFF (notificare de alertă, de informare sau de respingere la frontieră) originare din țările terțe respective sau distribuite în acestea; în cazul notificărilor de neconformitate și al notificărilor privind frauda alimentară, Comisia *poate* informa țările terțe vizate care nu au acces la iRASFF sau TRACES [articolul 27 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1715].

Informații suplimentare privind utilizarea practică a iRASFF pentru notificarea produselor oferite online sunt disponibile în procedurile standard de operare RASFF ([5]).

2.1.1.4. *Furnizorii de servicii digitale*

Regulamentul (UE) 2022/2065 ([6]) (Regulamentul privind serviciile digitale – RSD) se aplică deja platformelor online și motoarelor de căutare online desemnate de Comisie drept platforme online foarte mari și motoare de căutare online foarte mari ([7]). El se aplică tuturor furnizorilor de servicii intermediare care își desfășoară activitatea în Uniune de la 17 februarie 2024. RSD stabilește norme privind exonerarea de răspundere și de obligațiile de diligență impuse furnizorilor de servicii intermediare.

Articolul 3 litera (g) din RSD definește diferite categorii de servicii intermediare, dintre care „*găzduirea*" (*hosting*) este cea mai relevantă din punctul de vedere al siguranței produselor și al conformității produselor. Găzduirea este un serviciu prin care un furnizor de servicii stochează pe serverul său informații furnizate de utilizatorul serviciului, și anume de o parte terță independentă. Un serviciu de „platformă online" este o subcategorie specifică de găzduire care include servicii în cazul cărora informațiile stocate sunt, în plus, diseminate publicului la cererea utilizatorului serviciului, cum ar fi rețelele sociale online sau platformele online care le permit consumatorilor să încheie contracte la distanță cu comercianții.

Furnizorii de servicii intermediare care desfășoară activități de găzduire nu au obligația generală de a monitoriza utilizarea serviciilor lor în vederea detectării de activități ilegale și sunt exonerați condiționat de răspundere pentru conținutul ilegal furnizat de terțe părți care utilizează serviciile lor. Noțiunea de conținut ilegal în acest context acoperă, de asemenea, oferta de bunuri care nu prezintă siguranță și/sau neconforme.

Exonerarea de răspundere nu este absolută. În conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din RSD, ea se aplică numai cu condiția ca furnizorul de servicii:

(a) să nu aibă efectiv cunoștință despre activitatea ilegală sau conținutul ilegal, iar în ceea ce privește acțiunile în despăgubiri, să nu aibă cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte caracterul ilegal al activității sau al conținutului; sau

(b) din momentul în care ia cunoștință de aceste aspecte, să acționeze prompt pentru a elimina conținutul ilegal sau pentru a bloca accesul la acesta.

Prin urmare, pentru a beneficia de exonerarea de răspundere prevăzută la articolul 6 din RSD, furnizorii de servicii de găzduire trebuie să acționeze atunci când obțin informații specifice privind activitatea ilegală sau conținutul ilegal, obținute fie în urma unor investigații voluntare din proprie inițiativă ([8]), fie prin notificare din partea unor persoane sau entități externe. În conformitate cu articolul 16 din RSD, furnizorii de servicii de găzduire trebuie să instituie mecanisme care să permită oricărei persoane fizice sau entități să notifice prezența în cadrul serviciului pe care îl oferă a anumitor informații pe care persoana sau entitatea respectivă le consideră a constitui conținut ilegal („mecanisme de notificare și de acțiune").

În plus, furnizorii de platforme online care le permit consumatorilor să încheie contracte la distanță cu comercianții sunt obligați să pună în aplicare „conformitatea din momentul conceperii". Aceasta înseamnă că ar trebui să se asigure că „*interfața sa online este proiectată [...] în așa fel încât comercianții să își poată respecta obligațiile privind informațiile precontractuale, conformitatea produselor și informațiile privind siguranța produselor care le revin în temeiul dreptului aplicabil al Uniunii*" [articolul 31 alineatul (1) din RSD].

În plus și în orice caz, articolele 9 și 10 din RSD impun furnizorilor de servicii intermediare să informeze fără întârzieri nejustificate autoritățile relevante cu privire la modul în care s-a dat curs oricărui ordin de a acționa împotriva conținutului ilegal sau de a furniza informații, adoptat de autoritățile judiciare sau administrative naționale relevante în temeiul dreptului aplicabil al Uniunii sau al dreptului intern aplicabil care este conform cu dreptul Uniunii. În acest scop, articolul 11 din regulamentul menționat impune furnizorilor de servicii intermediare să desemneze un punct unic de contact pentru comunicarea cu autoritățile statelor membre, cu Comisia și cu Comitetul european pentru servicii digitale (articolul 61 din RSD).

([5]) https://food.ec.europa.eu/safety/rasff_en.

([6]) Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale) (JO L 277, 27.10.2022, p. 1).

([7]) A se vedea https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/ro/IP_23_2413.

([8]) Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 2022/2065, simplul fapt că furnizorii de servicii efectuează investigații voluntare din proprie inițiativă pentru a detecta activități ilegale nu trebuie să îi facă, în general, neeligibili pentru a beneficia de exonerarea de răspundere prevăzută la articolul 6 din regulamentul respectiv.

2.1.1.5. *Strategii de control privind comerțul electronic – cele mai bune practici*

Pe baza celor de mai sus și a experiențelor din statele membre, următoarele măsuri ar trebui considerate cele mai bune practici pentru controalele privind comerțul electronic:

(i) controalele oficiale efectuate de autoritățile competente din statele membre ar trebui să fie sprijinite prin efectuarea de căutări pe internet pentru a identifica vânzătorii online situați pe teritoriul statului membru care nu sunt încă cunoscuți de autoritățile competente, cu scopul de a-i supune unor controale bazate pe riscuri.

(ii) căutările pe internet ar trebui, de asemenea, să fie utilizate pentru a identifica ofertele online de bunuri care au fost identificate în timpul controalelor oficiale ca fiind neconforme sau prezentând un risc sau în cazul în care există o suspiciune de neconformitate, inclusiv bunuri notificate în sistemul iRASFF.

(iii) controlul activităților de comerț electronic ar trebui să includă controlul site-urilor web și al conformității acestora cu cerințele privind informațiile despre produs. De exemplu, ofertele online de produse alimentare trebuie să respecte cerințele privind informațiile referitoare la produsele alimentare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 ([9]). În conformitate cu articolul 1 din regulamentul menționat, cerințele privind informațiile referitoare la produsele alimentare se aplică operatorilor din sectorul alimentar în toate etapele lanțului alimentar, în cazul în care activitățile acestora privesc informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, toate produsele alimentare destinate consumatorului final, precum și produsele alimentare livrate de unitățile de restaurație colectivă sau produsele alimentare furnizate acestora. Practicile comerciale loiale trebuie să fie asigurate prin furnizarea de informații referitoare la produsele alimentare, inclusiv prin publicitate, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011.

(iv) controalele privind comerțul electronic ar trebui să fie efectuate cu ajutorul unor hardware și software adecvate care să permită căutările pe internet și achizițiile online fără a dezvălui identitatea autorității competente.

(v) autoritățile competente ar trebui să stabilească contacte cu punctele de contact ale furnizorilor de servicii intermediare, după caz, inclusiv cu rețelele sociale online, piețele online, furnizorii de servicii de plată digitale și registrele de nume de domenii de prim nivel, pentru a facilita, printre altele, eliminarea în timp util a ofertelor online de bunuri neconforme sau contrafăcute sau pentru a identifica operatorii sau utilizatorii de servicii digitale, dacă acest lucru este necesar în scopul asigurării respectării legislației.

(vi) pentru efectuarea eficientă a controalelor oficiale, autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să solicite informații sau să ia măsuri adecvate cu privire la alți operatori relevanți care nu fac obiectul RCO (acesta poate fi, de exemplu, cazul anumitor furnizori de servicii intermediare sau instituții financiare) sau, în funcție de structurile administrative naționale, ar trebui să asigure o cooperare strânsă cu alte autorități naționale care supraveghează activitățile acestor alți operatori.

(vii) în conformitate cu cerințele lor constituționale, statele membre pot lua în considerare înființarea unor unități centrale de control privind comerțul electronic pentru sarcinile menționate mai sus, din motive de eficiență și armonizare în ceea ce privește procedurile, echipamentele și contactele externe.

2.1.2. ***Liste de operatori [articolul 10 alineatele (2) și (3) din RCO]***

Articolul 10 alineatul (2) din RCO impune autorităților competente să mențină la zi liste de operatori. Această dispoziție se referă la *„operatori”* în sensul articolului 3 punctul 29 din RCO.

Articolul 10 alineatele (2) și (3) din RCO
2. Fără a aduce atingere normelor privind listele sau registrele existente instituite pe baza normelor menționate la articolul 1 alineatul (2), autoritățile competente redactează și mențin la zi o listă de operatori. În cazul în care există deja în alte scopuri, această listă sau acest registru se poate utiliza și în sensul prezentului regulament.

([9]) Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO L 304, 22.11.2011, p. 18).

3. Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 144 pentru modificarea prezentului regulament în ceea ce privește definirea categoriilor de operatori care sunt scutiți de includerea pe lista operatorilor menționată la alineatul (2) din prezentul articol în cazul în care includerea lor pe o astfel de listă ar constitui o sarcină administrativă disproporționată pentru aceștia comparativ cu riscurile legate de activitățile lor.

Articolul 3 punctul 29 din RCO:

„operator" înseamnă orice persoană fizică sau juridică care are una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2);

Definiția operatorilor de la articolul 3 punctul 29 din RCO include persoanele fizice, în cazul în care acestea au una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2). De exemplu, articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 exclude procesele *„preparării, manipulării sau depozitării casnice a produselor alimentare pentru consumul casnic privat*" din domeniul de aplicare al regulamentului menționat. Prin urmare, în ceea ce privește Regulamentul (CE) nr. 178/2002, consumatorii interni nu ar fi considerați operatori în sensul articolului 3 punctul 29 din RCO și nu trebuie să fie incluși în listele menționate la articolul 10 alineatul (2) din RCO.

Cerințele pentru înscrierea pe listă și înregistrarea operatorilor prevăzute la articolul 10 alineatele (2) și (3) din RCO se aplică tuturor domeniilor menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO. În cazul în care normele sectoriale instituie norme pentru includerea sau excluderea anumitor categorii de operatori, ținând seama de nevoile în materie de gestionare a riscurilor specifice sectorului respectiv, registrele întocmite pe baza normelor respective pot fi utilizate în scopul RCO în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) a doua teză din RCO.

De exemplu, în domeniul sănătății plantelor, articolul 65 din Regulamentul (UE) 2016/2031 ([10]) impune autorităților competente să întocmească și să mențină la zi un registru care să conțină mai multe categorii de operatori profesioniști, care operează pe teritoriul statului membru în cauză. Astfel, în temeiul acestor norme sectoriale, este necesară doar înregistrarea operatorilor profesioniști. În plus, articolul 65 din Regulamentul (UE) 2016/2031 prevede anumite excepții de la această cerință de întocmire a unui registru și împuternicește Comisia să adauge alte categorii de operatori profesioniști care să fie exceptate, dacă o înregistrare ar constitui pentru operatori o sarcină administrativă disproporționată comparativ cu riscul redus legat de organisme dăunătoare asociat activităților lor profesionale. În conformitate cu articolul 10 alineatul (2) a doua teză din RCO, în domeniul sănătății plantelor, registrele operatorilor profesioniști stabilite în temeiul articolului 65 din Regulamentul (UE) 2016/2031 pot fi, de asemenea, utilizate în scopul RCO. În mod similar, în zona ecologică, listele de operatori și grupuri de operatori păstrate în conformitate cu articolul 34 alineatul (6) din Regulamentul (UE) 2018/848 ([11]) pot fi utilizate în scopul RCO.

Punctele de contact ale rețelei TRACES din statele membre pot fi obligate să actualizeze în sistemul TRACES liste ale anumitor operatori ca date de referință, în conformitate cu articolul 45 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1715 al Comisiei (Regulamentul IMSOC). Aceste liste pot fi utilizate, în plus, în sensul articolului 10 din RCO.

2.1.3. ***Metodele și tehnicile de control oficial: inspecții și audituri (articolul 14 din RCO)***

2.1.3.1. *Inspecții*

Articolul 14 din RCO enumeră metodele și tehnicile de control oficial care urmează să fie utilizate, după caz, de către autoritățile competente pentru a verifica conformitatea operatorilor și a animalelor sau a bunurilor cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2). Două tehnici importante enumerate la articolul respectiv sunt „*inspecțiile*" și „*auditurile*".

([10]) Regulamentul (UE) 2016/2031 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 octombrie 2016 privind măsurile de protecție împotriva organismelor dăunătoare plantelor, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 228/2013, (UE) nr. 652/2014 și (UE) nr. 1143/2014 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivelor 69/464/CEE, 74/647/CEE, 93/85/CEE, 98/57/CE, 2000/29/CE, 2006/91/CE și 2007/33/CE ale Consiliului (JO L 317, 23.11.2016, p. 4).

([11]) Regulamentul (UE) 2018/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2018 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 834/2007 al Consiliului (JO L 150, 14.6.2018, p. 1).

În contextul controalelor oficiale care intră în domeniul de aplicare al RCO, scopul unei inspecții este de a verifica conformitatea (actuală) a unui obiect al inspecției cu cerințele specifice prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

Termenul „*inspecție*” nu este definit în RCO și poate fi înțeles, conform sensului său din dicționar, ca referindu-se la o examinare atentă a unui obiect sau a anumitor aspecte ale acestuia (de exemplu, echipamente, instalații, locuri, animale, bunuri, materiale, date, activități, procese). O inspecție implică în cea mai mare parte observații directe care pot fi formulate la un anumit moment de către persoana care efectuează examinarea. Inspecțiile sunt adesea efectuate cu ajutorul listelor de verificare a cerințelor specifice care trebuie respectate. Această înțelegere a termenului este similară definiției termenului „*inspecție*” din standardul internațional ISO/IEC 17000 „Evaluarea conformității – Vocabular și principii generale”.

Elementele care trebuie examinate, după caz, prin „*inspecție*” în cadrul controalelor oficiale sunt enumerate la articolul 14 litera (b) din RCO:

Articolul 14 din RCO:

Metodele și tehnicile de control oficiale includ, după caz:

[..]

(b) o inspecție:

(i) a echipamentelor, a mijloacelor de transport, a sediilor și a altor locuri pe care le controlează, precum și a împrejurimilor acestora;

(ii) a animalelor și bunurilor, inclusiv a bunurilor semifinite, a materiilor prime, a ingredientelor, a adjuvanților tehnologici și a altor produse utilizate pentru prepararea și producerea de bunuri sau pentru hrănirea sau tratarea animalelor;

(iii) a produselor și procedeelor de curățare și de întreținere;

(iv) a trasabilității, a etichetării, a prezentării, a publicității și a materialelor de ambalare relevante, inclusiv a materialelor destinate să intre în contact cu alimentele;

Este posibil ca inspecțiile să implice suplimentar și alte metode enumerate la articolul 14 din RCO sau să se suprapună cu acestea. De exemplu, o inspecție a „*trasabilității*” unui animal sau a unui bun [articolul 14 litera (b) punctul (iv) din RCO] implică, de regulă, examinarea rapoartelor de trasabilitate, astfel cum se menționează la articolul 14 litera (e) din RCO.

2.1.3.2. *Auditare*

Termenul „*audit*” este definit la articolul 3 punctul 30 din RCO:

Articolul 3 punctul 30 din RCO

„audit” înseamnă o examinare sistematică și independentă menită să stabilească dacă activitățile și rezultatele lor respectă dispozițiile stabilite anterior și dacă aceste dispoziții sunt puse în aplicare cu eficiență și permit atingerea obiectivelor;

Această definiție are trei elemente:

(i) respectarea dispozițiilor stabilite anterior;

(ii) aplicarea efectivă a acestor dispoziții;

(iii) caracterul adecvat al acestor dispoziții pentru atingerea obiectivelor.

Prin urmare, un audit, în comparație cu o inspecție, depășește verificarea conformității cu cerințe specifice; el examinează, în plus, dacă pot fi obținute rezultate (obiective) predefinite.

Această definiție a unui audit este comparabilă cu definiția auditurilor din standardele internaționale precum ISO/IEC 17000 „Evaluarea conformității – Vocabular și principii generale” și ISO 19011 „Orientări privind auditarea sistemelor de gestionare”.

Un audit se aplică, de regulă, atunci când obiectul controalelor este o activitate precum o procedură sau un sistem de gestionare, care trebuie evaluată din punctul de vedere al adecvării sale pentru a obține în mod sistematic rezultate conforme. Prin urmare, un audit necesită o evaluare mai amplă și sistematică a diferitelor etape ale unui proces.

Atunci când este utilizată ca tehnică în timpul controalelor oficiale, auditarea poate implica mai multe sau toate celelalte metode și tehnici enumerate la articolul 14 din RCO, cum ar fi examinarea documentelor sau a altor înregistrări, interviuri cu personalul etc.

În plus, unele dintre elementele enumerate la articolul 14 din RCO pot implica auditarea ca metodă, de exemplu:

— o examinare a controalelor pe care operatorii le dețin și a rezultatelor obținute [articolul 14 litera (a) din RCO];

— o evaluare a procedurilor privind bunele practici de fabricație, bunele practici de igienă, bunele practici agricole și a procedurilor bazate pe principiile analizei riscurilor și a punctelor critice de control (HACCP) [articolul 14 litera (d) din RCO].

Deși, în general, controalele oficiale trebuie să fie efectuate fără notificare prealabilă [articolul 9 alineatul (4) din RCO], auditurile pot fi efectuate adesea numai *cu* notificare prealabilă, din cauza pregătirii necesare a auditorului și a entității auditate (a se vedea considerentul 33 din RCO).

Pe lângă utilizarea auditării în controalele oficiale, auditarea ca tehnică este, de asemenea, relevantă pentru efectuarea:

— auditurilor interne sau externe ale autorităților competente (articolul 6 din RCO) ([12]);

— auditurilor organizate de autoritățile competente asupra organismelor delegate și persoanelor fizice [articolul 33 litera (a) din RCO], a laboratoarelor oficiale (articolul 39 din RCO) și a laboratoarelor naționale de referință [articolul 100 alineatul (2) din RCO];

— evaluărilor acreditării efectuate de organismele naționale de acreditare, de exemplu, asupra organismelor delegate [articolul 29 litera (b) punctul (iv) din RCO] sau a laboratoarelor oficiale [articolul 37 alineatul (4) litera (e) și alineatul (5) din RCO];

— controalelor efectuate de Comisie în statele membre (articolul 116 din RCO).

2.1.4. ***Controale oficiale pentru producția de produse de origine animală destinate consumului uman***

Articolul 17 din RCO stabilește definiții specifice aplicabile controalelor privind producția de produse de origine animală. Definițiile termenilor „sub responsabilitatea medicului veterinar oficial” și „sub supravegherea medicului veterinar oficial” precizează tipul de cooperare dintre medicul veterinar oficial și personalul auxiliar oficial în timpul controalelor veterinare, astfel cum se prevede în RCO.

În ambele cazuri, medicul veterinar oficial atribuie efectuarea unei acțiuni personalului auxiliar oficial, diferența fiind că, în cazul supravegherii, medicul veterinar oficial este prezent la fața locului în perioada necesară executării acțiunii de către personalul auxiliar oficial.

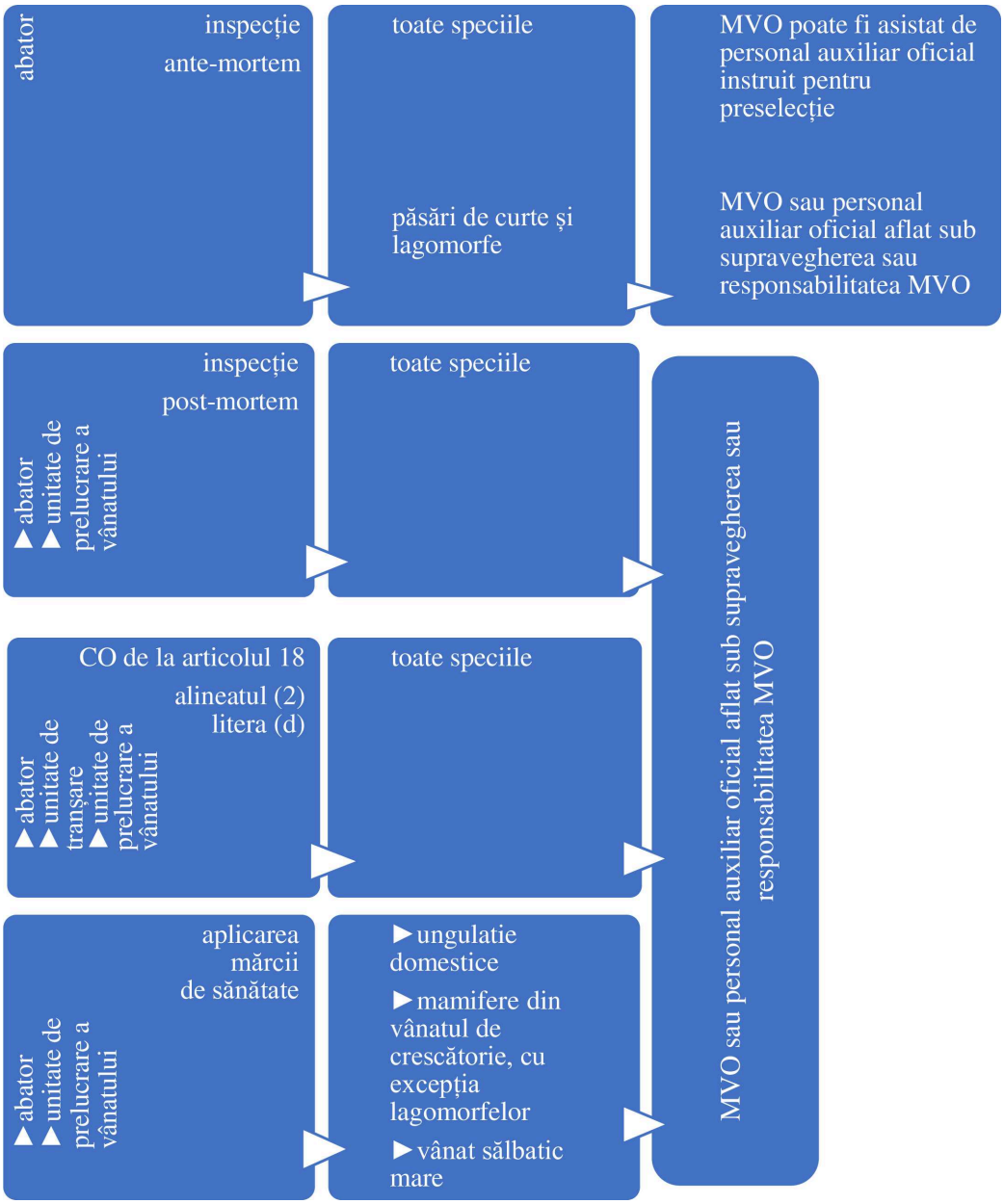
În plus, articolul 17 definește activitățile care intră în domeniul de aplicare al „inspecției ante-mortem” și al „inspecției post-mortem”.

Articolul 18 din RCO stabilește cerințe specifice aplicabile controalelor oficiale privind producția de produse de origine animală. La alineatul (2), se prezintă cadrul de verificare a conformității cu legislația Uniunii pentru producția de produse de origine animală destinate consumului uman și se precizează controalele oficiale și rolul medicului veterinar oficial și al personalului auxiliar oficial care efectuează aceste controale, astfel cum se ilustrează în Figura 2.

([12]) Pentru orientări suplimentare privind auditurile în conformitate cu articolul 6 din RCO, a se vedea: *Comunicarea Comisiei privind un document de orientare referitor la punerea în aplicare a dispozițiilor vizând efectuarea auditurilor în temeiul articolului 6 din Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului* (JO C 66, 26.2.2021, p. 22)

Figura 2

Personalul care efectuează controalele oficiale pentru producția de produse de origine animală destinate consumului uman, în temeiul articolului 17, al articolului 18 alineatele (2) și (4) și al articolului 18 alineatul (7) literele (a), (b) și (e) din RCO ([13])

Ar trebui subliniat faptul că, astfel cum rezultă din articolul 18 alineatul (5) din RCO, atunci când efectuarea unor acțiuni este atribuită personalului auxiliar oficial, medicii veterinari oficiali rămân răspunzători de deciziile relevante, indiferent de prezența acestora la sediu.

În plus, articolul 18 alineatul (3) din RCO prevede posibilitatea ca personalul abatorului:

(a) să asiste la îndeplinirea atribuțiilor aferente controalelor oficiale menționate la articolul 18 alineatul (2) în unitățile de sacrificare a păsărilor de curte sau a lagomorfelor;

([13]) Definițiile din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 853/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a unor norme specifice de igienă care se aplică alimentelor de origine animală (JO L 139, 30.4.2004, p. 55) se aplică unităților „Abator”, „Unitate de prelucrare a vânatului” și „Uzină de tranșare”.

(b) să efectueze eșantionarea și testarea în unitățile care sacrifică animale din alte specii.

Ca o condiție prealabilă pentru participarea personalului abatorului la controalele oficiale, o analiză bazată pe riscuri efectuată de autoritatea competentă trebuie să demonstreze că același nivel de protecție a sănătății umane, a sănătății și a bunăstării animalelor este asigurat în timpul efectuării acestor controale oficiale în abator. În plus, posibilitatea de mai sus există cu condiția ca autoritatea competentă să se asigure că acest personal este instruit în mod corespunzător, că acționează independent de personalul de producție al abatorului și că îndeplinește atribuțiile în prezența și în conformitate cu instrucțiunile medicului veterinar oficial sau ale personalului auxiliar oficial. În aceleași condiții, personalul abatorului poate aplica și marca de sănătate.

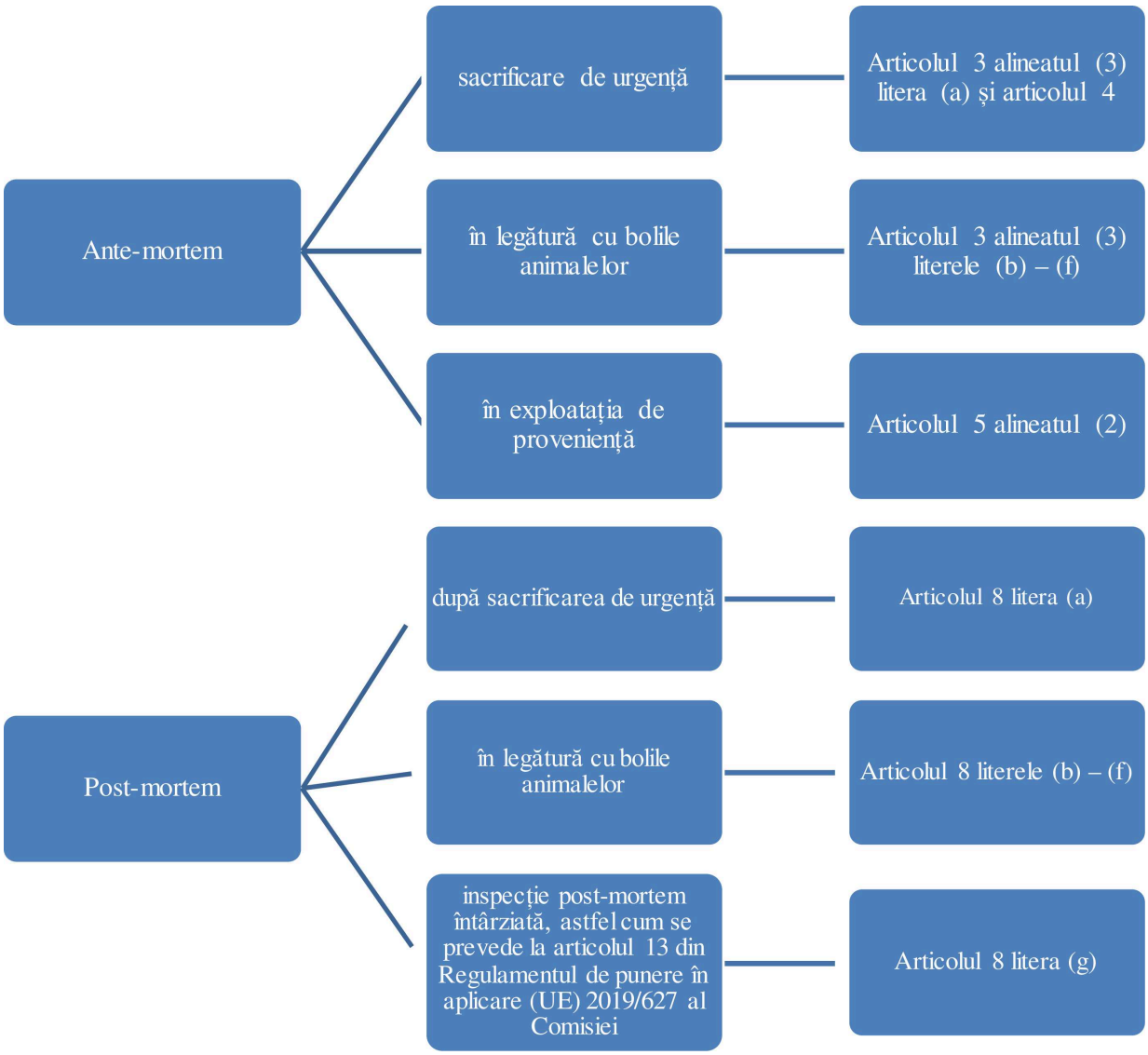
Articolul 18 alineatele (7) și (8) din RCO constituie temeiul juridic pentru adoptarea actelor delegate de completare a RCO și a actelor de punere în aplicare care prevăd modalități practice pentru efectuarea controalelor oficiale.

Alocarea de atribuții personalului auxiliar oficial, fie sub supravegherea sau responsabilitatea medicului veterinar oficial, fie a personalului desemnat de autoritățile competente, face obiectul anumitor criterii și condiții care sunt stabilite în actele delegate relevante.

Mai precis, Regulamentul delegat (UE) 2019/624 prevede rolurile medicului veterinar oficial și ale personalului auxiliar oficial în ceea ce privește atribuțiile specifice de control și prevede derogări de la normele RCO. Atribuțiile de control oficial rezervate exclusiv medicului veterinar oficial prin Regulamentul delegat (UE) 2019/624 sunt prezentate în Figura 3.

Figura 3

Inspecțiile ante-mortem și post-mortem efectuate exclusiv de către medicul veterinar oficial, astfel cum se prevede în Regulamentul delegat (UE) 2019/624

Dispozițiile articolelor 3, 6, 7 și 9 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 completează rolurile medicului veterinar oficial și ale personalului auxiliar oficial în ceea ce privește inspecția ante-mortem și post-mortem și alte controale oficiale.

În plus, acest regulament introduce definiția personalului desemnat de autoritățile competente să îndeplinească atribuții specifice în uzinele de tranșare.

> Articolul 2 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei
>
> Definiții
>
> În scopul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]
>
> (5) „personal desemnat de autoritățile competente" înseamnă o persoană, alta decât personalul auxiliar și medicul veterinar oficial, care este calificată în conformitate cu prezentul regulament să acționeze în această calitate în unitățile de tranșare și căreia autoritățile competente îi atribuie executarea unor acțiuni specifice; []"

În conformitate cu articolul 10 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624, prin derogare de la dispozițiile RCO, în uzinele de tranșare, alte categorii de personal desemnat de autoritățile competente pot efectua controalele oficiale menționate la articolul 18 alineatul (2) litera (d) din RCO, inclusiv activitățile de audit. Aceste categorii de personal fac obiectul unor cerințe specifice de formare și al unor controale periodice ale performanței lor.

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei ([14]) stabilește norme detaliate privind efectuarea controalelor oficiale asupra produselor de origine animală. Acesta conține instrucțiuni pentru atribuțiile personalului care participă la aceste controale oficiale. În tabelele următoare, atribuțiile legate de efectuarea controalelor oficiale asupra produselor de origine animală au fost rezumate cu referire la dispozițiile relevante din RCO, din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 și din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627, permițând formularea unei concluzii cu privire la personalul autorizat să îndeplinească fiecare atribuție.

([14]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei din 15 martie 2019 de stabilire a unor modalități practice uniforme pentru efectuarea controalelor oficiale asupra produselor de origine animală destinate consumului uman în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2074/2005 al Comisiei în ceea ce privește controalele oficiale (JO L 131, 17.5.2019, p. 51).

PERSONALUL CARE ÎNDEPLINEȘTE ATRIBUȚII DE CONTROL OFICIAL PENTRU PRODUCȚIA DE PRODUSE DE ORIGINE ANIMALĂ

Tabelul 2

Atribuții îndeplinite de medicul veterinar oficial

Nr.	Atribuții		RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
1	Ante-mortem [definiție la articolul 17 litera (c) din RCO]	Inspecția ante-mortem a ungulatelor domestice în afara abatorului în cazul sacrificării de urgență în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei	Articolul 18 alineatul (7) litera (c)	Articolul 4	-
2		Inspecția ante-mortem și controale în exploatația de proveniență pentru toate speciile în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei	Articolul 18 alineatul (7) litera (d)	Articolul 5 alineatul (2)	-
3		Inspecția clinică a animalelor izolate pentru o inspecție ante-mortem mai amănunțită. Inspecția ante-mortem a animalelor suspecte de a fi afectate de o boală sau care prezintă o stare patologică putând avea efecte nocive asupra sănătății umane sau animale	Articolul 18 alineatul (2) litera (a)	Articolul 3 alineatul (3) literele (b) – (f)	Articolul 11 alineatul (5) Articolul 43 alineatul (4)

Nr.	Atribuții		RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
4	Inspecția post-mortem [definiție la articolul 17 litera (d) din RCO]	În cazul sacrificării de urgență a ungulatelor domestice în afara abatorului, în conformitate cu secțiunea I capitolul VI din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 853/2004 Examinarea certificatului de sănătate animală din capitolul 5 din anexa IV la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/2235 al Comisiei ([1])	Articolul 18 alineatul (2) litera (c), Articolul 18 alineatul (7) litera (f)	Articolul 8 litera (a)	- Articolul 10 alineatul (3)
5		Inspecția animalelor suspecte de a fi afectate de o boală sau afecțiune care poate avea efecte adverse asupra sănătății umane	Articolul 18 alineatul (2) litera (c)	Articolul 8 litera (b)	-
6		Inspecția bovinelor care provin din efective care nu au fost declarate oficial indemne de tuberculoză		Articolul 8 litera (c)	-
7		Inspecția bovinelor, ovinelor și caprinelor care provin din efective care nu au fost declarate oficial indemne de bruceloză		Articolul 8 litera (d)	-

8		Inspecția în cazul apariției unui focar epidemic de boli ale animalelor pentru care în legislația Uniunii există norme de sănătate animală, pentru animalele susceptibile la boala respectivă care provin din toate zonele acoperite de: — măsuri de urgență ale UE [anumite boli din categoria A: gripa aviară înalt patogenă (HPAI), variola ovină etc.]; — măsuri naționale legate de orice măsură de eradicare a bolilor din categoria A; — măsuri speciale (suplimentare) de control al bolilor la nivelul UE [anumite boli din categoria A: pesta porcină africană (PPA), infecția cu virusul dermatozei nodulare contagioase (VDNC) etc.]; — programe obligatorii de eradicare aprobate pentru bolile din categoria B și enumerate în anexele I-II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/620 al Comisiei ([2]) [bruceloză și complexul *Mycobacterium tuberculosis* (MTBC)]		Articolul 8 litera (e)	-
9	Inspecție post-mortem	Inspecție atunci când sunt necesare controale mai stricte din cauza unor boli emergente sau al anumitor boli listate de Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor		Articolul 8 litera (f)	-
10		Inspecție post-mortem întârziată cu cel mult 24 de ore de la sacrificare sau de la sosirea în unitatea de manipulare a vânatului, în abatoare de capacitate redusă sau în unități de manipulare a vânatului de capacitate redusă, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei		Articolul 8 litera (g)	Articolul 13
11		Efectuarea procedurilor suplimentare de inspecție post-mortem menționate la articolul 18 alineatul (3), articolul 19 alineatul (2), articolul 20 alineatul (2), articolul 21 alineatul (2), articolul 22 alineatul (2) și articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei prin incizia și palparea carcasei și a organelor în cazul în care există un risc posibil în legătură cu cazurile menționate la articolul 8 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei		Articolul 8	Articolul 24
12	Declarație privind carnea improprie pentru consumul uman	Nerespectarea cerințelor privind carnea proaspătă	Articolul 18 alineatul (5)	-	Art.45
13		Carne infectată cu cisticercoză sau trichine		-	Articolele 30, 31
14		Carne de solipede la care a fost diagnosticată prezența morvei		-	Articolul 32 alineatul (3)
15		În cazul în care animalele prezintă o reacție pozitivă sau neconcludentă la tuberculină sau în cazul care există alte motive pentru suspectarea unei infecții		-	Articolul 33
16		În cazul în care animalele prezintă o reacție pozitivă sau neconcludentă la bruceloză sau în cazul care există alte motive pentru suspectarea unei infecții		-	Articolul 34
17	Altele	Verificarea conformității performanței personalului auxiliar oficial care îndeplinește atribuții ante-mortem sub supravegherea sau responsabilitatea medicului veterinar oficial	-	Articolul 3 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) litera (c)	-
18		Verificarea conformității performanței operatorilor din sectorul alimentar care efectuează sacrificarea și sângerarea vânatului de crescătorie în exploatația de proveniență	-	Articolul 6 alineatul (4) litera (b)	-

19		Evaluarea sistemului operatorului pentru depistarea și separarea păsărilor cu anomalii, contaminări sau defecte	-	-	Articolul 25 alineatul (2) litera (a)
20		Asigurarea efectuării de teste de laborator suplimentare pentru a răspunde nevoilor prevăzute la articolul 18 alineatul (2) din RCO	Articolul 18 alineatul (5)	-	Articolul 37 alineatul (2)

([1]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/2235 al Comisiei din 16 decembrie 2020 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (UE) 2016/429 și (UE) 2017/625 ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește modelele de certificate de sănătate animală, modelele de certificate oficiale și modelele de certificate de sănătate animală/oficiale pentru intrarea în Uniune și circulația în interiorul Uniunii a transporturilor de anumite categorii de animale și mărfuri, certificarea oficială privind astfel de certificate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 599/2004, a Regulamentelor de punere în aplicare (UE) nr. 636/2014 și (UE) 2019/628, a Directivei 98/68/CE și a Deciziilor 2000/572/CE, 2003/779/CE și 2007/240/CE (JO L 442, 30.12.2020, p. 1).

([2]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/620 al Comisiei din 15 aprilie 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește aprobarea statutului de indemn de boală și a statutului de nevaccinare al anumitor state membre sau zone ori compartimente ale acestora cu privire la anumite boli listate și la aprobarea programelor de eradicare a bolilor listate respective (JO L 131, 16.4.2021, p. 78)

Nr.	Atribuții		RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
21	Altele	Evaluarea rezultatelor controalelor oficiale efectuate în conformitate cu articolele 7-38 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei	Articolul 18 alineatul (5)	-	Articolul 39 alineatul (1)
22		Comunicarea rezultatelor controalelor în cazul în care inspecțiile pun în evidență prezența unei boli sau a unei stări patologice care ar putea afecta sănătatea umană sau animală sau ar putea periclita bunăstarea animalelor		-	Articolul 39 alineatul (2)
23		Verificarea respectării cerințelor de sănătate pentru producția de lapte crud și de colostru prevăzute în secțiunea IX capitolul I partea I din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 853/2004	-	-	Articolul 49 alineatele (1), (3)

Tabelul 3

Atribuții îndeplinite de medicul veterinar oficial sau de personalul auxiliar oficial sub supravegherea MVO

Nr.	Atribuții		RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
1	Ante-mortem [definiție la articolul 17 litera (c) din RCO]	Inspecția ante-mortem la abator a altor specii decât păsările de curte și lagomorfele (inclusiv verificarea conformității cu normele privind bunăstarea animalelor ([1])), în ceea ce privește informațiile privind lanțul alimentar, controlul identității animalelor și preselecția animalelor cu anomalii în condițiile definite la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei, cu excepția cazurilor menționate la articolul 3 alineatul (3) din regulamentul delegat respectiv	Articolul 18 alineatul (2) litera (a) Articolul 18 alineatul (7) litera (a)	Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1), Articolele 11, 38, 40
2		Inspecția ante-mortem a păsărilor de curte și a lagomorfelor, inclusiv verificarea conformității cu normele privind bunăstarea animalelor.	Articolul 18 alineatul (2) litera (b)	-	Articolul 38

(1) Normele Uniunii, în special Regulamentul (CE) nr. 1/2005 al Consiliului din 22 decembrie 2004 privind protecția animalelor în timpul transportului și al operațiunilor conexe și de modificare a Directivelor 64/432/CEE și 93/119/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1255/97 (JO L 3, 5.1.2005, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 1099/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 privind protecția animalelor în momentul uciderii (JO L 303, 18.11.2009, p. 1), precum și normele naționale privind bunăstarea animalelor.

Nr.	Atribuții		RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
3	Post-mortem (definiție la articolul 17 litera (d) din RCO) (1)	Examinarea certificatelor animalelor sacrificate în exploatația de proveniență	Articolul 18 alineatul (2) litera (c)	-	Articolul 10 alineatul (2)
4		Examinarea: i. declarațiilor (persoanei instruite) care însoțesc vânatul sălbatic mare, eliberate în conformitate cu secțiunea IV capitolul II punctul 4 litera (a) din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 853/2004; ii. certificatului oficial din capitolul 2 din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/2235 al Comisiei pentru circulația între statele membre a vânatului sălbatic mare nejupuit destinat consumului uman.		-	Articolul 10 alineatul (4), Articolul 28
5		Inspecția post-mortem a carcaselor și a organelor comestibile care însoțesc animalul, inclusiv modalitățile practice specifice, testele de laborator și verificarea conformității cu normele privind bunăstarea animalelor		-	Articolele 12,14 (cu excepția cazului în care nu sunt autorizate în baza altor articole specifice), 15, 17, 18 alineatele (1) și (2), 19 alineatul (1), 20 alineatul (1), 21 alineatul (1), 22 alineatul (1), 23 alineatul (1), 25, 26, 27, 28 alineatele (1), (2), (3) și (4), 29 (îndepărtarea din carcasă a materiilor cu risc specificat), 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38
6		Efectuarea procedurilor suplimentare de inspecție post-mortem menționate la articolul 18 alineatul (3), articolul 19 alineatul (2), articolul 20 alineatul (2), articolul 21 alineatul (2), articolul 22 alineatul (2) și articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei prin incizia și palparea carcasei și a organelor în cazul în care există un risc posibil. Inspecția post-mortem suplimentară sub supravegherea medicului veterinar oficial nu este posibilă în cazurile menționate la articolul 8 din regulamentul delegat (a se vedea tabelul 2 rândul 11)		-	Articolul 24
7	Altele	Controale oficiale referitoare la EST în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 999/2001 (2), în ceea ce privește manipularea și eliminarea materialelor cu risc specific în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 (3) privind produsele de origine animală	Articolul 18 alineatul (2) litera (d) punctele (iv) și (v)	-	Articolul 29
8		Eșantionarea în vederea analizării și orice eșantionare suplimentară	Articolul. 18 alineatul (2) litera (d) punctele (ii), (iii) și (iv)	-	Articolele 35, 36, Articolul 37

(1) Unitate care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 7 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624.

(2) Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1).

(3) Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1774/2002 (Regulament privind subprodusele de origine animală) (JO L 300, 14.11.2009, p. 1).

Tabelul 4

Atribuții îndeplinite de medicul veterinar oficial sau de personalul auxiliar oficial sub supravegherea MVO

Nr.	Atribuții		Articolul. RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
1	Ante-mortem [definiție la articolul 17 litera (c) din RCO]	Inspecția ante-mortem la abator a tuturor speciilor (inclusiv verificarea conformității cu normele privind bunăstarea animalelor) în cazul în care medicul veterinar oficial a efectuat deja o inspecție ante-mortem în exploatația de proveniență, în condițiile definite la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei, cu excepția cazurilor menționate la articolul 3 alineatul (3) din regulamentul delegat respectiv Examinarea modelului de certificat de sănătate animală pentru animale vii transportate la abator în cazul inspecției ante-mortem la exploatația de proveniență [capitolul 1 din anexa IV la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/2235 al Comisiei]	Articolul 18 alineatul (2) literele (a) și (b)	Articolul 3 alineatul (2) Articolul 5 alineatul (2) litera (f)	Articolul 11 alineatul (6) Articolul 10 alineatul (2) 38
2		Controale suplimentare la abator în ceea ce privește normele de identificare și de bunăstare a animalelor în urma inspecției ante-mortem în exploatația de proveniență, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) și cu articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei		Articolul 3 alineatul (2), articolul 5 alineatul (3)	-
3	Post-mortem [definiție la articolul 17 litera (d) din RCO]	Inspecția post-mortem a atribuțiilor din tabelul 3 în unitățile de capacitate redusă care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 7 din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei	Articolul 18 alineatul (2) litera (c), articolul 18 alineatul (7) litera (e)	7	-
4		Inspecția post-mortem a viscerelor, a organelor genitale și a ugerului, astfel cum se specifică la articolul 12 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat (UE) 2019/624 al Comisiei, precum și a *Rangifer tarandus tarandus* (ren) din zonele din Suedia și Finlanda prevăzute în anexa I la regulamentul delegat respectiv (1)		Articolul 12 alineatul (1) litera (c)	-

(1) *Medic veterinar oficial, personal auxiliar oficial sub supravegherea sau responsabilitatea acestuia sau personal din abator instruit în mod corespunzător (anumite atribuții).*

Nr.	Atribuții		Articolul. RCO	Reg. (UE) 2019/624	Reg. (UE) 2019/627
5	Altele	Colectarea de informații privind eșantionarea și rezultatele eșantionării pentru *Salmonella* de către operatorii din sectorul alimentar din abatoare, astfel cum se prevede la articolul 35 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei	Articolul 18 alineatul (2) litera (d) punctul (iii), articolul 18 alineatul (7) litera (e)	9	35
6		Colectarea de informații pentru eșantionare și rezultatele eșantionării pentru *Campylobacter* de către operatorii din sectorul alimentar din abatoare, astfel cum se prevede la articolul 36 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627 al Comisiei			36
7		Colectarea de informații privind controalele oficiale în ceea ce privește bunele practici și procedurile de igienă bazate pe principiile HACCP în abatoare și în unitățile de manipulare a vânatului			39
8		Adoptarea de măsuri adecvate în caz de nerespectare a normelor de bunăstare a animalelor în ceea ce privește protecția animalelor în timpul transportului, prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1/2005 al Consiliului	Articolul 18 alineatul (2) litera (d) punctul (vi)	-	44 ([1])
9		Verificarea măsurilor de remediere și de prevenire ale operatorului în cazul nerespectării normelor privind protecția animalelor în momentul sacrificării sau uciderii prevăzute la articolele 3-9 și la articolele 14-17 și 19 din Regulamentul (CE) nr. 1099/2009		-	
10		Acțiuni de asigurare a respectării legislației în caz de neconformitate cu normele de bunăstare a animalelor în ceea ce privește protecția animalelor în momentul uciderii prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1099/2009		-	
11		Comunicarea problemelor identificate în legătură cu bunăstarea animalelor către autoritățile competente, după caz		-	
12		Aplicarea mărcii de sănătate pe ungulate domestice, mamifere din vânatul de crescătorie, cu excepția lagomorfelor, și vânat sălbatic mare ([2])	Articolul 18 alineatul (4)	-	48

([1]) Măsura poate fi luată de un membru al personalului auxiliar oficial numai în cazuri urgente până la sosirea medicului veterinar oficial [articolul 44 alineatul (5) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/627].
([2]) Personalul abatorului poate, de asemenea, să aplice marca de sănătate [articolul 18 alineatul (4) din RCO], în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (3) din RCO.

ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6481/oj

2.2. **CAPITOLUL III – Delegarea anumitor atribuții ale autorităților competente (articolele 28-33 din RCO)**

Titlul II capitolul III din RCO stabilește, pe de o parte, condițiile de delegare a anumitor atribuții de *control oficial* (articolele 28-30 din RCO) și, pe de altă parte, condițiile de delegare a atribuțiilor privind *alte activități oficiale* (articolul 31 din RCO). Articolul 32 din RCO stabilește norme privind obligațiile organismelor delegate și ale persoanelor fizice. Articolul 33 din RCO stabilește obligațiile autorităților competente de delegare.

Normele specifice ale UE pot prevedea norme suplimentare privind delegarea atribuțiilor de control oficial și a atribuțiilor privind alte activități oficiale. De exemplu, în domeniul producției ecologice, normele suplimentare privind delegarea anumitor atribuții oficiale de control și atribuții legate de alte activități oficiale către „organismele de control" sunt prevăzute la articolul 40 din Regulamentul (UE) 2018/848 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice.

2.2.1. ***Condiții de delegare a anumitor atribuții de control oficial***

Articolele 29 și 30 din RCO stabilesc condițiile de delegare a anumitor atribuții de control oficial către organisme delegate și, respectiv, către persoane fizice.

Autoritățile competente ar trebui să realizeze delegarea atribuțiilor de control oficial pe baza controalelor la fața locului ale organismelor delegate candidate sau ale persoanelor fizice. În cazul organismelor delegate, controalele oficiale ar trebui să fie efectuate independent de acreditarea lor în conformitate cu articolul 29 litera (b) punctul (iv) din RCO.

Autoritățile competente care au delegat anumite atribuții de control oficial organismelor delegate sau persoanelor fizice trebuie să organizeze audituri sau inspecții ale acestor organisme sau persoane, după caz. Autoritățile competente trebuie să retragă integral sau parțial delegarea, fără întârziere, în caz de neconformitate [articolul 33 litera (b) din RCO].

Prin urmare, condițiile de delegare a anumitor atribuții de control oficial prevăzute la articolele 29 și 30 din RCO, precum și mecanismele de verificare și măsurile de monitorizare a neconformității prevăzute la articolul 33 din RCO trebuie înțelese ca un proces continuu de monitorizare a conformității.

Atunci când organizează audituri și inspecții, autoritățile competente trebuie să ia în considerare rezultatul auditurilor de acreditare relevante efectuate de organismele naționale de acreditare, definite la articolul 2 punctul 11 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 ([15]) [articolul 33 litera (a) din RCO]. În ceea ce privește respectivele tipuri diferite de controale, ar trebui evitată duplicarea [articolul 33 litera a) din RCO]. În consecință, este necesară comunicarea cu organismele naționale de acreditare și coordonarea în ceea ce privește calendarul controalelor.

Normele adoptate în statele membre care permit delegarea provizorie a atribuțiilor către organisme delegate care nu au fost încă acreditate în conformitate cu articolul 29 litera (b) punctul (iv) din RCO ar putea fi considerate compatibile cu RCO, sub rezerva anumitor condiții. Acest lucru este valabil dacă:

i) o astfel de delegare provizorie nu este exclusă de normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO care stabilesc dispoziții specifice privind delegarea atribuțiilor;

ii) controalele la fața locului relevă faptul că sunt îndeplinite toate celelalte condiții de delegare prevăzute la articolul 29 din RCO ([16]);

iii) delegarea provizorie se acordă pentru o perioadă limitată de timp, având în vedere durata procedurii de acreditare, riscurile din domeniul în cauză și protecția intereselor consumatorilor;

iv) organismul care solicită delegarea dovedește că a solicitat deja acreditarea.

În cursul unei astfel de delegări provizorii, autoritatea competentă trebuie să retragă integral sau parțial delegarea, fără întârziere, în cazurile menționate la articolul 33 litera (b) din RCO.

În cazul organismelor delegate, acreditarea în conformitate cu articolul 29 litera (b) punctul (iv) din RCO este deosebit de importantă pentru a asigura menținerea imparțialității, calității și coerenței controalelor oficiale (a se vedea considerentul 46 din RCO).

([15]) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

([16]) Funcționarea efectivă a organismului delegat în conformitate cu standardele relevante menționate la articolul 29 litera (b) punctul (iv) trebuie verificată în cursul procesului de acreditare menționat în dispoziția respectivă.

Autoritățile competente ar trebui să ia în considerare relevanța unui standard pentru atribuțiile delegate, pentru a determina caracterul adecvat al acestuia pentru utilizarea de către organismul delegat și pentru acreditarea acestuia, în conformitate cu articolul 29 litera (b) punctul (iv) din RCO. Organismele naționale de acreditare vor evalua ulterior dacă organismul delegat funcționează în conformitate cu cerințele standardului definit, în contextul acreditării.

Statele membre ar trebui să asigure coerența între autoritățile competente atunci când identifică standardul relevant pentru delegarea unei anumite atribuții de control.

EN ISO/IEC 17020 „Cerințe pentru funcționarea diferitelor tipuri de organisme care efectuează inspecții" este unul dintre standardele relevante care trebuie utilizate pentru funcționarea și acreditarea organismelor delegate, în conformitate cu RCO. Acesta este standardul de referință pentru atribuțiile de inspecție, cu excepția cazului în care un alt standard este menționat în legislația sectorială în temeiul RCO sau un alt standard corespunde mai bine naturii atribuțiilor delegate (de exemplu: certificări ale produselor, sisteme de gestionare etc.).

Alte standarde care pot fi relevante pentru atribuțiile delegate sunt:

— EN ISO/IEC 17065 „Evaluarea conformității – Cerințe pentru organisme care certifică produse, procese și servicii";

— EN ISO/IEC 17021-1: „Evaluarea conformității – Cerințe pentru organismele de auditare și de certificare a sistemelor de gestionare – Partea 1: Cerințe";

— ISO 22003-1 „Siguranța alimentară – Partea 1: Cerințe pentru organismele de auditare și de certificare a sistemelor de gestionare a siguranței alimentare".

Desemnarea laboratoarelor oficiale care să efectueze analize, teste și diagnosticări de laborator pe eșantioane prelevate în cursul controalelor oficiale și al altor activități oficiale intră sub incidența normelor prevăzute la articolele 34-42 (capitolul IV) din RCO. În acest caz, EN ISO/IEC 17025 este obligatoriu pentru funcționarea și acreditarea laboratorului oficial desemnat [articolul 37 alineatul (4) din RCO].

Acreditarea unui organism delegat în conformitate cu mai multe standarde pentru aceeași activitate nu este recomandabilă. Trebuie remarcat faptul că EN ISO/IEC 17065 oferă posibilitatea de a include în cerințele aplicabile organismului delegat toate cerințele relevante ale celorlalte standarde de acreditare. În acest sens, poate fi utilizat ca standard „umbrelă".

Norme suplimentare privind identificarea standardelor relevante pot fi prevăzute în:

— legislația Uniunii în domeniile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO:

  — în domeniul produselor ecologice, articolul 40 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2018/848 prevede că standardul relevant pentru delegarea anumitor atribuții oficiale de control în vederea verificării respectării regulamentului respectiv este versiunea notificată cel mai recent a standardului intitulat „Evaluarea conformității – Cerințe pentru organisme care certifică produse, procese și servicii", a cărui referință a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și anume a standardului EN ISO/IEC 17065;

  — în domeniul indicațiilor geografice pentru vin, băuturi spirtoase și produse agricole, precum și al specialităților tradiționale garantate și al mențiunilor facultative de calitate pentru produsele agricole, articolul 41 alineatul (1) și articolul 73 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2024/1143 ([17]) prevăd faptul că organismele delegate și organismele de certificare a produselor respectă și sunt acreditate în conformitate cu standardul EN ISO/IEC 17065 „Evaluarea conformității – Cerințe pentru organisme care certifică produse, procese și servicii" sau cu standardul EN ISO/IEC 17020 „Evaluarea conformității – Cerințe pentru funcționarea diferitelor tipuri de organisme care efectuează inspecții".

— legislațiile naționale ale statelor membre.

([17]) Regulamentul (UE) 2024/1143 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 aprilie 2024 privind indicațiile geografice pentru vin, băuturi spirtoase și produse agricole, precum și privind specialitățile tradiționale garantate și mențiunile facultative de calitate pentru produsele agricole, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1308/2013, (UE) 2019/787 și (UE) 2019/1753 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1151/2012 (JO L, 2024/1143, 23.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1143/oj).

2.3. **CAPITOLUL IV – Eșantionare, analize, teste și diagnosticări (articolele 34-42 din RCO)**

2.3.1. ***Metodele utilizate pentru eșantionare, analiză, teste și diagnosticări (articolul 34 din RCO)***

Articolul 34 din RCO stabilește cerințele privind metodele utilizate atât în contextul controalelor oficiale, cât și al altor activități oficiale. În special, se stabilește o ierarhie a criteriilor care trebuie aplicate atunci când se alege dintre metodele disponibile în absența unor norme aplicabile ale Uniunii („metoda în cascadă”).

Relația ierarhică dintre opțiunile enumerate la articolul 34 alineatele (1)-(3) din RCO este indicată prin utilizarea unor expresii precum „*în absența*” și „*în cazul în care nu există [..]*”. În cadrul ierarhiei, unele opțiuni sunt stabilite ca alternative echivalente, astfel cum se indică prin utilizarea conjuncției „*sau*”.

Articolul 34 alineatul (1) din RCO prevede că metodele utilizate pentru eșantionare sau efectuarea analizelor, testelor și diagnosticărilor de laborator în contextul controalelor oficiale sau al altor activități oficiale respectă normele Uniunii, în cazul în care există astfel de norme. Aceste norme pot fie să stabilească metode specifice, fie să prevadă criteriile de performanță care trebuie aplicate metodelor utilizate. Dreptul Uniunii la nivel de sector poate stabili, de asemenea, diverse preferințe în materie de metode care se abat de la ierarhia de bază prevăzută la articolul 34 din RCO, care ar avea apoi prioritate (*lex specialis*) față de ierarhia generală stabilită la articolul 34 din RCO. De exemplu, în timp ce articolul 34 alineatul (2) litera (a) din RCO prezintă metodele care respectă „norme sau protocoale relevante, recunoscute pe plan internațional” ca o opțiune echivalentă metodelor recomandate de către laboratoarele europene de referință (LRUE), articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2020/689 al Comisiei ([18]) acordă prioritate metodelor recomandate de către LRUE față de metodele recomandate de Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) în contextul supravegherii bolilor. Cerința prevăzută la articolul 34 alineatul (1) din RCO se aplică metodelor de analiză, testare sau diagnosticare de laborator, precum și metodelor utilizate pentru eșantionare, indiferent dacă metodele respective sunt utilizate de autoritățile competente (sau de organismele sau persoanele delegate) ori de laboratoarele oficiale.

Articolul 34 alineatul (2) din RCO stabilește o ierarhie a metodelor care trebuie utilizate de laboratoarele oficiale în absența normelor Uniunii menționate la alineatul (1). Prin urmare, printre metodele menționate la alineatul (2) se numără metode de analiză, testare sau diagnosticare de laborator, precum și metode utilizate pentru eșantionare sau pregătirea eșantioanelor, în cazul în care astfel de metode sunt utilizate de laboratoarele oficiale în contextul controalelor oficiale și al altor activități oficiale (inclusiv, de exemplu, cazurile în care materialul de eșantionare agregat este împărțit în eșantioane pentru analiză în laborator).

Articolul 34 alineatul (2) litera (a) din RCO prevede că, în absența unor norme ale Uniunii dintre cele menționate la alineatul (1), metodele recomandate de normele sau protocoalele relevante, recunoscute pe plan internațional (de exemplu, CEN, OIE) sau metodele elaborate sau recomandate de către laboratoarele de referință ale UE și validate în conformitate cu protocoalele științifice acceptate pe plan internațional sunt utilizate de laboratoarele oficiale. Aceste două opțiuni de la articolul 34 alineatul (2) litera (a) din RCO sunt prevăzute ca alternative echivalente care, atât una, cât și cealaltă, pot fi aplicate în absența unor norme ale Uniunii.

Articolul 34 alineatul (2) litera (b) din RCO enumeră metodele care pot fi aplicate numai în cazul în care nu există norme ale Uniunii dintre cele menționate la alineatul (1), și nici protocoale internaționale sau metode elaborate de LRUE, astfel cum se menționează la alineatul (2) litera (a). În cadrul opțiunilor enumerate la articolul 34 alineatul (2) litera (b) din RCO, se acordă prioritate metodelor prevăzute de normele naționale față de metodele recomandate de laboratoarele naționale de referință. Cu toate acestea, alte metode validate pot fi aplicate ca alternativă echivalentă ambelor opțiuni menționate anterior.

Articolul 34 alineatul (3) din RCO face referire numai la metodele de analiză, testare sau diagnosticare de laborator, și nu la metodele de eșantionare. Este permisă utilizarea metodelor nevalidate numai în cazul în care nu există niciuna dintre metodele prevăzute la alineatele (1) și (2) și este nevoie urgent de analize, teste sau diagnosticări de laborator. În ceea ce privește prima dintre aceste condiții, ar trebui remarcat faptul că disponibilitatea unei metode într-un anumit laborator sau stat membru nu este un criteriu relevant în contextul articolului 34 alineatul (3) din RCO, având în vedere posibilitatea autorităților competente de a desemna laboratoare oficiale și de referință în alte state membre sau țări SEE. În condițiile stabilite la articolul 34 alineatul (3) din RCO, metodele nevalidate pot fi utilizate de laboratoarele naționale de referință și de laboratoarele oficiale numai în absența unui laborator național de referință.

([18]) Regulamentul delegat (UE) 2020/689 al Comisiei din 17 decembrie 2019 de completare a Regulamentului (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele privind supravegherea, programele de eradicare și statutul de indemn de boală pentru anumite boli listate și emergente (JO L 174, 3.6.2020, p. 211).

Articolul 34 alineatul (4) din RCO stabilește cerința de bază pentru metodele privind analizele de laborator în contextul controalelor oficiale și al altor activități oficiale, potrivit căreia, ori de câte ori este posibil, metodele trebuie caracterizate utilizând criteriile stabilite în anexa III la RCO.

Potrivit articolului 34 alineatul (5) din RCO, eșantioanele se prelevă, se manipulează și se etichetează în așa fel încât să fie asigurată validitatea lor juridică, științifică și tehnică. Această cerință se aplică prelucrării eșantioanelor atât în timpul prelevării de eșantioane în sine, fie de către autoritățile competente (sau de către organisme sau persoane delegate), fie de către laboratoarele oficiale, în timpul transferului eșantioanelor către laborator și în timpul efectuării analizelor, testelor sau diagnosticărilor de laborator de către laboratoarele oficiale sau laboratoarele naționale de referință.

Figura 4 prezintă un rezumat al alineatelor de la articolul 34 din RCO în ceea ce privește aplicabilitatea acestora în cazul metodelor de eșantionare și/sau al metodelor de analiză, testare sau diagnosticare de laborator.

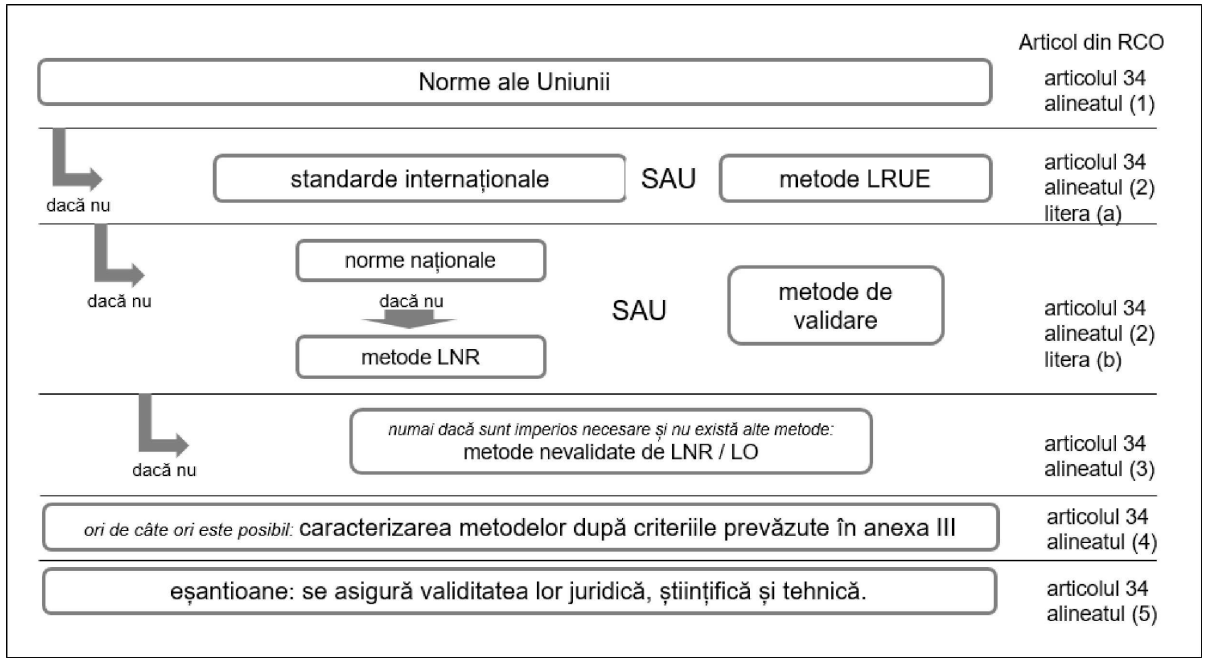
Figura 4

Aplicabilitatea articolului 34 alineatele (1)-(5) din RCO în ceea ce privește (i) metodele de eșantionare utilizate de autoritățile competente (sau organismele delegate ori persoanele fizice cărora le-au fost delegate anumite atribuții), (ii) metodele de eșantionare utilizate de laboratoarele oficiale și (iii) metodele de analiză, testare și diagnosticare de laborator utilizate de laboratoarele oficiale. [AC =autoritate competentă (sau organism delegat ori persoană fizică căreia i-au fost delegate anumite atribuții); LO = laborator oficial]

Articolul 34: Metodele utilizate pentru eșantionare, analize, teste și diagnosticări	alineatul se aplică pentru:		
1. *Metodele utilizate pentru **eșantionare și efectuarea analizelor, testelor și diagnosticărilor de laborator** în cursul controalelor oficiale și al altor activități oficiale respectă normele Uniunii de stabilire a acestor metode sau criteriile de performanță pentru aceste metode.*	eșantionare (de către AC)	eșantionare (de către LO)	analize, teste și diagnosticări de laborator (de către LO)
2. *În absența unor norme ale Uniunii dintre cele menționate la alineatul (1) și în contextul controalelor oficiale și al altor activități oficiale, **laboratoarele oficiale** folosesc una dintre următoarele metode, în funcție de adecvarea la necesitățile lor specifice de analizare, testare și diagnosticare:* *(a) metode disponibile care respectă norme sau protocoale relevante, recunoscute pe plan internațional, inclusiv cele acceptate de Comitetul European pentru Standardizare (CEN), sau metode relevante elaborate sau recomandate de către laboratoarele de referință ale Uniunii Europene și validate în conformitate cu protocoalele științifice acceptate pe plan internațional;* *(b) în absența unor norme sau protocoale adecvate dintre cele menționate la litera (a), metode care respectă normele relevante instituite la nivel național sau, dacă nu există astfel de norme, metodele relevante elaborate sau recomandate de către laboratoarele naționale de referință și validate în conformitate cu protocoalele științifice acceptate pe plan internațional, sau metode relevante elaborate și validate prin studii inter- sau intralaboratoare de validare a metodelor, în conformitate cu protocoalele științifice acceptate pe plan internațional.*		eșantionare (de către LO)	analize, teste și diagnosticări de laborator (de către LO)
3. *În cazul în care este nevoie urgent de **analize, teste sau diagnosticări de laborator** și nu există niciuna dintre metodele prevăzute la alineatele (1) și (2) din prezentul articol, laboratorul național de referință sau, în cazul în care nu există niciun laborator național de referință, orice alt laborator desemnat în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) poate utiliza alte metode decât cele menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol până la validarea unei metode adecvate în conformitate cu protocoalele științifice acceptate pe plan internațional.*			analize, teste și diagnosticări de laborator (de către LNR/LO)
4. *Ori de câte ori este posibil, **metodele utilizate pentru efectuarea analizelor de laborator** sunt caracterizate de criteriile relevante stabilite în anexa III.*			analize, teste și diagnosticări de laborator (de către LO)
5. ***Eșantioanele se prelevează, se manipulează și se etichetează** în așa fel încât să fie asigurată validitatea lor juridică, științifică și tehnică.*	eșantionare (de către AC)	eșantionare (de către LO)	analize, teste și diagnosticări de laborator (de către LO)

Figura 5

Metoda „în cascadă” în ceea ce privește metodele de analiză, testare și diagnosticare de laborator în contextul controalelor oficiale și al altor activități oficiale, astfel cum sunt descrise la articolul 34 din RCO. De reținut că nu toate elementele din ierarhie se aplică metodelor de eșantionare (a se vedea Figura 4)

ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6481/oj

2.3.2. ***A doua expertiză (articolul 35 din RCO)***

Articolul 35 alineatul (1) din RCO prevede dreptul operatorului la o a doua expertiză pe cheltuiala proprie a operatorului:

> Articolul 35 din RCO
>
> A doua expertiză
>
> 1. Autoritățile competente se asigură că operatorii ale căror animale sau bunuri fac obiectul prelevării de eșantioane, analizării, testării sau diagnosticării în contextul controalelor oficiale au dreptul la o a doua expertiză pe cheltuiala proprie a operatorului.
>
> [..]

Acest drept se aplică eșantionării, analizei, testării sau diagnosticării efectuate în contextul controalelor oficiale, nu în contextul altor activități oficiale. A doua expertiză garantează drepturile legitime ale operatorilor, în special dreptul acestora de a exercita o cale de atac împotriva măsurilor luate, astfel cum se prevede la articolul 7 din RCO, contribuind la o bază reală solidă. Prin urmare, operatorii care sunt destinatarii măsurilor luate de autoritatea competentă beneficiază de acest drept.

Dreptul la o a doua expertiză nu aduce atingere obligației autorităților competente de a lua măsuri imediate în vederea eliminării sau limitării riscurilor pentru sănătatea umană, a animalelor și a plantelor sau pentru bunăstarea animalelor sau, în ceea ce privește OMG și al produselor de protecție a plantelor, și pentru mediu [articolul 35 alineatul (4) din RCO].

Autoritățile competente nu pot condiționa dreptul la o a doua expertiză de plata unei taxe. Cu toate acestea, astfel cum se prevede în mod clar la articolul 35 alineatul (1) din RCO, cheltuielile corespunzătoare unei a doua expertize sunt suportate de operator.

Dreptul la o a doua expertiză constă în trei elemente, care permit operatorului:

i) să solicite o examinare de către un alt expert recunoscut și calificat corespunzător a documentelor privind prelevarea de eșantioane, analizarea, testarea sau diagnosticarea [articolul 35 alineatul (1) din RCO];

> Articolul 35 din RCO
>
> 1. [..]
>
> Dreptul la o a doua expertiză permite operatorului să solicite o examinare de către un alt expert recunoscut și calificat corespunzător a documentelor privind prelevarea de eșantioane, analizarea, testarea sau diagnosticarea

ii) să solicite autorității competente să preleve o cantitate suficientă de eșantioane în scopul unei a doua analize efectuate în cadrul celei de a doua expertize [considerentul 48 și articolul 35 alineatul (2) din RCO, sub rezerva condițiilor menționate]; acest element al celei de a doua expertize nu se aplică la evaluarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină la plante, produse vegetale sau alte obiecte cu scopul verificării respectării normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) din RCO [articolul 35 alineatul (2) a doua teză].

> Considerentul 48 din RCO
>
> [..] Acest drept ar trebui să permită operatorului să solicite analizarea de către un alt expert a documentelor eșantionării, analizării, testării sau diagnosticării inițiale, precum și o a doua analiză, testare sau diagnosticare a părților de material de eșantionare prelevate inițial, cu excepția cazului în care orice astfel de a doua analiză, testare sau diagnosticare este imposibilă tehnic sau irelevantă. Acesta ar fi cazul în special atunci când prevalența pericolului este deosebit de mică pentru animale sau produse sau distribuția acestuia este deosebit de dispersată sau neregulată, de exemplu pentru evaluarea prezenței organismelor de carantină sau, după caz, pentru efectuarea unei analize microbiologice.

Articolul 35 din RCO

[..]

2. În cazul în care este relevant și posibil din punct de vedere tehnic, având în vedere, în special, prevalența și distribuția pericolului la animale sau bunuri, perisabilitatea eșantioanelor sau a bunurilor și cantitatea substratului disponibil, autoritățile competente:

(a) la prelevarea eșantionului și la cererea operatorului se asigură că se prelevă o cantitate suficientă pentru a permite o a doua expertiză și pentru revizuirea menționată la alineatul (3), dacă se dovedește necesară; sau

(b) în cazul în care prelevarea unei cantități suficiente astfel cum se menționează la litera (a) nu este posibilă, informează operatorul cu privire la aceasta.

Prezentul alineat nu se aplică la evaluarea prezenței organismelor dăunătoare de carantină la plante, produse vegetale sau alte obiecte cu scopul verificării respectării normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g).

iii) să solicite autorității competente să preleve o cantitate suficientă de eșantioane în scopul efectuării unei alte analize de către un alt laborator oficial, la cererea operatorului, în cazul în care există un litigiu pe baza analizei inițiale și a celei de a doua expertize, dacă acest drept este prevăzut în dreptul intern [articolul 35 alineatul (3) din RCO, sub rezerva condițiilor menționate la articolul 35 alineatul (2) din RCO].

Articolul 35 din RCO

[..]

3. Statele membre pot decide că, în cazul în care există un litigiu între autoritățile competente și operatori, pe baza celei de a doua expertize menționate la alineatul (1), operatorii pot solicita, pe cheltuiala proprie, examinarea documentelor analizei, testării sau diagnosticării inițiale și, după caz, efectuarea unei alte analize, testări sau diagnosticări de către un alt laborator oficial.

În cazul în care legislația la nivel de sector stabilește norme privind eșantionarea sau analiza într-un anumit domeniu, astfel de norme prevalează asupra principiilor de bază prevăzute la articolul 35 din RCO. În special, normele sectoriale specifice pot prevedea obligativitatea extragerii unei cantități suficiente de eșantioane suplimentare sau a respectării unor proceduri specifice în vederea obținerii eșantioanelor finale. De exemplu, o serie de acte juridice ale Uniunii ([19]) ([20]) ([21]) stabilesc proceduri specifice pentru a se asigura prelevarea unor cantități suficiente pentru a obține eșantioane reprezentative în scopul „controlului, dreptului la recurs și arbitraj". În cazul în care normele sectoriale au fost adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 882/2004 ([22]), dispozițiile relevante continuă să se aplice, cu excepția cazului în care sunt abrogate sau înlocuite cu noi acte legislative adoptate în temeiul RCO.

În cazul în care procedurile nu sunt explicate în detaliu în legislația Uniunii, statelor membre le revine sarcina de a pune în aplicare norme privind următoarele:

— criteriile de calificare pentru *expertul recunoscut și calificat corespunzător* în ceea ce privește examinarea documentelor, astfel cum se menționează la articolul 35 alineatul (1) din RCO;

— manipularea și depozitarea cantității suplimentare de eșantioane prelevate în scopul unei analize suplimentare în cadrul celei de a doua expertize;

([19]) Regulamentul (CE) nr. 333/2007 al Comisiei din 28 martie 2007 de stabilire a metodelor de prelevare a probelor și de analiză pentru controlul oficial al nivelurilor de plumb, cadmiu, mercur, staniu anorganic, 3-MCPD și benzo(a)piren din produsele alimentare (JO L 88, 29.3.2007, p. 29).

([20]) Regulamentul (CE) nr. 401/2006 al Comisiei din 23 februarie 2006 de stabilire a modalităților de prelevare de probe și a metodelor de analiză pentru controlul oficial al conținutului de micotoxine din produsele alimentare (JO L 70, 9.3.2006, p. 12).

([21]) Regulamentul (CE) nr. 152/2009 al Comisiei din 27 ianuarie 2009 de stabilire a metodelor de eșantionare și analiză pentru controlul oficial al furajelor (JO L 54, 26.2.2009, p. 1).

([22]) Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 165, 30.4.2004, p. 1) a fost abrogat prin Regulamentul (UE) 2017/625 la 14 decembrie 2019.

— utilizarea rezultatelor analizei inițiale, a celei de a doua expertize și, dacă este cazul, a unei a doua analize oficiale, de către autoritățile competente și de către operatori. Normele prevăzute în RCO au scopul de a asigura, printre altele, faptul că operatorii dispun de o bază reală solidă pentru deciziile acestora de a-și exercita dreptul la o cale de atac (articolul 7 din RCO). Cu toate acestea, procedura căii de atac în sine nu este reglementată de RCO, ci de normele naționale;

— orice termen în ceea ce privește exercitarea dreptului la examinarea documentelor, de exemplu, având în vedere termenele prevăzute pentru modalitățile relevante de recurs la nivel național, inclusiv pentru dreptul de a exercita o cale de atac.

2.3.2.1. *Condiții de eșantionare pentru efectuarea unei a doua expertize și a unei alte analize de către un alt laborator oficial*

Cantitatea suplimentară de eșantioane în scopul efectuării unei a doua expertize și/sau care urmează să fie reținută pentru examinare (o altă analiză efectuată de către un alt laborator oficial) menționată la articolul 35 alineatul (3) din RCO trebuie prelevată în momentul extragerii inițiale a materialului de eșantionare. Autoritatea competentă trebuie să se asigure că fiecare eșantion este la fel de reprezentativ pentru lotul supus prelevării.

Prelevarea unei cantități suficiente de eșantioane pentru a permite o a doua analiză în cadrul celei de a doua expertize și pentru examinarea menționată la articolul 35 alineatul (3) din RCO este supusă condiției ca o astfel de eșantionare să aibă caracter „relevant, adecvat și posibil din punct de vedere tehnic".

Articolul 35 alineatul (2) și considerentul 48 din RCO descriu câteva cazuri cu caracter exemplificativ în care prelevarea unei cantități suficiente de eșantioane poate să nu aibă caracter „*relevant, adecvat și posibil din punct de vedere tehnic*". Factorii care trebuie avuți în vedere pot varia în funcție de tipul de animal sau de produs, de matrice, de agentul țintă, de condițiile de eșantionare și de tipul de analiză care trebuie efectuată. Se poate lua în considerare următoarea listă neexhaustivă de exemple, fără a aduce atingere normelor sectoriale:

Prelevarea unei cantități suficiente de eșantioane în scopul unei a doua expertize și/sau al examinării menționate la articolul 35 alineatul (3) din RCO nu poate avea caracter

„relevant", în cazul în care

— dreptul la o a doua analiză oficială nu este pus în aplicare în dreptul intern;

— o altă analiză efectuată de către un alt laborator oficial în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din RCO nu poate fi efectuată deoarece niciun alt laborator oficial din UE sau SEE nu deține expertiza sau echipamentele necesare în vederea efectuării analizei în cauză, dacă această împrejurare este cunoscută de autoritatea competentă înainte de eșantionare; această decizie ar trebui să fie justificată pe baza unei investigații care utilizează, de exemplu, mecanismele de asistență și cooperare administrativă prevăzute la articolele 102-108 din RCO și/sau instrumentele disponibile puse la dispoziție de Comisie ([23]) ;

„adecvat", în cazul în care

— materialul de eșantionare reprezintă un risc dacă este pus la dispoziția operatorului, de exemplu material patogen sau potențiali agenți ai terorismului biologic; prelevarea unei cantități suficiente de eșantioane pentru o altă analiză de către un alt laborator oficial în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din RCO poate fi totuși adecvată în astfel de cazuri, dacă eșantionul este transportat, depozitat și manipulat sub controlul autorității competente și al laboratoarelor oficiale;

— prevalența pericolului la animal sau la bun poate fi deosebit de scăzută sau distribuția sa poate fi deosebit de redusă sau neregulată, astfel încât detectarea agentului periculos într-un material suplimentar ar putea să nu fie posibilă în mod fiabil;

„posibil din punct de vedere tehnic", în cazul în care

— cantitatea prelevată disponibilă pentru eșantionare este insuficientă;

— o cantitate suficientă care să fie la fel de reprezentativă pentru lotul eșantionat nu poate fi obținută din bunurile comandate de la operatori de către autoritățile competente prin mijloace de comunicare la distanță fără a se identifica, în conformitate cu articolul 36. În măsura în care este posibil, autoritățile competente ar trebui să facă demersuri pentru a menține dreptul operatorului la o a doua expertiză prin comandarea de unități suficiente, dar ar trebui să informeze operatorul în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) litera (b) din RCO în cazul în care nu reușesc să recupereze o cantitate reprezentativă suficientă;

([23]) https://ec.europa.eu/eusurvey/runner/contactform/DGSANTE_official_labs_R2017_625.

— perisabilitatea, degradabilitatea sau activitatea agentului biologic, chimic sau fizic care urmează să fie analizat împiedică (sau limitează intervalul de timp pentru) depozitarea și manipularea eșantioanelor în conformitate cu articolul 34 alineatul (5) din RCO.

În general, ori de câte ori prelevarea unei cantități suficiente în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) din RCO nu este considerată ca având un caracter „*relevant, adecvat sau posibil din punct de vedere tehnic*", autoritatea competentă informează operatorul în acest sens, în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) litera (b).

2.3.2.2. *Efectuarea unei alte analize de către un alt laborator oficial*

Articolul 35 alineatul (3) conferă statelor membre prerogativa de a pune în aplicare dreptul la o examinare documentară a analizei inițiale și la o altă analiză oficială (a doua analiză oficială) testare sau diagnosticare de către un alt laborator oficial. Punerea în aplicare a acestui drept necesită adoptarea unei legislații naționale (adoptată după intrarea în vigoare a RCO) care să prevadă în mod specific dreptul la o altă analiză oficială.

Laboratorul oficial care efectuează o altă analiză în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din RCO preia funcția de „arbitru" în cazurile în care există un litigiu între autoritatea competentă și operator, pe baza analizei inițiale și a celei de a doua expertize. În cazul în care niciun alt laborator oficial de pe teritoriul în care își desfășoară activitatea autoritatea competentă nu deține expertiza sau echipamentele necesare efectuării unei alte analize, autoritățile competente ar trebui, ori de câte ori este posibil, să utilizeze mecanismele de desemnare transfrontalieră prevăzute la articolul 37 alineatul (2) din RCO.

În cazul în care statele membre decid să prevadă dreptul la efectuarea unei alte analize, testări sau diagnosticări în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din RCO, operatorii suportă costurile unor astfel de analize, testări sau diagnosticări.

2.3.3. ***Laboratoare oficiale (articolele 37-42 din RCO)***

2.3.3.1. *Desemnare*

Autoritățile competente au obligația de a desemna laboratoare oficiale în vederea efectuării de analize, teste și diagnosticări pe eșantioane prelevate atât în cursul controalelor oficiale, cât și al altor activități oficiale. Această desemnare se face în scris, conține elementele menționate la articolul 37 alineatul (3) din RCO și trebuie să furnizeze documente justificative care să demonstreze că cerințele prevăzute la articolul 37 alineatele (4) și (5) din RCO au fost analizate și îndeplinite.

Articolul 37 alineatul (1) din RCO nu exclude posibilitatea desemnării laboratoarelor private ca laboratoare oficiale, în cazul în care acestea îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 37 alineatele (4) și (5) din RCO. Cu toate acestea, în cazul în care un laborator privat desfășoară relații de afaceri cu operatorii care fac obiectul controalelor oficiale, pe lângă rolul lor de laborator oficial, ar trebui instituite mecanisme pentru a asigura imparțialitatea în ceea ce privește atribuțiile sale de laborator oficial, în conformitate cu articolul 37 alineatul (4) litera (c) din RCO. Cu excepția cazului în care laboratoarele oficiale sunt desemnate prin derogare de la acreditarea obligatorie (a se vedea capitolul 2.3.3.2. privind acreditarea), se aplică mecanismele privind asigurarea imparțialității prevăzute în EN ISO/IEC 17025.

Un laborator poate prelua atât funcția de laborator oficial, cât și cea de laborator de referință sau centru de referință, cu condiția să îndeplinească cerințele și obligațiile și să fie desemnat pentru fiecare dintre funcțiile sale în conformitate cu dispozițiile relevante ale RCO (articolele 37-42 și articolele 92-101 din RCO). Desemnarea include, printre altele, o descriere detaliată a „*sistemelor necesare în vederea asigurării unei coordonări și colaborări eficiente și eficace între laborator și autoritățile competente*" [articolul 37 alineatul (3) litera (c) din RCO]. Printre astfel de sisteme se pot număra, de exemplu:

— proceduri de planificare și alocare periodică a resurselor, pentru a se asigura că autoritățile competente au acces la capacitățile de laborator în conformitate cu articolul 37 alineatul (4) literele (a), (b) și (d) din RCO și în conformitate cu planurile lor de control național multianual;

— proceduri de raportare periodică, inclusiv schimbul în timp util de date privind eșantioanele și rezultatele de laborator, în special în cazul în care aceste rezultate indică neconformități sau riscuri pentru sănătatea umană, a animalelor sau a plantelor, iar în ceea ce privește OMG și produsele de protecție a plantelor, și pentru mediu [articolul 38 alineatul (1) din RCO];

— colaborarea laboratoarelor oficiale cu laboratoarele de referință naționale și/sau ale UE, asigurându-se în special că autoritatea competentă este informată cu privire la rezultatele testelor comparative între laboratoare sau ale testelor de competență în conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din RCO, permițându-i să își îndeplinească obligațiile care decurg din articolul 39 alineatul (2) din RCO;

— efectuarea de audituri în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din RCO, inclusiv mecanisme prin care să se asigure că autoritatea competentă este informată cu privire la rezultatele evaluărilor acreditării, ceea ce îi permite să își îndeplinească obligațiile care decurg din articolul 39 alineatul (2) din RCO.

2.3.3.2. Acreditare

Laboratoarele oficiale sunt obligate să funcționeze în conformitate cu EN ISO/IEC 17025 și să fie acreditate în conformitate cu respectivul standard. Potrivit articolului 37 alineatul (5) din RCO, obiectul acreditării acestora include toate metodele de analizare, testare sau diagnosticare de laborator care trebuie să fie utilizate de către laborator atunci când funcționează în calitate de laborator oficial.

În acest context, termenul „metodă" poate fi înțeles ca o procedură de măsurare care se aplică unei anumite matrice sau unui grup de matrice și unui analit specific sau unui grup de analiți sau unei combinații a acestora, în funcție de metoda în cauză, în conformitate cu EN ISO/IEC 17025. RCO prevede derogări de la această obligație, acordând statelor membre prerogativa de a desemna un laborator oficial care nu îndeplinește obligația de acreditare în anumite condiții, și acordă o anumită flexibilitate în ceea ce privește obiectul acreditării:

1. Obiectul acreditării unui laborator oficial

   a. poate cuprinde grupuri de metode [articolul 37 alineatul (5) litera (b) din RCO]

   b. poate fi definit într-un mod flexibil ([24]) [articolul 37 alineatul (5) litera (c) din RCO]

2. Se stabilesc derogări permanente de la acreditarea obligatorie pentru laboratoarele oficiale care depistează doar prezența *Trichinella* ([25]) în carne și pentru laboratoarele care efectuează analize, teste și diagnosticări exclusiv în contextul altor activități oficiale [în condițiile descrise la articolul 40 alineatul (1) litera (a) și, respectiv, la articolul 40 alineatul (1) litera (b) din RCO];

3. Derogările permanente de la obligația ca obiectul acreditării să vizeze toate metodele utilizate de laboratorul oficial sunt stabilite în Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 al Comisiei ([26]) pentru domeniul sănătății plantelor, al materialelor care intră în contact cu produsele alimentare, al aditivilor alimentari, al enzimelor alimentare, al aromelor și al aditivilor furajeri, pe baza împuternicirii prevăzute la articolul 41 din RCO;

4. Se permite o derogare temporară de la acreditarea obligatorie (1 + 1 an) pentru laboratoarele oficiale în următoarele cazuri, menționate la articolul 42 alineatul (1) din RCO și sub rezerva condițiilor menționate la articolul 42 alineatele (2)-(4) din RCO:

   a. atunci când utilizarea metodei este nou impusă de normele Uniunii (începând de la data intrării în vigoare a acestor norme)

   b. atunci când modificările aduse unei metode utilizate necesită o acreditare nouă sau extinsă (dacă nu intră sub incidența unui obiect flexibil al acreditării)

   c. atunci când nevoia de utilizare a metodei apare dintr-o situație de urgență sau dintr-un risc emergent.

Pe baza împuternicirii prevăzute la articolul 41 din RCO, Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 al Comisiei stabilește norme în temeiul cărora autoritățile competente pot desemna laboratoare oficiale care nu îndeplinesc cerința prevăzută la articolul 37 alineatul (4) litera (e) din RCO în ceea ce privește toate metodele pe care le utilizează pentru controalele oficiale.

Domeniile reglementate de Regulamentul delegat (UE) 2021/1353, pentru care se pot aplica derogări în temeiul articolului 41 din RCO, sunt materialele care intră în contact cu produsele alimentare, aditivii alimentari, enzimele alimentare, aromele, aditivii furajeri și sănătatea plantelor.

([24]) „Obiect flexibil al acreditării": Obiectul acreditării exprimat pentru a permite organismelor de evaluare a conformității să efectueze modificări ale metodologiei și ale altor parametri care intră în sfera de competență a organismului de evaluare a conformității, astfel cum confirmă organismul de acreditare (ISO/IEC 17011:2017).

([25]) Orientări privind recomandările minime referitoare la laboratorul oficial desemnat pentru depistarea prezenței *Trichinella* în carne: https://ec.europa.eu/food/system/files/2021-10/biosafety_fh_legis_guidance_min-recom-trichinella-meat_ro.pdf.

([26]) Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 al Comisiei din 17 mai 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cazurile și condițiile în care autoritățile competente pot desemna drept laboratoare oficiale laboratoarele care nu îndeplinesc condițiile privind toate metodele pe care acestea le utilizează pentru controalele oficiale sau alte activități oficiale (JO L 291, 13.8.2021, p. 20).

Articolele 2 și 3 din Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 stabilesc următoarele condiții pentru desemnarea unui laborator oficial în domeniile reglementate de regulamentul respectiv pentru o metodă care nu intră în domeniul de aplicare al acreditării sale:

(i) Laboratorul trebuie să dispună de un sistem de asigurare a calității pentru a asigura obținerea de rezultate fiabile în urma utilizării metodelor de analiză, testare sau diagnosticare de laborator în afara obiectului acreditării lor.

Existența unui sistem de asigurare a calității este o cerință de obținere a acreditării în conformitate cu standardul EN ISO/IEC 17025, astfel cum se prevede la articolul 37 alineatul (4) litera (e) din RCO. Cu toate acestea, în sensul Regulamentului delegat (UE) 2021/1353, sistemul de asigurare a calității trebuie să se aplice *și* metodelor utilizate *în afara* obiectului acreditării.

(ii) Metoda neacreditată utilizată de laborator este caracterizată de criteriile relevante pentru domeniul respectiv stabilit în anexa III la RCO.

Această cerință este similară cerinței de bază pentru caracterizarea metodei de la articolul 34 alineatul (4) din RCO. Cu toate acestea, în scopul specific al Regulamentului delegat (UE) 2021/1353, această cerință *trebuie* îndeplinită [și nu numai „*ori de câte ori este posibil*”, astfel cum se prevede la articolul 34 alineatul (4) din RCO].

(iii) În ceea ce privește domeniul sănătății plantelor, articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 prevede ca, în plus, laboratorul oficial să fie deja acreditat (în conformitate cu standardul EN ISO/IEC 17025) pentru o metodă care aparține uneia dintre categoriile enumerate în anexa la regulamentul respectiv; laboratorul poate fi apoi desemnat cu condiția să utilizeze aceeași metodă în afara obiectului acreditării pentru un organism dăunător din aceeași grupă de organisme ca organismul dăunător pentru care se utilizează metoda acreditată. Următoarele grupe trebuie considerate „*grupuri de organisme*”, în conformitate cu considerentul 8 din Regulamentul delegat (UE) 2021/1353:

— nematode;

— bacterii;

— ciuperci și oomicete;

— virusuri, viroizi și fitoplasme;

— insecte și acarieni.

În cazul în care autoritățile competente desemnează un laborator atât ca laborator oficial în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) din RCO, cât și ca laborator național de referință în conformitate cu articolul 100 alineatul (1) din RCO, derogarea prevăzută la articolul 41 din RCO poate fi aplicată pentru desemnarea ca laborator oficial. Pentru funcția de laborator de referință a laboratorului respectiv, derogarea prevăzută la articolul 41 din RCO nu se aplică.

Cu toate acestea, în domeniul sănătății plantelor, laboratoarele oficiale desemnate pe baza unei derogări prevăzute la articolul 41 din RCO pot fi desemnate ulterior ca laboratoare naționale de referință (sau laboratoare de referință ale UE), indiferent dacă îndeplinesc sau nu cerințele de acreditare prevăzute la articolul 37 alineatul (4) litera (e) din RCO [sau, respectiv, la articolul 93 alineatul (3) litera (a) din RCO pentru LRUE] ([27]).

2.3.3.3. *Desemnarea transfrontalieră*

Autoritățile competente pot desemna ca laborator oficial un laborator oficial situat într-un alt stat membru sau într-o țară din SEE [în condițiile prevăzute la articolul 37 alineatul (2) din RCO]. Această dispoziție le oferă statelor membre o anumită flexibilitate, de exemplu atunci când niciun laborator care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 37 alineatele (4) și (5) din RCO nu este disponibil pe teritoriul pe care își desfășoară activitatea autoritatea competentă. Normele și cerințele prevăzute la articolele 34-42 din RCO se aplică, de asemenea, laboratoarelor oficiale desemnate într-un alt stat membru sau într-o țară din SEE. De exemplu, laboratoarele desemnate de două sau mai multe autorități competente trebuie să fie în măsură să îndeplinească cerința de a avea o capacitate suficientă de laborator [articolul 37 alineatul (4) literele (a), (b) și (d) din RCO] în ceea ce privește angajamentele asumate față de toate autoritățile de desemnare competente.

([27]) Articolul 100 alineatul (2) a doua teză din RCO și articolul 93 alineatul (4) din RCO pentru LNR și, respectiv, LRUE.

Pe lângă acordurile încheiate între fiecare autoritate de desemnare competentă și laboratoarele desemnate de aceasta, autoritățile competente care au desemnat același laborator drept laborator oficial ar trebui să comunice și să se coordoneze pentru a asigura:

— efectuarea auditurilor [articolul 37 alineatul (2) coroborat cu articolul 39 alineatul (1) din RCO]: auditurile pot fi efectuate de ambele/toate autoritățile competente separat sau pot fi delegate autorității competente din statul membru în care este situat laboratorul;

— schimbul de informații privind obiectul acreditării laboratorului și rezultatele evaluărilor acreditării, în special în cazurile în care statul membru gazdă se bazează pe evaluări ale acreditării;

— schimbul de informații în cazul retragerii desemnării drept laborator oficial în conformitate cu articolul 39 alineatul (2) din RCO, în special retragerea de către autoritatea competentă din statul membru în care este situat laboratorul, având în vedere că această desemnare este o condiție prealabilă pentru desemnarea de către un alt stat membru în conformitate cu articolul 37 alineatul (2) litera (b) din RCO.

Pentru a facilita colaborarea dintre statele membre în scopul desemnării transfrontaliere și pentru evaluarea cazurilor descrise la articolul 37 alineatul (6) din RCO, Comisia pune la dispoziție o platformă centrală pentru ca statele membre să partajeze informații de contact ale laboratoarelor naționale desemnate de pe teritoriile lor. Pe lângă informațiile partajate prin intermediul platformei, statele membre pot lua în considerare posibilitatea de a oferi informații suplimentare mai detaliate cu privire la activitățile laboratoarelor lor desemnate (cum ar fi metodele disponibile, statutul acreditării) pe site-urile internet ale autorităților competente sau ale laboratoarelor acestora.

2.3.3.4. *Subcontractare*

Toate laboratoarele care efectuează analize, teste și diagnosticări pe eșantioane oficiale trebuie să fie desemnate drept laboratoare oficiale, cu excepția cazului în care niciun laborator oficial desemnat în Uniune sau într-o țară din SEE nu deține expertiza, echipamentele, infrastructura și personalul necesare în vederea efectuării de analize, teste sau diagnosticări de laborator noi sau neobișnuite [articolul 37 alineatul (6) din RCO]. Prin urmare, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 37 alineatul (6) din RCO, laboratoarele oficiale pot subcontracta atribuții numai unui alt laborator oficial. Pentru laboratoarele acreditate în conformitate cu EN ISO/IEC 17025, în astfel de cazuri se respectă dispozițiile relevante ale standardului respectiv referitoare la produsele și serviciile furnizate extern.

Autoritatea de desemnare competentă trebuie să fie întotdeauna informată înainte de subcontractarea oricărei activități către un alt laborator oficial. În cazul în care laboratorul subcontractat este situat în același stat membru, dar este desemnat de o autoritate competentă diferită, coordonarea și comunicarea între autoritățile de desemnare competente sunt necesare pentru a se asigura că laboratorul subcontractat îndeplinește cerințele de desemnare prevăzute la articolul 37 alineatele (4) și (5) din RCO pe durata subcontractării și pentru activitatea subcontractată. În acest scop, autoritățile competente situate în același stat membru se pot baza pe formele existente de cooperare administrativă.

În cazul subcontractării atribuțiilor către un laborator oficial dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară SEE, articolul 37 alineatul (2) din RCO impune autorității competente din primul stat membru să desemneze laboratorul situat în celălalt stat membru sau în cealaltă țară SEE. Această normă garantează că autoritatea competentă de desemnare din primul stat membru supraveghează fiecare laborator desemnat în ceea ce privește atribuțiile sale, respectarea și îndeplinirea cerințelor în orice moment și că poate avea loc o coordonare eficace în conformitate cu articolul 37 alineatul (2) litera (a) din RCO.

Articolul 37 alineatul (6) din RCO prevede o excepție de la cerința de desemnare, permițând autorităților competente să atribuie laboratoarelor care nu sunt desemnate drept laboratoare oficiale sau centre de diagnosticare efectuarea de analize, teste sau diagnosticări de laborator noi sau neobișnuite. Totuși, acest lucru este permis numai în cazul în care niciun alt laborator oficial dintr-un stat membru sau dintr-o țară SEE nu deține expertiza, echipamentele, infrastructura și personalul necesare în vederea efectuării unor astfel de analize. Autoritățile competente ar trebui să își justifice decizia de a aplica această dispoziție arătând că, potrivit investigațiilor, nu a fost posibilă identificarea niciunui alt laborator oficial adecvat. Investigațiile ar putea implica mecanismele de asistență și cooperare administrativă prevăzute la articolele 102-108 din RCO și/sau baza de date a laboratoarelor creată de Direcția Generală Sănătate și Siguranță Alimentară a Comisiei ([28]). Procedura de „a solicita unui laborator sau unui centru de diagnosticare [...] să efectueze aceste analize, teste și diagnosticări” nu impune o desemnare oficială în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) din RCO, ci se poate baza pe un acord contractual cu laboratorul respectiv.

([28]) https://ec.europa.eu/eusurvey/runner/contactform/DGSANTE_official_labs_R2017_625.

2.3.3.5. *Auditare*

Este responsabilitatea autorității de desemnare competente să verifice dacă laboratorul oficial îndeplinește în continuare cerințele de desemnare prevăzute la articolul 37 alineatele (4) și (5) din RCO, precum și obligațiile prevăzute la articolul 38 din RCO. Auditarea acreditării reprezintă principalul instrument de asigurare a unui nivel ridicat de performanță a laboratoarelor oficiale. Prin urmare, autoritățile competente își pot îndeplini obligația de a organiza auditarea periodică pe baza evaluărilor acreditării efectuate de organismul național de acreditare, în cazul în care consideră că această auditare este redundantă, și anume este echivalentă auditării efectuate de autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din RCO. Autoritățile competente trebuie să se asigure că sunt informate cu privire la rezultatele evaluărilor acreditării, precum și cu privire la orice măsură de remediere întreprinsă de laboratorul oficial, pentru a putea lua măsuri în conformitate cu articolul 39 alineatul (2) din RCO.

Pe lângă evaluările acreditării, trebuie instituite mecanisme care să permită autorității competente să ia măsuri în cazul nerespectării de către laboratorul oficial a cerințelor prevăzute la articolul 37 alineatul (4) literele (a)-(d) din RCO și a obligațiilor ce îi revin în temeiul articolului 38 din RCO. Printre aceste mecanisme se pot număra raportarea anuală, raportarea periodică, schimbul de informații cu autoritățile locale cărora autoritatea competentă le-a transferat responsabilități în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din RCO și care colaborează periodic cu laboratorul oficial, precum și revizuirea rezultatelor testelor comparative între laboratoare sau ale testelor de competență organizate de LNR.

În cazul în care există indicii de neconformitate din partea laboratorului oficial cu privire la oricare dintre punctele menționate la articolul 39 alineatul (2) din RCO, autoritatea competentă ia măsuri, de exemplu prin organizarea auditării suplimentare în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din RCO, solicitând ca laboratorul să ia măsuri de remediere și, în cele din urmă, prin retragerea desemnării, în cazul în care laboratorul nu reușește să ia măsuri de remediere adecvate și în timp util.

Pentru orientări privind sistemele de auditare între autoritățile competente din diferite state membre, a se vedea mai sus rubricile „desemnare transfrontalieră” și „subcontractare”.

2.4. **CAPITOLUL V – Controalele oficiale asupra animalelor și bunurilor care intră în Uniune**

2.4.1. ***Norme de control oficial pentru transporturile care intră în Uniune***

2.4.1.1. *Transporturi și documente de însoțire*

> Articolul 3 din RCO
>
> Definiții
>
> În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]
>
> (37) „transport” înseamnă un număr de animale sau o cantitate de bunuri incluse în același certificat oficial, atestat oficial sau orice alt document, transportate cu același mijloc de transport și provenind din același teritoriu sau din aceeași țară terță și, cu excepția bunurilor supuse normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g), fiind de același tip, aceeași clasă sau aceeași descriere; [..]

Certificatele oficiale, atestatele oficiale sau documentele care însoțesc un transport identifică animalele sau bunurile care aparțin aceluiași transport. În conformitate cu articolul 89 din RCO, certificatele oficiale trebuie să permită verificarea facilă a legăturii cu transportul, lotul sau animalul sau bunul individual care face obiectul certificatelor respective și trebuie să permită identificarea autorității emitente, a semnatarului și a datei emiterii. În mod similar, din articolul 91 din RCO rezultă că, în cazul în care atestatele oficiale se referă la un transport sau la un lot, acestea trebuie să permită verificarea legăturii cu transportul sau lotul respectiv. În consecință, aceste documente contribuie la identificarea transportului și îl însoțesc pentru a oferi asigurări că normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO sunt respectate.

Animalele și bunurile din același transport trebuie să fie de același tip, aceeași clasă sau aceeași descriere, cu excepția plantelor, a produselor vegetale și a altor obiecte, care fac obiectul normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) din RCO, care pot fi eterogene în ceea ce privește tipul, clasa sau descrierea. De exemplu, un transport de produse vegetale poate consta în diferite tipuri de fructe și legume, care fac obiectul aceluiași certificat fitosanitar.

Faptul de a fi de același tip, aceeași clasă sau aceeași descriere, în cazul în care este necesar un certificat pentru introducerea animalelor sau a bunurilor în Uniune, implică următoarele:

(i) animalele și bunurile pot face obiectul aceluiași certificat, astfel cum se prevede în legislația UE;

(ii) ele pot corespunde aceleiași descrieri a transportului din partea I a certificatului respectiv și

(iii) toate acestea trebuie să îndeplinească declarațiile selectate din partea II a certificatului relevant.

Un singur transport poate fi compus din loturi diferite. Animalele sau bunurile dintr-un transport sunt transportate în același mijloc de transport.

Bunurile din același transport ar trebui să fie conservate la aceeași temperatură (ambiantă, refrigerate sau congelate) în timpul transportului.

2.4.1.2. *Norme de certificare pentru animale, produse de origine animală, produse compuse și materiale germinative*.

O specificitate esențială legată de animale, produse de origine animală și materiale germinative este faptul inspectorul autorizat să semneze certificatele oficiale trebuie să fie un medic veterinar oficial în conformitate cu articolul 237 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2016/429, cu excepția cazului în care se aplică alte norme specifice.

În cazul animalelor și al ouălor pentru incubație, certificatele trebuie să fie eliberate în termen de 10 zile înainte de data sosirii la PCF, perioadă care, în cazul transportului maritim, poate fi prelungită pentru a acoperi durata călătoriei pe mare (atunci când este însoțită de o declarație suplimentară a comandantului navei), în conformitate cu articolele 3, 14 și 101 din Regulamentul delegat (UE) 2020/692 al Comisiei ([29]).

În ceea ce privește materialele germinative, în temeiul articolului 182*a* din același regulament delegat, este posibil să se importe în Uniune stocuri vechi colectate și produse în temeiul normelor UE aplicabile anterior. În acest scop sunt disponibile certificate specifice ([30]).

Caz de tranzit sau transbordare în țări terțe

După ieșirea din țara terță de origine, transporturile pot tranzita sau pot fi transbordate în alte țări terțe înainte de a intra pe teritoriul Uniunii. Cu toate acestea, tranzitul, descărcarea sau transbordarea în țări terțe a animalelor (inclusiv schimbarea apei pentru animalele acvatice) este permis(ă) numai în țările terțe listate pentru intrarea în Uniune a produsului respectiv în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) și cu articolul 167 litera (b) din Regulamentul delegat (UE) 2020/692 al Comisiei. Unele derogări de la această regulă pentru animalele terestre sunt prevăzute la articolele 15 și 16 din același regulament delegat.

În cazul în care produsele de origine animală sau produsele compuse rămân în containerul lor de transport sigilat, astfel încât statutul sanitar al transportului nu se schimbă, țara terță de tranzit nu este obligată să elibereze un nou certificat, deoarece cerințele de sănătate animală menționate la articolul 238 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/429 și cerințele de sănătate publică menționate la articolul 21 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat (UE) 2022/2292 al Comisiei ([31]) nu sunt compromise.

([29]) Regulamentul delegat (UE) 2020/692 al Comisiei din 30 ianuarie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele privind intrarea în Uniune, precum și circulația și manipularea după intrare, a transporturilor de anumite animale, de materiale germinative și de produse de origine animală (JO L 174, 3.6.2020, p. 379).

([30]) Articolele 20-23 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/403 al Comisiei din 24 martie 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (UE) 2016/429 și (UE) 2017/625 ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește modelele de certificate de sănătate animală și modelele de certificate de sănătate animală/oficiale pentru intrarea în Uniune și circulația între statele membre a transporturilor de anumite categorii de animale terestre și de material germinativ provenit de la acestea, certificarea oficială privind astfel de certificate și de abrogare a Deciziei 2010/470/UE (JO L 113, 31.3.2021, p. 1).

([31]) Regulamentul delegat (UE) 2022/2292 al Comisiei din 6 septembrie 2022 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerințele pentru intrarea în Uniune a transporturilor de animale de la care se obțin produse alimentare și de anumite mărfuri destinate consumului uman (JO L 304, 24.11.2022, p. 1).

Cu toate acestea, țara terță de tranzit trebuie să fie listată pentru produsul în cauză și să elibereze un nou certificat în următoarele cazuri, având în vedere că garanțiile privind sănătatea furnizate de certificatul inițial nu mai sunt valabile:

— descărcarea produselor în vrac, inclusiv a ambalajelor paletizate, și reîncărcarea într-un container de transport destinat Uniunii;

— descărcarea în vederea depozitării într-un depozit al țării terțe de tranzit, indiferent de statutul său vamal, și reîncărcarea într-un mijloc de transport destinat Uniunii;

— descărcarea și orice manipulare sau prelucrare într-o unitate a țării terțe de tranzit, înainte de reîncărcarea într-un mijloc de transport destinat Uniunii.

Caz de certificare multiplă

Ca principiu general, un transport de produse de origine animală menționate la articolul 21 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat (UE) 2022/2292 sau de produse compuse menționate la articolul 21 alineatul (1) litera (f) din același regulament este însoțit de un singur certificat oficial. Cu toate acestea, în anumite circumstanțe, este posibil ca un transport să trebuiască să fie însoțit de mai multe certificate oficiale. Acesta ar putea fi cazul produselor alimentare (așa-numitele produse mixte) care conțin diferite produse de origine animală, de exemplu produse pescărești și produse lactate. În acest caz:

— transportul trebuie să fie însoțit de certificatele relevante necesare pentru fiecare tip de produs de origine animală în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul delegat (UE) 2022/2292;

— în fiecare certificat, descrierea transportului trebuie să precizeze specia, tipul de produse, tratamentul și unitatea (unitățile) listată (listate) referitoare la singura (singurele) categorie (categorii) de produse de origine animală care fac(e) obiectul certificatului. Cu toate acestea, codurile SA, numărul de ambalaje și greutățile ar trebui să fie legate de produsul final, ceea ce înseamnă că aceste informații ar trebui să fie aceleași în toate certificatele respective și să se refere la transportul în ansamblu și nu la produsul care face obiectul fiecărui certificat specific;

— pentru a asigura o trasabilitate adecvată, ar trebui fie ca certificatele să fie identificate cu aceeași referință, fie ca fiecare certificat să includă o trimitere la celelalte certificate;

— la PCF, va fi eliberat un singur DSCI, deoarece există un singur transport. Descrierea transportului trebuie să se refere la informațiile care privesc produsul final.

În mod similar, un transport de produse care conțin sau sunt compuse din diferite subproduse de origine animală, cum ar fi furajele combinate sau îngrășămintele compuse, poate necesita mai mult de un certificat oficial. Cu aceste produse trebuie emise certificate relevante pentru *fiecare* tip de subprodus de origine animală.

2.4.1.3. *Norme de certificare pentru plante, produse vegetale și alte obiecte*

Anumite plante, produse vegetale și alte obiecte originare dintr-o țară terță pot intra în Uniune dacă sunt însoțite de un certificat fitosanitar, astfel cum se specifică la articolul 71 din Regulamentul (UE) 2016/2031, eliberat de autoritățile competente ale țării terțe.

În timp ce un certificat fitosanitar de export trebuie eliberat pentru transporturile introduse *direct* din țara terță de origine, în conformitate cu articolul 76 din Regulamentul (UE) 2016/2031, un certificat fitosanitar de export sau reexport trebuie eliberat atunci când transporturile sunt introduse dintr-o țară terță de expediere, și anume o țară reexportatoare, alta decât cea de origine. Un certificat fitosanitar de reexport poate fi eliberat de țara de expediere în cazul în care produsul din transport nu a fost cultivat sau prelucrat pentru a i se schimba natura în țara respectivă și numai în cazul în care este disponibil certificatul fitosanitar de export original sau o copie certificată a acestuia.

Conținutul acestor certificate este prevăzut în anexa V la Regulamentul (UE) 2016/2031. Certificatul fitosanitar de export sau copia certificată a acestuia trebuie să însoțească certificatul fitosanitar de reexport și trebuie să fie legat de acesta. Pentru eliberarea certificatului fitosanitar de reexport, autoritățile competente responsabile trebuie să țină seama de orice modificare a riscului legat de organismele dăunătoare asociat transportului care ar fi putut surveni în țara de expediere. În cazul în care transportul a fost reambalat, reîncărcat, depozitat, divizat sau combinat cu alte transporturi importate, se poate elibera în continuare un certificat fitosanitar de reexport, cu condiția ca acesta să nu fi fost expus infestării sau contaminării cu organisme dăunătoare reglementate de legislația Uniunii.

În anumite cazuri, pentru a oferi asigurări că transportul respectă cerințele aplicabile ale Uniunii, autoritățile competente din țara terță de expediere trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a elibera un nou certificat fitosanitar de export.

O declarație suplimentară, după caz, trebuie să fie prezentă și corectă pentru ca autoritatea competentă să accepte transportul, în conformitate cu articolul 76 din Regulamentul (UE) 2016/2031.

2.4.1.4. *Certificarea electronică*

Serviciul de certificare electronică al TRACES permite generarea în TRACES a certificatelor și documentelor oficiale electronice, precum și transmiterea acestora către TRACES. Acest serviciu facilitează efectuarea controalelor oficiale, deoarece toți actorii implicați într-o anumită circulație au acces instantaneu, prin TRACES, la certificatul electronic original sau la DSCI. În plus, serviciul de certificare electronică al TRACES este oferit gratuit tuturor autorităților competente care utilizează TRACES (atât din UE, cât și din afara UE). Certificatele oficiale și DSCI-urile trebuie semnate electronic, în cazul în care normele sectoriale impun acest lucru, ca în cazul eliberării certificatului oficial menționat la articolul 35 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/848, care trebuie eliberat în format electronic în TRACES [articolul 1 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/2119 al Comisiei ([32])].

Numai certificatele oficiale și DSCI-urile care respectă cerințele de certificare electronică prevăzute în Regulamentul IMSOC pot fi considerate electronice și pot elimina cerința de eliberare a certificatelor și documentelor oficiale relevante pe suport de hârtie.

2.4.1.5. *Animale și bunuri care intră în Uniune și care fac obiectul controalelor oficiale*

Articolul 3 din RCO

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]

40. „introducere în Uniune” sau „intrare în Uniune” înseamnă acțiunea de a introduce animale și bunuri într-unul din teritoriile enumerate în anexa I la prezentul regulament din afara teritoriilor respective, cu excepția cazurilor reglementate prin normele menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) pentru care aceasta înseamnă acțiunea de a introduce bunuri pe „teritoriul Uniunii” astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) 2016/2031;

(44) „tranzit” înseamnă deplasarea dintr-o țară terță în altă țară terță trecând, sub supraveghere vamală, printr-unul din teritoriile din anexa I sau dintr-unul din teritoriile enumerate în anexa I într-un alt teritoriu enumerat în anexa I, trecând prin teritoriul unei țări terțe, cu excepția normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) în raport cu care „tranzit” înseamnă una dintre următoarele:

(a) deplasarea dintr-o țară terță în altă țară terță, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul (UE) 2016/2031, trecând, sub supraveghere vamală, prin „teritoriul Uniunii”, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf din regulamentul respectiv; sau

(b) deplasarea din „teritoriul Uniunii” în altă parte a „teritoriului Uniunii”, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) 2016/2031, trecând prin teritoriul unei țări terțe, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul respectiv; [..]

La articolele 43-77, RCO stabilește norme pentru controalele oficiale efectuate asupra tuturor transporturilor de animale și bunuri care intră în Uniune și face distincție între animalele și bunurile care fac sau nu obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră, pentru a verifica conformitatea cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2).

([32]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/2119 al Comisiei din 1 decembrie 2021 de stabilire a unor norme detaliate privind anumite registre și declarații solicitate de la operatori și grupuri de operatori și privind mijloacele tehnice pentru eliberarea de certificate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/848 al Parlamentului European și al Consiliului și de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/1378 al Comisiei în ceea ce privește eliberarea certificatului pentru operatori, grupuri de operatori și exportatori din țări terțe (JO L 430, 2.12.2021, p. 24).

Articolele 44-46 din RCO prevăd controale oficiale asupra animalelor și bunurilor care nu fac obiectul prezentării obligatorii la posturile de control la frontieră. Acestea se aplică transporturilor considerate a prezenta un risc mai scăzut și permit flexibilitate în ceea ce privește locul controalelor oficiale, care pot fi efectuate în orice loc adecvat, de la punctul de intrare în Uniune, inclusiv un PCF, până la locul de destinație [articolul 44 alineatul (3) din RCO]. Aceste controale trebuie efectuate în funcție de riscuri.

Pentru a determina riscul, autoritățile competente trebuie să ia în considerare, printre altele, în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din RCO, antecedentele în ceea ce privește conformitatea ale: unității de producție sau de origine, exportatorului, operatorului responsabil de transport, țării exportatoare către UE, precum și garanțiile oferite de autoritățile sale competente în ceea ce privește conformitatea cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

Articolele 47-64 din RCO prevăd efectuarea de controale oficiale asupra animalelor și bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) care trebuie să fie prezentate la PCF de primă sosire în Uniune și să fie supuse controalelor oficiale.

Înainte de sosirea fizică a transportului la PCF, operatorul responsabil de transport trebuie să notifice în prealabil sosirea acestuia prin completarea părții I din DSCI. Aceasta este o etapă obligatorie pentru prezentarea transportului pentru controale oficiale la PCF și este prevăzută la articolul 56 din RCO, cu excepția cazurilor specifice, cum ar fi transbordarea în termenele definite în Regulamentul delegat (UE) 2019/2124 al Comisiei. Această notificare trebuie realizată cel târziu cu o zi lucrătoare *înainte de* sosirea preconizată a transportului la PCF de primă sosire și, dacă există constrângeri logistice, cel târziu cu patru ore înainte de sosirea preconizată, în conformitate cu articolul 1 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1013 al Comisiei ([33]).

Pe lângă aceste cerințe, pentru toate categoriile de produse ecologice și de produse în conversie, trebuie transmisă o notificare prealabilă în temeiul articolului 3 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/2307 al Comisiei ([34]) prin TRACES, în aceleași termene ca cele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1013. Caseta 20 din certificatul de inspecție este utilizată în acest scop.

În conformitate cu articolul 5 din Regulamentul delegat (UE) 2021/2306, organismul de control sau autoritatea de control trebuie să încarce în TRACES documentele comerciale și de transport ale transportului atunci când emite certificatul de inspecție relevant. În cazul în care transportul face, de asemenea, obiectul unui DSCI, se recomandă ca aceleași documente comerciale și de transport să fie anexate la acesta, pentru a facilita cooperarea dintre autoritățile competente în timpul controalelor paralele.

În temeiul împuternicirilor prevăzute la articolul 47 alineatul (2) din RCO, Comisia întocmește listele cu unele dintre animalele și bunurile care fac obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră, identificate cu codurile corespunzătoare din Nomenclatura combinată (NC).

În special, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/632 al Comisiei ([35]) enumeră animalele, produsele de origine animală, materialul germinativ, subprodusele de origine animală și produsele derivate, produsele compuse și fânul și paiele care obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră. Animalele și produsele care nu sunt incluse în anexa la regulamentul de punere în aplicare sunt *excluse* implicit de la controalele oficiale prevăzute la articolul 47 alineatul (1) din RCO. Regulamentul delegat (UE) 2021/630 al Comisiei ([36]) exceptează de la efectuarea controalelor oficiale la posturile de control la frontieră anumite produse compuse cu durată lungă de conservare care prezintă un risc scăzut pentru sănătatea publică și sănătatea animală și stabilește norme pentru efectuarea controalelor oficiale asupra produselor respective.

([33]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1013 al Comisiei din 16 aprilie 2019 privind notificarea prealabilă a transporturilor de anumite categorii de animale și de mărfuri care intră în Uniune (JO L 165, 21.6.2019, p. 8).

([34]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/2307 al Comisiei din 21 octombrie 2021 de stabilire a normelor privind documentele și notificările necesare pentru produsele ecologice și produsele în conversie destinate importului în Uniune (JO L 461, 27.12.2021, p. 30).

([35]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/632 al Comisiei din 13 aprilie 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului privind listele cu animalele, produsele de origine animală, materialul germinativ, subprodusele de origine animală și produsele derivate, produsele compuse și fânul și paiele care fac obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/2007 al Comisiei și a Deciziei 2007/275/CE a Comisiei (JO L 132, 19.4.2021, p. 24).

([36]) Regulamentul delegat (UE) 2021/630 al Comisiei din 16 februarie 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește anumite categorii de bunuri exceptate de la efectuarea controalelor oficiale la posturile de control la frontieră și de modificare a Deciziei 2007/275/CE a Comisiei (JO L 132, 19.4.2021, p. 17).

În plus, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1793 al Comisiei ([37]) enumeră anumite produse alimentare și hrană pentru animale de origine neanimală provenind din anumite țări terțe care fac obiectul unei intensificări temporare a controalelor oficiale, precum și măsuri de urgență (condiții speciale pentru intrarea și suspendarea intrării în Uniune) care reglementează intrarea în Uniune a unor astfel de produse alimentare și hrană pentru animale, în conformitate cu articolul 47 alineatul (1) literele (d) și (e) din RCO.

În domeniul sănătății plantelor, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2072 al Comisiei ([38]) stabilește în anexele XI și XII listele cu plantele, produsele vegetale și alte obiecte în temeiul articolului 72 alineatul (1) și al articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/2031, care fac obiectul controalelor oficiale la PCF de primă sosire în Uniune, în conformitate cu articolul 47 alineatul (1) litera (c) din RCO.

Autoritățile competente au responsabilitatea de a evalua identitatea animalelor și a bunurilor și de a decide dacă acestea corespund descrierilor prevăzute în regulamentele menționate anterior și, prin urmare, dacă acestea intră sau nu în domeniul lor de aplicare.

2.4.1.6. *Efectuarea controalelor*

Articolul 3 din RCO

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]

(41) „control documentar” înseamnă examinarea certificatelor oficiale, a atestatelor oficiale și a altor documente, inclusiv a documentelor de natură comercială, care trebuie să însoțească transportul, astfel cum se prevede în normele menționate la articolul 1 alineatul (2), respectiv la articolul 56 alineatul (1) sau în actele de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 77 alineatul (3), cu articolul 126 alineatul (3), cu articolul 128 alineatul (1) și cu articolul 129 alineatul (1);

(42) „control de identitate” înseamnă o inspecție vizuală efectuată pentru a verifica dacă conținutul și etichetele unui transport, inclusiv marcajele de pe animale, sigiliile și mijloacele de transport, corespund informațiilor furnizate în certificatele oficiale, în atestatele oficiale și în alte documente de însoțire;

(43) „control fizic” înseamnă un control asupra animalelor sau a bunurilor și, după caz, verificări ale ambalajelor, ale mijloacelor de transport, ale etichetelor și ale temperaturii, prelevarea de eșantioane în vederea analizării, testării sau diagnosticării și orice alt control necesar pentru verificarea respectării normelor menționate la articolul 1 alineatul (2); [..]

În conformitate cu articolul 15 alineatele (1) și (3) din RCO, în măsura în care este necesar în vederea efectuării controalelor oficiale asupra transporturilor, operatorii trebuie să ofere personalului din cadrul autorităților competente acces la echipamente, mijloace de transport și sedii, la sistemele de gestionare a informațiilor, la animalele și bunurile pe care le controlează și la documente. Operatorii responsabili de transporturi trebuie să pună la dispoziție toate informațiile pe suport de hârtie sau în format electronic cu privire la transport.

Există trei tipuri diferite de controale asupra animalelor și bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO sau care intră sub incidența articolului 44 din RCO și care trebuie efectuate în această ordine standard: controalele documentare, controalele de identitate, controalele fizice. Acestea trebuie să fie efectuate la frecvențe diferite, de la frecvența cea mai ridicată pentru controalele documentare la o frecvență redusă pentru controalele de identitate și o frecvență egală sau mai redusă pentru controalele fizice.

([37]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1793 al Comisiei din 22 octombrie 2019 privind intensificarea temporară a controalelor oficiale și măsurile de urgență care reglementează intrarea în Uniune a anumitor bunuri din anumite țări terțe, de punere în aplicare a Regulamentelor (UE) 2017/625 și (CE) nr. 178/2002 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 669/2009, (UE) nr. 884/2014, (UE) 2015/175, (UE) 2017/186 și (UE) 2018/1660 ale Comisiei (JO L 277, 29.10.2019, p. 89).

([38]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2072 al Comisiei din 28 noiembrie 2019 de stabilire a unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/2031 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește măsurile de protecție împotriva organismelor dăunătoare plantelor, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 690/2008 al Comisiei și de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/2019 al Comisiei (JO L 319, 10.12.2019, p. 1).

În cazul animalelor și al bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO, autoritatea competentă responsabilă de PCF trebuie să efectueze controale documentare asupra tuturor transporturilor [articolul 54 alineatul (1) din RCO]. În cazul celor care intră sub incidența articolului 44 din RCO, controalele oficiale se efectuează într-un loc adecvat [astfel cum este definit la articolul 44 alineatul (3)]. În conformitate cu regula generală prevăzută la articolul 9 alineatul (5) din RCO, sarcina administrativă care le revine operatorilor și perturbarea activității acestora trebuie să fie minime. Perturbarea activității care rezultă de aici ar trebui, prin urmare, să fie luată în considerare atunci când se alege locul de efectuare a controalelor oficiale asupra bunurilor care intră sub incidența articolului 44 din RCO, pentru a asigura buna funcționare a schimburilor comerciale. Controalele documentare se efectuează pe baza unei evaluări a riscurilor și cu o frecvență adecvată [articolul 44 alineatul (1) și articolul 45 alineatul (1) din RCO].

Transporturile de animale și bunuri menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO care fac obiectul controalelor oficiale la PCF trebuie să fie însoțite de certificatele sau documentele originale sau de echivalentele electronice prevăzute de normele menționate la articolul 1 alineatul (2). În temeiul articolului 50 din RCO, aceste certificate sau documente *trebuie* păstrate de autoritățile competente de la postul de control la frontieră, care trebuie să furnizeze operatorilor documente legalizate sau copii electronice, cu excepția cazului în care se prevede altfel în normele menționate la articolul 1 alineatul (2). În temeiul articolelor 11, 13 și 15 din Regulamentul delegat (UE) 2019/2124 privind animalele care rămân la bordul aceluiași mijloc de transport pentru continuarea transportului și transporturile transbordate, certificatele de însoțire trebuie să rămână cu transporturile pentru restul călătoriei.

Controalele documentare pentru anumite plante, produse vegetale și alte obiecte pot fi efectuate la distanță de PCF, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul delegat (UE) 2019/2123 al Comisiei ([39]).

Controalele documentare includ:

— inspecția certificatelor oficiale, a atestatelor oficiale și a altor documente care însoțesc transporturile sau a echivalentelor electronice ale acestora transmise în TRACES și

— verificarea conformității acestor documente cu cerințele legale relevante și a informațiilor pe care le furnizează cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

În ceea ce privește animalele și bunurile menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO, atunci când efectuează un control documentar, autoritățile competente trebuie să examineze certificatele, atestatele și alte documente care trebuie să însoțească transportul. Ele trebuie să verifice dacă, în conformitate cu dispozițiile articolului 56 din RCO, partea I din DSCI, completată în mod corespunzător și corect, a fost transmisă de operator în IMSOC (TRACES) *înainte* de sosirea transportului la PCF și dacă informațiile pe care le conține corespund celor incluse în certificatele oficiale, în atestatele oficiale și în alte documente. Controalele documentare se referă, de asemenea, la informațiile privind utilizarea animalelor și a bunurilor și destinația acestora.

În urma controalelor documentare, autoritățile competente trebuie să efectueze controale de identitate asupra transporturilor care sunt prezentate la locul controalelor oficiale, cu o anumită frecvență, astfel cum se prevede în dreptul Uniunii, cum ar fi Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2129 al Comisiei ([40]), Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1793 al Comisiei și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2022/2389 al Comisiei ([41]). Aceste controale, definite la articolul 3 punctul 42 din RCO, includ, în special, verificarea numărului și caracteristicilor animalelor, a conținutului și a cantității bunurilor care intră în Uniune și, după caz, a ștampilelor, a mărcilor de identificare, a codurilor, a sigiliilor și a mijloacelor de transport, în raport cu informațiile respective conținute în certificatele oficiale, în atestatele oficiale și în alte documente.

([39]) Regulamentul delegat (UE) 2019/2123 al Comisiei din 10 octombrie 2019 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele pentru cazurile și condițiile în care se pot efectua controale de identitate și controale fizice vizând anumite mărfuri la punctele de control și în care se pot efectua controale documentare la distanță de posturile de inspecție la frontieră (JO L 321, 12.12.2019, p. 64).

([40]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2129 al Comisiei din 25 noiembrie 2019 de stabilire a unor norme pentru aplicarea uniformă a frecvenței în ceea ce privește controalele de identitate și fizice asupra anumitor transporturi de animale și bunuri care intră în Uniune (JO L 321, 12.12.2019, p. 122).

([41]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2022/2389 al Comisiei din 7 decembrie 2022 de stabilire a unor norme pentru aplicarea uniformă a ratelor frecvenței controalelor de identitate și fizice care vizează transporturile de plante, de produse vegetale și de alte mărfuri care intră în Uniune (JO L 316, 8.12.2022, p. 42).

Pentru transporturile de anumite produse de origine animală, de material germinativ, de subproduse de origine animală, de produse derivate, de fân și de paie și de produse compuse, controalele de identitate pot fi limitate la identificarea mijloacelor de transport și la controalele sigiliilor atunci când sunt îndeplinite anumite condiții, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130 al Comisiei ([42]).

În cele din urmă, controalele fizice trebuie să se efectueze cu o anumită frecvență, astfel cum se prevede în dreptul Uniunii (cum ar fi regulamentele menționate mai sus care stabilesc frecvența controalelor de identitate), pentru a verifica conformitatea animalelor și a bunurilor cu normele aplicabile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO și cu cerințele specifice definite în certificatele oficiale, în atestatele oficiale și în alte documente [articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130 al Comisiei].

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130 prevede norme detaliate privind operațiunile care trebuie efectuate în timpul și în urma controalelor documentare, de identitate și fizice asupra animalelor și bunurilor care fac obiectul controalelor oficiale la posturile de control la frontieră.

Articolul 6 din Regulamentul (UE) 2021/2306 prevede norme detaliate pentru controalele oficiale ale produselor ecologice și ale produselor în conversie.

2.4.1.7. *Utilizarea DSCI*

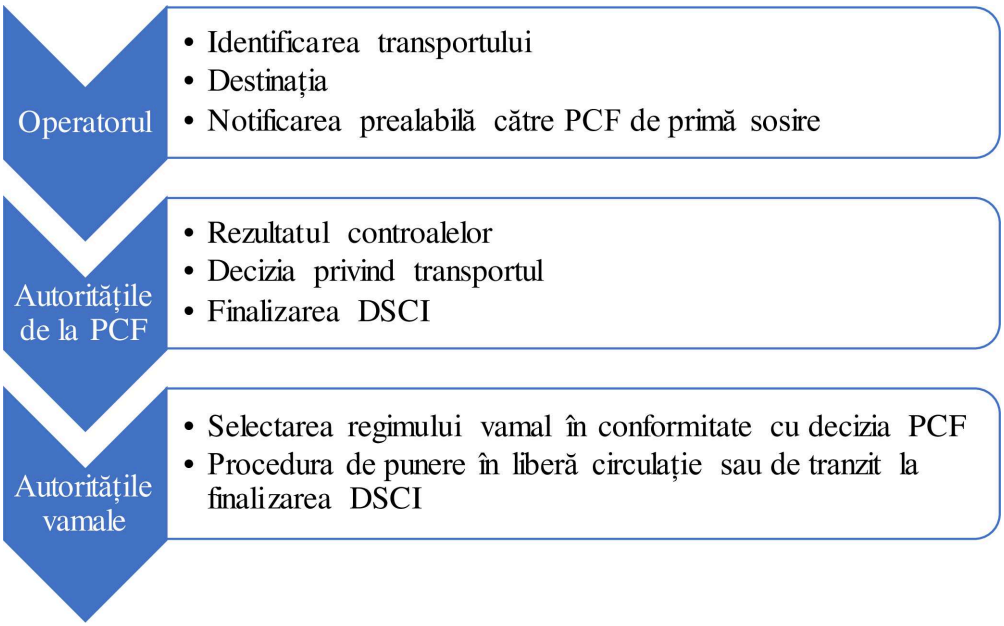
În conformitate cu articolul 56 alineatele (1) și (4) din RCO, pentru fiecare transport de bunuri din categoriile menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO, operatorul responsabil de transport trebuie să completeze și să transmită partea I a DSCI pentru a furniza autorităților competente de la postul de control la frontieră informațiile necesare privind identificarea și destinația transportului respectiv.

Autoritățile competente de la PCF trebuie să înregistreze în DSCI rezultatul controalelor oficiale pe care le-au efectuat și decizia luată cu privire la transport [articolul 56 alineatul (3) din RCO].

În cele din urmă, autoritățile vamale trebuie să utilizeze DSCI finalizat pentru a selecta regimul vamal adecvat și pentru a pune în liberă circulație transportul cu un DSCI validat, în conformitate cu articolul 57 din RCO.

Figura 6

Completarea și utilizarea DSCI în conformitate cu articolele 56 și 57 din RCO

([42]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130 al Comisiei din 25 noiembrie 2019 de instituire a unor norme detaliate privind operațiunile care trebuie efectuate în timpul și în urma controalelor documentare, de identitate și fizice asupra animalelor și bunurilor care fac obiectul controalelor oficiale la posturile de inspecție la frontieră (JO L 321, 12.12.2019, p. 128).

Finalizarea DSCI este o condiție prealabilă pentru posibila divizare a unui transport în conformitate cu articolul 50 alineatul (3) din RCO. Documentul legalizat sau copia electronică a certificatelor sau a documentelor oficiale ale transportului original trebuie să i se elibereze operatorului responsabil în conformitate cu articolul 50 alineatul (2) din RCO.

Un DSCI finalizat pe suport de hârtie sau în format electronic *trebuie* să însoțească transportul până la locul de destinație și până când el este pus în liberă circulație, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul delegat (UE) 2019/1602 al Comisiei ([43]) sau până când părăsește Uniunea. În conformitate cu articolul 57 alineatul (2) din RCO, autoritățile vamale pot autoriza plasarea transportului numai sub incidența unui regim vamal compatibil cu decizia PCF menționată în DSCI.

Fiecare decizie a PCF deschide diferite opțiuni la dispoziția operatorului în ceea ce privește declarația vamală și manipularea transportului. De exemplu, în cazul în care decizia PCF privind un transport este ca acesta să fie pus în liberă circulație, operatorul poate opta în continuare pentru ca transportul să fie supus regimurilor vamale de tranzit sau de reexport. Cu toate acestea, în cazul în care decizia PCF privind transportul este pentru tranzit, operatorul nu poate solicita punerea în liberă circulație.

2.4.1.8. *Schimbarea destinației și tratamentul special al transporturilor*

În cazurile în care utilizarea preconizată a transportului se modifică, după respingerea sa la PCF, dar în timp ce acesta se află încă sub controlul autorității de la PCF, trebuie emis un DSCI înlocuitor, care să fie legat de DSCI inițial.

În schimb, atunci când transportul este respins și este ulterior direcționat către un tratament special, înlocuirea DSCI nu este adecvată.

În schimb, autoritatea competentă care supraveghează tratamentul special trebuie să decidă cu privire la conformitatea transportului cu normele Uniunii și cu normele naționale. Pe baza acestei decizii *documentate*, autoritățile vamale vor decide cu privire la punerea în liberă circulație a transportului, iar gestionarea cantității va fi efectuată în afara sistemului EU CSW-CERTEX.

2.4.1.9. *DSCI-PP legat de un certificat fitosanitar*

Din definiția termenului „*transport*" de la articolul 3 punctul 37 din RCO rezultă că, pentru bunurile care fac obiectul normelor fitosanitare menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (g) din RCO, bunurile din transport nu trebuie să fie de *același* tip, aceeași clasă sau aceeași descriere. În conformitate cu dispoziția menționată, un transport înseamnă o cantitate de bunuri care sunt, printre altele, *„(...) incluse în același certificat oficial"*.

Interpretarea coroborată a articolului 56 din RCO și a articolului 3 punctul 37 din RCO arată că un DSCI-PP, astfel cum este definit la articolul 40 din Regulamentul IMSOC, poate fi eliberat numai în legătură cu o cantitate de plante, produse vegetale sau alte obiecte care fac obiectul *aceluiași* certificat fitosanitar.

În consecință, în timp ce un certificat fitosanitar poate acoperi produse de diferite tipuri, clase și descrieri, un DSCI-PP poate fi legat *doar* de *un* certificat fitosanitar de export sau de un certificat fitosanitar de reexport. În cazul în care un DSCI-PP este legat de un certificat fitosanitar de reexport, unul sau mai multe certificate fitosanitare de export pot fi anexate la certificatul fitosanitar de reexport.

2.4.2. ***Intrarea ilegală a transporturilor în Uniune***

În conformitate cu articolul 66 alineatul (6) din RCO, în cazul în care un transport de animale și bunuri menționat la articolul 47 alineatul (1) din RCO, care trebuie să facă obiectul controalelor oficiale la PCF, nu este prezentat la PCF sau nu este prezentat în conformitate cu normele menționate la același articol, autoritățile competente *trebuie* să ordone oprirea sau rechemarea transportului și reținerea sa oficială.

În etapa declarației vamale, un DSCI finalizat pentru transporturile respective *trebuie* să fie prezentat autorităților vamale. În temeiul articolului 57 alineatul (3) din RCO, în cazul în care nu este prezentat un DSCI la întocmirea unei declarații vamale, autoritățile vamale trebuie să rețină transportul și să informeze imediat autoritățile competente de la PCF.

([43]) Regulamentul delegat (UE) 2019/1602 al Comisiei din 23 aprilie 2019 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului privind documentul sanitar comun de intrare care însoțește transporturile de animale și de mărfuri către destinația acestora (JO L 250, 30.9.2019, p. 6).

2.4.2.1. *Notificare*

În cazul în care statul membru de intrare a transportului în Uniune este diferit de statul membru al declarației vamale, se aplică articolele 14 și 15 din Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului ([44]) privind asistența spontană (fără cerere prealabilă) între autoritățile competente ale statelor membre.

În RCO, în ceea ce privește animalele și bunurile menționate la articolul 47 alineatul (1), obligația de a notifica imediat autoritățile competente de la PCF este prevăzută la articolul 57 alineatul (3). Totuși, această notificare depinde de existența sau nu a unui PCF la punctul de intrare.

Atunci când există un PCF la punctul de intrare

Autoritățile vamale din statul membru în care se întocmește declarația trebuie să notifice:

— autoritățile competente de la PCF la punctul de intrare, în scopul unor posibile investigații sau al unor acțiuni suplimentare. În cazul în care mai multe autorități competente sunt implicate în efectuarea controalelor oficiale la PCF asupra aceluiași transport (de exemplu, dacă transportul trebuie să fie însoțit atât de un DSCI-PP, cât și de un DSCI-D, iar autoritățile responsabile cu efectuarea controalelor înregistrate în aceste documente sunt diferite), *fiecare* dintre ele trebuie să fie informată;

— autoritățile vamale din statul membru de intrare că au avut loc schimburi comerciale ilegale, încălcând, de asemenea, articolul 57 alineatul (1) din RCO, pe baza obligației lor de a coopera îndeaproape cu alte autorități, astfel cum se prevede la articolul 75 alineatul (1) din RCO și în contextul gestionării riscurilor menționate la articolul 46 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 ([45]).

Atunci când nu există un PCF la punctul de intrare

Pe baza obligațiilor de cooperare care le revin în temeiul articolului 57 alineatul (3) și al articolului 75 alineatul (1) din RCO, precum și al articolului 46 și al articolului 47 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, autoritățile vamale din statul membru în care se întocmește declarația sau autoritățile competente din statul membru respectiv trebuie să notifice:

— autoritatea competentă centrală responsabilă cu controalele oficiale la PCF din statul membru de intrare;

— autoritățile vamale din statul membru de intrare că au avut loc schimburi comerciale ilegale, încălcând, de asemenea, articolul 57 alineatul (1) din RCO.

În sensul acestei notificări, statele membre pot institui proceduri pentru a asigura:

1. comunicarea imediată dintre autoritățile vamale și autoritățile competente din statul membru în care se întocmește declarația;

2. comunicarea imediată a informațiilor de către autoritățile competente din statul membru în care se întocmește declarația către autoritățile competente de la PCF și/sau către autoritatea centrală competentă pentru controalele la PCF din statul membru de intrare.

2.4.2.2. *Măsuri*

Articolul 57 alineatul (3) din RCO prevede că autoritățile competente trebuie să ia măsurile necesare în conformitate cu articolul 66 alineatul (6) din RCO, fără alte precizări. Prin urmare, este la latitudinea statelor membre să decidă care sunt autoritățile competente [astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 3 din RCO] responsabile pentru aceste măsuri. În funcție de situația specifică, aceasta poate fi autoritatea competentă de la PCF, autoritatea competentă locală în care se află biroul vamal și la care este reținut transportul sau autoritatea competentă centrală responsabilă cu controalele oficiale la PCF.

Același articol prevede, de asemenea, că autoritățile vamale trebuie să notifice imediat autoritățile competente de la PCF. Atunci când nu există un PCF desemnat la punctul presupus de intrare în UE, pragmatismul presupune ca autoritățile vamale să notifice autoritățile competente din statele lor membre.

([44]) Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol (JO L 82, 22.3.1997, p. 1).

([45]) Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (reformare) (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

Măsurile care trebuie luate cu privire la transport depind de locul în care se află acesta în momentul detectării:

— în cazul în care transportul se află *încă la punctul de intrare*, autoritățile vamale ar trebui să îl redirecționeze către PCF unde, astfel cum se prevede la articolul 65 alineatul (2) din RCO, autoritățile competente vor efectua controalele oficiale în conformitate cu articolul 47 alineatul (1).

  În cazul în care, în conformitate cu rezultatele controalelor oficiale, transportul nu respectă normele de fond, autoritățile competente vor refuza intrarea acestuia în Uniune în conformitate cu articolul 66 alineatul (1) și vor lua măsurile corespunzătoare în aplicarea articolului 66 alineatul (3)

— în cazul în care transportul a *părăsit deja punctul de intrare* și zona sa vamală, acesta ar trebui să fie supus controalelor oficiale efectuate de autoritatea competentă locală, cu oprire, rechemare și reținere, astfel cum se prevede la articolul 66 alineatul (6), pentru a lua o decizie cu privire la posibilele măsuri menționate la articolul 66 alineatul (3). Transportul nu ar trebui să se întoarcă la PCF.

În cele din urmă, măsurile ar trebui comunicate autorităților competente din statul membru de intrare, în cazul în care acesta este diferit de statul membru în care este reținut transportul.

2.4.2.3. *Coduri NC incorecte*

În conformitate cu articolul 56 din RCO și cu articolul 40 din Regulamentul IMSOC și anexa II la acesta, operatorul responsabil de transport trebuie să furnizeze informațiile privind animalele și bunurile în partea I a DSCI, indicând (printre altele) codurile din Nomenclatura combinată („codurile NC”), mai precis în caseta I.31 din DSCI. În plus, codurile NC menționate în DSCI trebuie să fie în concordanță cu codurile NC menționate în declarațiile vamale, astfel încât serviciile vamale să poată efectua verificările necesare, astfel cum se prevede la articolul 57 din RCO.

În cazul în care codurile NC indicate de operator în DSCI sunt incorecte, există consecințe practice în efectuarea controalelor oficiale la PCF. În aceste cazuri, ar trebui să se aplice următoarele principii:

— indiferent dacă există intenție sau nu, indicarea unor coduri NC incorecte în DSCI rămâne responsabilitatea operatorului.

— *numai* autoritățile vamale au competența de a evalua dacă codul NC indicat este corect. Prin urmare, posturile de control la frontieră ar trebui să consulte autoritățile vamale pentru a stabili dacă codul NC este corect.

— în cazul în care operatorul indică un cod NC incorect care conduce la excluderea transportului de la controalele oficiale la PCF, PCF nu poate avea cunoștință de transportul existent. Prin urmare, rolul autorităților vamale este de a detecta codurile NC incorecte din declarațiile vamale. În acest caz, măsurile care trebuie luate cu privire la transport depind de locul în care se află acesta la momentul detectării, în conformitate cu măsurile luate în cazurile de intrare ilegală a transporturilor în Uniune, explicate în secțiunea anterioară.

— în cazul în care operatorul declară un cod NC incorect care conduce la prezentarea transportului la PCF, măsurile care trebuie luate depind de detectarea sau nedetectarea codurilor NC incorecte de către PCF:

  — în cazul în care PCF detectează coduri NC incorecte, operatorul ar trebui să fie consultat ca primă etapă, pentru a exclude cazul unei declarații eronate. În cazul în care nu există un consens sau există încă dubii cu privire la corectitudinea codurilor NC, autoritățile vamale trebuie consultate pentru confirmare oficială. În acest caz, partea I din DSCI poate fi totuși corectată de către operator.

  — în cazul în care PCF nu detectează codurile NC incorecte, iar eroarea este detectată de autoritățile vamale într-o etapă ulterioară, PCF ar trebui să fie informat pentru a înlocui și a anula DSCI validat. În anumite cazuri, PCF ar trebui, de asemenea, să reanalizeze posibilele consecințe în ceea ce privește cerințele de import și să modifice decizia finală, după caz.

2.4.3. ***Manipularea transporturilor neconforme***

2.4.3.1. *Neconformitate detectată înainte de punerea în liberă circulație*

În cazul în care există suspiciunea că un transport de animale sau bunuri din categoriile menționate la articolul 44 alineatul (1) sau la articolul 47 alineatul (1) din RCO nu respectă normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO, transportul respectiv *trebuie* să fie reținut și supus controalelor oficiale pentru a confirma sau a elimina suspiciunea de neconformitate, în temeiul articolului 65 alineatele (1) și (3) din RCO.

După confirmarea unei neconformități, autoritățile competente trebuie să refuze intrarea transportului în Uniune [articolul 66 alineatul (1) din RCO] și să ia măsurile în conformitate cu articolele 66, 67 și 72 din RCO, deoarece transporturile nu sunt încă puse în liberă circulație.

În mod similar, atunci când transporturile de bunuri din categoriile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul delegat (UE) 2019/2124, prezentate la locul de destinație finală după autorizarea continuării transportului, se dovedesc a fi neconforme pe baza rezultatelor de laborator, autoritățile competente de la PCF trebuie să ia măsurile ulterioare prevăzute la articolul 66 alineatele (3)-(6) din RCO în coordonare cu autoritățile competente de la locul de destinație finală, în conformitate cu articolele 7 și 8 din Regulamentul delegat (UE) 2019/2124. TRACES este sistemul utilizat pentru realizarea notificărilor prevăzute la articolul 66 alineatul (5) din RCO.

Pentru a impune măsuri adecvate, autoritățile competente ar trebui să evalueze mai întâi, de la caz la caz, dacă transporturile prezintă un risc, luând în considerare definiția riscului de la articolul 3 punctul 24 din RCO.

Articolul 3 din RCO Definiții În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..] (24) „risc” înseamnă o funcție a probabilității unui efect advers asupra sănătății umane, animale sau a plantelor, a bunăstării animale sau a mediului și a gravității efectului respectiv, determinat de un pericol; [..]

În cazul în care transportul neconform prezintă un risc, se aplică articolul 67 din RCO, iar distrugerea sau tratamentul special sunt cele două măsuri posibile care trebuie luate.

În alte cazuri, în conformitate cu articolul 66 alineatul (3) primul paragraf din RCO, ținând seama de opiniile operatorului, autoritățile competente au posibilitatea de a dispune măsuri alternative, inclusiv reexpedierea către o țară terță, în condițiile prevăzute la articolul 72 din RCO, sau schimbarea utilizării transportului astfel încât să fie utilizat în alte scopuri decât cele inițiale.

În anumite cazuri de neconformitate, autoritatea competentă poate considera, de la caz la caz, că un transport poate fi reexpediat către o țară terță în condițiile prevăzute la articolul 72 din RCO, atunci când este puțin probabil să apară un efect advers asupra sănătății sau asupra mediului. Următoarele exemple de neconformități cuprind o listă neexhaustivă de astfel de cazuri:

(a) rezultate nesatisfăcătoare ale criteriilor de siguranță a produselor alimentare stabilite în Regulamentul (CE) nr. 2073/2005 al Comisiei ([46]);

(b) nerespectarea standardelor microbiologice stabilite în Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei ([47]) pentru furajele care conțin sau sunt compuse din subproduse de origine animală care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 1069/2009;

([46]) Regulamentul (CE) nr. 2073/2005 al Comisiei din 15 noiembrie 2005 privind criteriile microbiologice pentru produsele alimentare (JO L 338, 22.12.2005, p. 1).

([47]) Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitar-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată (JO L 54, 26.2.2011, p. 1).

(c) prezența unui contaminant în alimente sau prezența unei substanțe nedorite în furaje peste o limită legală aplicabilă în Uniune;

(d) prezența în Uniune a unui organism dăunător, definit în Uniune ca organism dăunător de carantină pentru Uniune, organism dăunător de carantină pentru zone protejate sau organism dăunător care face obiectul măsurilor prevăzute la articolul 30 din Regulamentul (UE) 2016/2031;

(e) prezența unui organism modificat genetic care nu este autorizat în Uniune;

(f) prezența unui pesticid în alimente sau furaje peste nivelul stabilit prin Regulamentul (UE) nr. 396/2005 ([48]) și pentru care a fost identificat un risc pentru sănătatea consumatorilor în conformitate cu acest regulament;

(g) prezența unui aditiv alimentar care nu este autorizat pentru niciun aliment în Uniune în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1333/2008 ([49]);

Articolul 72 din RCO stabilește anumite cerințe pentru operatorul responsabil de transport, pentru a permite reexpedierea către o țară terță. Mai precis, operatorul trebuie:

i. să convină asupra destinației cu autoritățile competente din statul membru [aceasta este singura condiție pentru reexpedierea plantelor, a produselor vegetale și a altor obiecte menționate la articolul 47 alineatul (1) litera (c) din RCO];

ii. să informeze *în scris* autoritatea competentă din statul membru referitor la faptul că a informat țara terță de origine sau țara terță de destinație cu privire la motivele refuzului intrării în Uniune a transportului;

iii. să obțină acordul autorităților competente din țara de destinație pentru a accepta transportul în cazul în care această țară nu este țara de origine. Acest acord trebuie notificat autorităților din statul membru, de către autoritățile din țara terță, la inițiativa acestora din urmă.

În cazul în care există dovezi care să ateste că doar o parte a transportului este neconformă, operatorul poate fi autorizat, *în mod excepțional*, să aplice măsurile prevăzute la articolul 66 alineatul (3) din RCO, numai pentru partea respectivă, în conformitate cu articolul 66 alineatul (4) din RCO. În acest caz, o evaluare a riscurilor care permite autorității competente să facă o distincție clară între partea conformă și partea neconformă a transportului trebuie să stea la baza deciziei de respingere parțială, pentru a asigura divizarea și aplicarea corectă a măsurilor. O astfel de decizie face obiectul condițiilor prevăzute la articolul 66 alineatul (4) din RCO, inclusiv neperturbarea operațiunilor de control. În plus, în conformitate cu anexa III la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130, decizia de a refuza intrarea unei părți a transportului de plante, produse vegetale și alte obiecte și de a lua măsuri cu privire la aceasta trebuie să fie legată de loturile identificate înainte de controalele fizice.

În temeiul articolului 69 din RCO, operatorul trebuie să execute toate măsurile dispuse de autoritățile competente în termen de maximum 60 de zile de la data la care i-a fost notificată decizia. Autoritățile competente pot stabili o perioadă mai scurtă, de exemplu pentru a limita anumite riscuri pentru sănătatea umană, a animalelor sau a plantelor, sau pot prelungi această perioadă în cazul în care rezultatele celei de a doua expertize menționate la articolul 35 din RCO sunt în așteptare, cu condiția ca această prelungire să nu aibă efecte adverse asupra sănătății umane, a animalelor și a plantelor, asupra bunăstării animalelor și asupra mediului. În orice caz, obligația autorităților competente de a lua măsuri prompte pentru eliminarea sau limitarea riscurilor nu este afectată de dreptul operatorului la o a doua expertiză, astfel cum se prevede la articolul 35 alineatul (4) din RCO.

În cazul în care autoritățile competente depistează încălcări grave sau repetitive sau suspectează practici frauduloase sau înșelătoare, acestea trebuie *să intensifice* controalele oficiale în cazul transporturilor cu aceeași origine sau destinate aceleiași utilizări, astfel cum se prevede la articolul 65 alineatul (4) din RCO. În Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1873 al Comisiei ([50]), Comisia a stabilit norme privind procedurile prin care autoritățile competente din statele membre efectuează în mod coordonat controalele intensificate asupra produselor de origine animală, asupra materialelor germinative, precum și asupra subproduselor de origine animală și produselor compuse, utilizând împuternicirea prevăzută la articolul 65 alineatul (6) din RCO.

([48]) Regulamentul (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 februarie 2005 privind conținuturile maxime aplicabile reziduurilor de pesticide din sau de pe produse alimentare și hrana de origine vegetală și animală pentru animale și de modificare a Directivei 91/414/CEE (JO L 70, 16.3.2005, p. 1).

([49]) Regulamentul (CE) nr. 1333/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind aditivii alimentari (JO L 354, 31.12.2008, p. 16).

([50]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1873 al Comisiei din 7 noiembrie 2019 privind procedurile la posturile de inspecție la frontieră pentru efectuarea în mod coordonat de către autoritățile competente a controalelor oficiale intensificate asupra produselor de origine animală, asupra materialelor germinative, precum și asupra subproduselor de origine animală și produselor compuse (JO L 289, 8.11.2019, p. 50).

2.4.3.2. *Neconformitate detectată după punerea în liberă circulație*

Pentru transporturile de produse de origine animală, de materiale germinative, de subproduse de origine animală, de fân și paie și de produse compuse [menționate la articolul 47 alineatul (1) litera (b) din RCO] care sunt supuse unor teste de laborator aleatorii la PCF pe baza planului de monitorizare menționat la articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/2130 și apoi puse în liberă circulație în așteptarea rezultatelor analizelor, se aplică articolele 137 și 138 din RCO dacă aceste rezultate dovedesc că bunurile în cauză nu respectă normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

În general, pentru transporturile de alimente și furaje puse în liberă circulație, se aplică articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002, iar acestea pot fi reexportate către o țară terță în unul dintre următoarele cazuri:

i. în cazul în care satisfac cerințele legislației alimentare, în afara cazurilor în care autoritățile din țara importatoare cer altfel sau în conformitate cu legile, reglementările, standardele, codurile de practică și alte proceduri juridice și administrative în vigoare în țara importatoare.

ii. în cazul în care autoritățile competente din țara de destinație și-au exprimat, în mod expres, acordul, după ce au primit informații complete în legătură cu motivele pentru care și împrejurările în care alimentele respective sau furajele nu au putut fi introduse pe piață în Uniune, cu excepția cazului în care alimentele dăunează sănătății sau furajele nu prezintă siguranță.

iii. în cazul în care respectă dispozițiile unui acord bilateral încheiat între Uniune sau unul dintre statele sale membre și țara terță de destinație.

Ca în cazul oricărui risc direct sau indirect pentru sănătatea umană care derivă din alimente sau furaje, iRASFF trebuie utilizat ca mijloc de comunicare a rezultatelor controalelor oficiale și a măsurilor relevante către Comisie, alte state membre și țări terțe.

Aceleași principii se aplică transporturilor de alimente și furaje care nu este necesar să fie prezentate la posturile de control la frontieră (care intră sub incidența articolului 44 din RCO), în cazul în care rezultatele analizelor de laborator efectuate la locul de destinație finală, după o selecție bazată pe riscuri a transportului, sunt nesatisfăcătoare în raport cu normele prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

Efectuarea în mod coordonat a controalelor oficiale intensificate (în IMSOC – TRACES), astfel cum se prevede la articolul 65 alineatul (4) din RCO, poate fi declanșată, de asemenea, în urma depistării unor încălcări grave sau repetitive sau a suspiciunii de practici frauduloase sau înșelătoare privind transporturile care sunt deja plasate pe piață.

2.4.4. ***Utilizarea facilităților comerciale de depozitare (articolul 64 din RCO)***

În ceea ce privește animalele și bunurile menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO, articolul 64 din RCO stabilește cerințe minime pentru posturile de control la frontieră. Norme mai detaliate privind cerințele pentru posturile de control la frontieră și centrele de inspecție din cadrul acestora sunt prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei ([51]), pe baza împuternicirii prevăzute la articolul 64 alineatul (4) din RCO.

Un PCF desemnat pentru o anumită categorie de bunuri trebuie să îndeplinească cerințele minime pentru posturile de control la frontieră în ceea ce privește facilitățile necesare pentru respectiva categorie de bunuri. Facilitățile necesare (zona/sala de descărcare, zona/sala de inspecție și zona/sala de depozitare în funcție de regimul de temperatură al bunurilor și accesul la toalete) *trebuie* să existe și să fie accesibile pentru controalele oficiale. Detaliile privind amenajarea și dotarea zonelor/sălilor sunt prevăzute, de asemenea, în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014. În cazul în care un PCF cuprinde mai multe centre de inspecție, fiecare centru de inspecție trebuie să îndeplinească cerințele minime prevăzute la articolul 8 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014.

În plus, autoritățile competente de la PCF pot permite utilizarea, sub controlul lor, a unor facilități comerciale de depozitare a bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (11) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014. Utilizarea facilităților comerciale de depozitare *se adaugă* la respectarea cerinței ca PCF însuși [articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014] să dispună de facilități de depozitare pentru categoriile de bunuri pentru care este desemnat, și *nu să înlocuiască* facilitățile respective.

([51]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei din 12 iunie 2019 de stabilire a unor norme detaliate privind cerințele minime vizând posturile de inspecție la frontieră, inclusiv centrele de inspecție, precum și formatul, categoriile și abrevierile care trebuie utilizate în lista posturilor de inspecție la frontieră și a punctelor de control (JO L 165, 21.6.2019, p. 10).

O astfel de utilizare poate fi permisă numai cu condiția ca facilitățile comerciale de depozitare:

— să se afle în imediata vecinătate a PCF; și

— să se afle sub competența aceleiași autorități vamale ca și PCF.

În plus, în temeiul articolului 3 alineatul (12) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014, bunurile depozitate în facilitățile comerciale de depozitare în conformitate cu articolul 3 alineatul (11) din regulamentul respectiv trebuie:

— să se depoziteze în condiții igienice; și

— să se identifice în mod corespunzător prin coduri de bare sau prin alte mijloace electronice sau prin etichetare; și

— în cazul în care există posibilitatea ca bunurile să prezinte un risc pentru sănătatea oamenilor, a animalelor și a plantelor sau, în cazul OMG-urilor și al produselor de protecție a plantelor, și pentru mediu, ele trebuie, în plus, să fie depozitate într-o hală separată care poate fi încuiată sau în spații separate printr-un panou de protecție de alte bunuri depozitate în facilitatea comercială de depozitare. Aceasta înseamnă, printre altele, că aceste bunuri trebuie depozitate separat de alte bunuri și identificate în mod clar ca bunuri reținute sub supravegherea autorității competente.

2.4.4.1. *Utilizarea facilităților comerciale de depozitare pentru controalele de identitate și fizice asupra produselor de origine neanimală*

Articolul 3 alineatul (11) al doilea paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 oferă autorității competente de la PCF posibilitatea de a utiliza spațiile comerciale de depozitare menționate la articolul 3 alineatul (11) primul paragraf din regulamentul respectiv pentru a efectua controale de identitate și fizice asupra produselor de origine neanimală, cu condiția ca aceste facilități comerciale de depozitare să respecte cerințele minime prevăzute în regulamentul menționat.

Termenul „produse de origine neanimală" este menționat la litera (d) din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 și se referă la produsele alimentare și hrana pentru animale de origine neanimală, precum și la produsele care nu sunt destinate consumului uman, altele decât hrana pentru animale (și anume materialele care intră în contact cu produsele alimentare) care fac obiectul condițiilor sau măsurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) litera (d), (e) sau (f) din RCO. Flexibilitatea permisă pentru această categorie de bunuri în temeiul articolului 3 alineatul (11) al doilea paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 este legată de nevoia redusă de izolare a pericolelor pentru aceste bunuri. Această flexibilitate *nu* se aplică pentru „plante, produse vegetale și alte produse", care sunt specificate ca o categorie distinctă de bunuri la litera (c) din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014, ceea ce corespunde necesității de combatere a dăunătorilor pentru plante, produse vegetale și alte obiecte care fac obiectul Regulamentului (UE) 2016/2031. În mod similar, această flexibilitate nu se aplică nici transporturilor de fân și paie, care aparțin categoriei de bunuri menționate la litera (b) din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014, ceea ce corespunde necesității de control al bolilor animalelor pentru aceste bunuri.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, centrele de inspecție individuale ale unui PCF desemnat pentru efectuarea controalelor asupra produselor de origine neanimală sau asupra plantelor, produselor vegetale și altor obiecte *pot* fi situate în facilități din sectorul privat în care au loc activități comerciale, *cu condiția ca* respectivele centre de inspecție să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 8 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014. Întrucât centrele de inspecție sunt facilități înființate în cadrul unui post de control la frontieră, acestea trebuie, de exemplu, să se afle în imediata vecinătate a punctului de intrare, în conformitate cu articolul 64 alineatul (1) din RCO ([52]). În plus, toate facilitățile necesare trebuie să fie disponibile și accesibile în scopul controalelor oficiale atunci când este necesar [articolul 64 alineatul (3) literele (b), (c) și (d) din RCO] ([53]) și trebuie să existe măsuri adecvate pentru a asigura condiții de igienă și prevenirea riscurilor cauzate de contaminarea încrucișată [articolul 64 alineatul (3) literele (h) și (i) din RCO]. Trebuie remarcat faptul că controalele oficiale la importul de fân și paie se efectuează în conformitate cu normele aplicabile produselor de origine animală [articolul 47 alineatul (1) litera (b) din RCO], cu cerințe suplimentare în ceea ce privește amenajarea facilităților și separarea bunurilor și a activităților, astfel cum se prevede la articolul 6 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014.

([52]) Scutiri de la această cerință sunt prevăzute la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/1012 al Comisiei din 12 martie 2019 de completare a Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului prin derogare de la normele privind desemnarea punctelor de inspecție și de la cerințele minime pentru posturile de inspecție la frontieră (JO L 165, 21.6.2019, p. 4).

([53]) De exemplu, astfel cum este reglementat de programul de lucru al unui centru de inspecție.

2.4.4.2. *Procedura de utilizare a facilităților comerciale de depozitare pentru autoritățile competente de la PCF*

Este de competența autorităților competente responsabile de PCF să decidă dacă permit utilizarea facilităților comerciale de depozitare, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (11) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014. Nu există nicio obligație de a notifica Comisia cu privire la utilizarea facilităților comerciale de depozitare în cazul în care aceste facilități sunt utilizate numai ca depozit *suplimentar*.

Cu toate acestea, în cazul în care autoritățile competente permit utilizarea facilităților comerciale de depozitare pentru efectuarea controalelor de identitate și fizice asupra produselor de origine neanimală, acest lucru *trebuie* notificat Comisiei în conformitate cu articolul 3 alineatul (14) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 ca o modificare a infrastructurii sau a funcționării respectivului PCF (fără o modificare a sferei de cuprindere a desemnării respectivului PCF). În acest caz, autoritățile competente ar trebui să dispună de o procedură pentru a demonstra că facilitățile respectă cerințele minime prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 și pentru a furniza Comisiei toate informațiile necesare pentru a verifica conformitatea acestor facilități cu cerințele respective.

2.4.4.3. *Listarea facilităților comerciale de depozitare și înregistrarea în TRACES-NT*

Nu există nicio cerință legală de a include facilitățile comerciale de depozitare în lista posturilor de control la frontieră publicate menționată la articolul 60 din RCO și la articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014. Cu toate acestea, în cazul în care facilitățile comerciale de depozitare sunt utilizate pentru efectuarea controalelor de identitate și fizice [articolul 3 alineatul (11) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014], statele membre trebuie să pună aceste informații la dispoziția publicului și să le includă în coloana 7 din lista posturilor de control la frontieră publicate ([54]).

În plus, nu există nicio cerință ca respectivele facilități comerciale de depozitare să fie înregistrate în TRACES-NT sau să aibă propriul identificator unic TRACES. În schimb, se poate utiliza codul PCF.

Tabelul de mai jos oferă o imagine de ansamblu a diferențelor dintre posturile de control la frontieră/centrele de inspecție, facilitățile comerciale de depozitare și punctele de control.

([54]) Formatul listei posturilor de control la frontieră publicate stabilit în anexa I la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014.

Tabelul 5

Compararea cerințelor pentru posturile de control la frontieră/centrele de inspecție, facilitățile comerciale de depozitare și punctele de control

	PCF/centre de inspecție	Facilități comerciale de depozitare (utilizate pentru depozitarea bunurilor în plus față de infrastructura PCF)	Facilități comerciale de depozitare (utilizate pentru controalele de identitate și fizice asupra produselor de origine neanimală, în plus față de infrastructura PCF)	Puncte de control, altele decât posturile de control la frontieră
cadrul juridic	articolul 59 din RCO, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei, Regulamentul delegat (UE) 2019/1012 al Comisiei	articolul 3 alineatul (11) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei	articolul 3 alineatul (11) al doilea paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei	articolul 53 alineatul (1) litera (a) și articolul 53 alineatul (2) din RCO și Regulamentul delegat (UE) 2019/2123 al Comisiei
sfera de cuprindere	controale oficiale vizând animalele sau bunurile menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO	depozitarea bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO	controale de identitate și fizice vizând produsele de origine neanimală care fac obiectul articolului 47 alineatul (1) din RCO	controale de identitate și fizice vizând alimentele și furajele de origine neanimală și plantele, produsele vegetale și alte obiecte care intră sub incidența articolului 47 alineatul (1) din RCO, inclusiv produsele ecologice și produsele în conversie, astfel cum se prevede în Regulamentul delegat (UE) 2019/2123 al Comisiei
cerințe minime aplicabile	articolul 64 din RCO și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei (cerințe minime aplicabile în funcție de categoriile de animale și bunuri incluse în sfera de cuprindere a desemnării)	articolul 3 alineatul (11) primul paragraf și alineatul (12) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei	cerințe minime aplicabile pentru posturile de control la frontieră desemnate pentru produse de origine neanimală, astfel cum sunt prevăzute la articolul 64 din RCO și în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei	articolul 64 alineatul (3) din RCO și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei (cerințe minime aplicabile în funcție de categoriile de animale și bunuri incluse în sfera de cuprindere a desemnării) [articolul 53 alineatul (1) litera (a) din RCO]
amplasarea în raport cu punctul de intrare în Uniune	în imediata vecinătate a punctului de intrare în Uniune [articolul 64 alineatul (1) din RCO]; derogările în cazuri de constrângeri geografice sunt prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/1012 al Comisiei în temeiul articolului 64 alineatul (2) din RCO	în imediata vecinătate a PCF și sub competența aceleiași autorități vamale [articolul 3 alineatul (11) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei]	în imediata vecinătate a PCF și sub competența aceleiași autorități vamale [articolul 3 alineatul (11) primul paragraf din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei]	la o anumită distanță de PCF, în condițiile prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/2123; de exemplu, transportul către punctele de control trebuie să fie efectuat sub supraveghere vamală și necesită eliberarea unui DSCI separat care să fie finalizat de către autoritățile competente la punctul de control.

ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6481/oj

procedura de desemnare/notificare	notificarea Comisiei înainte de desemnare [articolul 59 alineatul (2) din RCO]; verificarea de către Comisie a conformității cu cerințele minime aplicabile	nu este necesară notificarea prealabilă a Comisiei; recomandare de a informa Comisia dacă utilizarea spațiilor comerciale de depozitare este permisă atunci când: — se notifică desemnarea; sau — se actualizează informațiile referitoare la un PCF sau la centrele de inspecție aferente; sau — în pregătirea controalelor Comisiei.	notificarea Comisiei înainte de utilizarea facilităților comerciale de depozitare pentru controale [articolul 59 alineatul (2) din RCO și articolul 3 alineatul (14) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei]; verificarea de către Comisie a conformității cu cerințele minime aplicabile	nu este necesară notificarea prealabilă a Comisiei înainte de desemnare [articolul 53 alineatul (2) din RCO]
includerea în lista publicată a posturilor de control la frontieră	da (articolul 60 din RCO)	nu	da	da [articolul 53 alineatul (2) și articolul 60 alineatul (1) din RCO și articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1014 al Comisiei]

2.5. **CAPITOLUL VI – Finanțarea controalelor oficiale și a altor activități oficiale (articolele 78-85 din RCO)**

2.5.1. ***Finanțare – norme generale***

Pentru a reduce dependența sistemului de control oficial de finanțarea din fonduri publice, autoritățile competente sunt obligate să perceapă taxe sau redevențe care să acopere costurile pe care le suportă în legătură cu anumite controale oficiale (taxe și redevențe obligatorii). Acesta este, de exemplu, cazul acoperirii costurilor suportate de autoritățile competente ocazionate de controalele oficiale efectuate asupra animalelor și bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) din RCO. Potrivit articolului 78 din RCO, statele membre trebuie să se asigure că sunt disponibile resurse financiare adecvate pentru a asigura personalul și celelalte resurse necesare pentru ca autoritățile competente să efectueze controale oficiale și alte activități oficiale. Aceasta se aplică și în cazul delegării anumitor atribuții de control oficial și altor activități oficiale în conformitate cu articolele 28 și 31 din RCO.

Deși operatorii sunt cei cărora le revine, în primul rând, responsabilitatea de a se asigura că activitățile lor se desfășoară în conformitate cu normele Uniunii privind lanțul agroalimentar, sistemul de controale proprii pe care aceștia îl pun în aplicare în acest scop trebuie să fie completat de un sistem dedicat de controale oficiale instituit în fiecare stat membru în vederea asigurării unei supravegheri eficiente de-a lungul lanțului agroalimentar.

2.5.2. ***Taxe sau redevențe obligatorii***

În acest sens, articolul 79 alineatul (1) din RCO prevede astfel:

> Articolul 79 alineatul (1) din RCO
>
> 1. Autoritățile competente percep taxe sau redevențe pentru controalele oficiale efectuate în legătură cu activitățile menționate în capitolul II din anexa IV și asupra animalelor și bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), la posturile de control la frontieră sau la punctele de control menționate la articolul 53 alineatul (1) litera (a), fie;
>
> (a) la nivelul costului calculat în conformitate cu articolul 82 alineatul (1); sau
>
> (b) la nivelul cuantumurilor prevăzute în anexa IV.

Exemplu: În cazul transporturilor de plante aflate în tranzit la frontieră, taxele trebuie percepute în conformitate cu capitolul I din anexa IV partea VII (VII. TRANSPORTURI DE ANIMALE ȘI BUNURI PROVENIND DIN ȚĂRI TERȚE, CARE TRANZITEAZĂ SAU CARE SUNT TRANSBORDATE) și nu în conformitate cu partea VIII (VIII. TRANSPORTURI DE PLANTE, PRODUSE VEGETALE ȘI ALTE PRODUSE, OBIECTE ȘI MATERIALE CARE AR PUTEA PURTA SAU RĂSPÂNDI ORGANISME DĂUNĂTOARE PLANTELOR).

În plus, articolul 79 alineatul (2) din RCO prevede că autoritățile competente percep taxe sau redevențe pentru a-și acoperi costurile ocazionate de controalele oficiale efectuate asupra animalelor și bunurilor menționate la articolul 47 alineatul (1) literele (d), (e) și (f) din RCO, de controalele oficiale efectuate la cererea operatorului, pentru a obține aprobarea menționată la articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 183/2005, precum și de controalele oficiale care nu au fost planificate inițial și care au devenit necesare în urma detectării unui caz de neconformitate din partea aceluiași operator și sunt efectuate pentru a evalua amploarea și impactul cazului de neconformitate sau pentru a verifica remedierea acesteia.

2.5.3. ***Alte taxe sau redevențe (fără caracter obligatoriu)***

Potrivit articolului 80 din RCO, Statele membre pot percepe alte taxe sau redevențe pentru a acoperi costurile controalelor oficiale și ale altor activități oficiale decât taxele sau redevențele menționate la articolul 79 din RCO, cu excepția cazului în care dispozițiile legislative aplicabile interzic acest lucru în domenii reglementate de normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO. Aceste taxe sau redevențe nu au caracter obligatoriu, iar articolul 81 din RCO privind costurile și articolul 82 din RCO privind calcularea taxelor sau redevențelor nu se aplică acestor taxe sau redevențe. Cu toate acestea, taxele percepute în temeiul articolului 80 din RCO respectă cerințele prevăzute la articolele 83, 84 și 85 din regulamentul respectiv.

De exemplu, articolul 21 alineatul (2) litera (a) din RCO prevede norme specifice privind controalele oficiale efectuate înainte de încărcare pentru a verifica dacă animalele sunt apte de a călători. Taxele sau redevențele pentru controalele oficiale în temeiul articolului 21 alineatul (2) litera (a) din RCO pot fi percepute în temeiul articolului 80 din RCO, deoarece controalele nu intră în domeniul de aplicare al articolului 79 din RCO, iar legislația privind transportul animalelor nu interzice perceperea de taxe și redevențe, inclusiv pentru a verifica dacă animalele sunt apte înainte de încărcarea și transportul către țări terțe. Acestea ar trebui să acopere, fără să depășească, costurile suportate.

2.5.4. ***Nivelul costurilor și metodele de calculare a taxelor sau redevențelor obligatorii***

Autoritățile competente trebuie să perceapă taxele sau redevențele obligatorii în legătură cu controalele oficiale menționate la articolul 79 alineatul (1) din RCO, fie la nivelul costurilor calculate în conformitate cu articolul 82 alineatul (1) din RCO, fie la nivelul cuantumurilor prevăzute în anexa IV la RCO. Taxele sau redevențele percepute în legătură cu controalele oficiale menționate la articolul 79 alineatul (2) din RCO se calculează, de asemenea, în conformitate cu articolul 82 alineatul (1) din RCO ori se percep la nivelul cuantumurilor prevăzute în anexa IV la RCO, pentru animalele sau bunurile ori activitățile pentru care se stabilesc taxe în anexa respectivă.

Capitolul I din anexa IV la RCO prevede taxele sau redevențele pentru controalele bunuri care intră în Uniune, de exemplu animale vii, carne, produse pescărești, plante, produse vegetale, bunuri aflate în tranzit etc. Capitolul II din aceeași anexă prevede taxele sau redevențele pentru controalele oficiale în abatoare, uzine de tranșare, uzine de procesare, legate de producția de lapte, precum și de producția și introducerea pe piață a produselor pescărești și de acvacultură.

Articolul 79 alineatul (1) din RCO nu permite autorităților competente să combine cele două metode menționate la literele (a) și (b) de la articolul respectiv în legătură cu transporturile de animale și bunuri care aparțin aceleiași categorii ([55]), menționate în capitolul I din anexa IV la RCO (de exemplu, controale oficiale asupra transporturilor de produse pescărești) și în legătură cu activitățile menționate în capitolul II din anexa IV la RCO care aparțin aceleiași categorii ([56]) (de exemplu, controale oficiale în abatoare).

Cu toate acestea, statele membre pot stabili taxe sau redevențe la nivelul costurilor calculate în conformitate cu articolul 82 alineatul (1) din RCO și în cuantumurile prevăzute în anexa IV la regulamentul respectiv, cu condiția ca transporturile sau activitățile să aparțină unor categorii diferite. De exemplu:

1. ar putea fi utilizată o metodă de calcul pentru controalele oficiale asupra transporturilor de carne și, în același timp, o sumă fixă în baza anexei IV capitolul I din RCO ar putea fi utilizată pentru controalele oficiale asupra transporturilor de produse din carne, carne de pasăre, carne de vânat sălbatic, carne de iepure sau carne de vânat de crescătorie; sau

2. ar putea fi utilizată o metodă de calcul pentru controalele oficiale din unitățile de tranșare și, în același timp, o sumă fixă în baza anexei IV capitolul II din RCO ar putea fi utilizată pentru controalele oficiale vizând producția de lapte.

Statele membre pot acționa în acest sens numai în măsura în care o astfel de diferențiere respectă principiile fundamentale ale nediscriminării și egalității de tratament.

Costurile enumerate la articolul 81 din RCO sunt relevante numai pentru articolul 79 alineatul (1) litera (a) și articolul 79 alineatul (2) din RCO, nu și pentru articolul 79 alineatul (1) litera (b) din RCO.

Exemplu: În ceea ce privește taxele de import, un stat membru optează pentru aplicarea articolului 79 alineatul (1) litera (b) din RCO (și anume taxe sau redevențe pentru controalele oficiale efectuate asupra transporturilor de animale și bunuri care intră în Uniune, astfel cum se specifică în capitolul I din anexa IV la RCO). Cu toate acestea, există costuri suplimentare, cum ar fi transportul în cazul verificărilor efectuate în afara posturilor de control la frontieră și taxele pentru orele suplimentare ale agenților care efectuează inspecții în afara orelor de program oficiale. Aceste costuri nu pot fi adăugate la taxele în temeiul articolului 79 alineatul (1) litera (b) din RCO, *deoarece taxele din anexa IV la RCO sunt taxe fixe, iar costurile suplimentare nu ar trebui să fie solicitate de statele membre.*

([55]) Există 8 (opt) categorii de animale și bunuri enumerate la punctele I-VIII din capitolul I din anexa IV la RCO.
([56]) Există 5 (cinci) categorii de activități enumerate la punctele I-V din capitolul II din anexa IV la RCO.

Articolul 82 alineatul (1) din RCO prevede:

> Articolul 82 alineatul (1) din RCO
>
> 1. Taxele sau redevențele percepute în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) litera (a) și cu articolul 79 alineatul (2) se stabilesc în conformitate cu una dintre următoarele metode de calculare și prin combinarea acestora:
>
> (a) forfetar pe baza costurilor globale suportate de către autoritățile competente pentru controalele oficiale dintr-o perioadă de timp determinată și se aplică tuturor operatorilor, indiferent dacă în perioada de referință s-au efectuat sau nu controale oficiale asupra fiecărui operator taxat; la stabilirea nivelului taxelor care urmează să fie percepute pentru fiecare sector, activitate și categorie de operatori, autoritățile competente iau în considerare impactul pe care tipul și dimensiunea activității în cauză, precum și factorii de risc relevanți, îl au asupra distribuției costurilor globale ale controalelor oficiale respective; sau
>
> (b) pe baza calculării costurilor efective aferente fiecărui control oficial și se aplică operatorilor care au fost supuși controlului respectiv.

Litera (a) a acestei dispoziții permite statelor membre să calculeze rata forfetară pentru un anumit sector, o anumită activitate sau categorie de operatori, pe baza costurilor pentru *toate* controalele oficiale care intră în domeniul de aplicare al RCO. În ceea ce privește calcularea taxelor care urmează să fie percepute pentru fiecare sector, activitate și categorie de operatori, articolul 82 alineatul (1) litera (a) din RCO prevede obligația statelor membre de a lua în considerare impactul pe care tipul și dimensiunea activității în cauză, precum și factorii de risc relevanți, îl au asupra distribuției costurilor globale ale controalelor oficiale.

În conformitate cu articolul 82 alineatul (3) din RCO, în cazul în care se calculează forfetar potrivit articolului 82 alineatului (1) litera (a) din RCO, taxele sau redevențele în cauză percepute de către autoritățile competente *nu depășesc costurile globale suportate în legătură cu controalele oficiale efectuate în perioada menționată la alineatul respectiv*. În temeiul articolului 82 alineatul (4) din RCO, în cazul în care se calculează conform articolului 82 alineatul (1) litera (b) din RCO, taxele sau redevențele *nu pot să depășească costurile efective ale controlului oficial efectuat*.

Articolul 81 literele (a)-(g) din RCO furnizează clarificări suplimentare în ceea ce privește domeniul de aplicare al costurilor totale menționate. Acestea cuprind, în măsura în care corespund controalelor oficiale în cauză, „salariile personalului implicat în efectuarea controalelor oficiale, *inclusiv cele ale personalului auxiliar și administrativ*, costurile cu asigurările sociale, pensiile și asigurările acestora" [prevăzute la litera (a)], precum și „costul *facilităților și al echipamentelor*, incluzând costurile de întreținere și asigurare a acestora și alte costuri asociate" [prevăzute la litera (b)], „costul *formării*" personalului – excluzând formarea aferentă obținerii calificării necesare pentru angajarea de către autoritățile competente [prevăzut la litera (e)] – și „costurile de *deplasare*" a personalului [prevăzute la litera (f)].

În ceea ce privește domeniul de aplicare al *costurilor globale ale controalelor oficiale suportate de autoritățile competente într-o anumită perioadă de timp*, menționate la articolul 82 alineatul (1) litera (a) din RCO, considerentul 66 din regulamentul respectiv clarifică faptul că acestea pot acoperi *cheltuielile totale* suportate de autoritățile competente pentru efectuarea controalelor oficiale. Considerentul respectiv clarifică, de asemenea, faptul că *cheltuielile indirecte ar putea include costurile sprijinului și organizării necesare pentru planificarea și efectuarea controalelor oficiale*.

În plus, în cazul în care taxele sau redevențele sunt aplicate pe baza costului efectiv al controalelor oficiale individuale, operatorii cu antecedente bune de conformitate ar trebui să suporte redevențe globale mai mici decât cei neconformi, întrucât primii ar trebui să facă obiectul unor controale oficiale mai rare. Atunci când taxele sau redevențele sunt calculate pe baza costurilor totale suportate de autoritățile competente într-o anumită perioadă de timp și percepute de la toți operatorii indiferent dacă ei sunt supuși sau nu unui control oficial în timpul perioadei de referință, taxele sau redevențele respective ar trebui să fie calculate astfel încât să recompenseze operatorii cu antecedente constant bune de conformare la legislația Uniunii privind lanțul agroalimentar.

În ceea ce privește în mod specific costurile legate de personalul administrativ și de sprijin, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene ([57]), *numai timpul de lucru al personalului administrativ și auxiliar necesar pentru activități legate în mod indisociabil de efectuarea controalelor oficiale poate fi luat în considerare la calcularea onorariilor*.

([57]) CJUE, 19 decembrie 2019, Exportslachterij J. Gosschalk, C-477/18 și C-478/18, punctul 66.

Articolul 79 alineatul (3) din RCO permite statelor membre să reducă cuantumul taxelor sau redevențelor în legătură cu activitățile menționate în capitolul II din anexa IV la RCO (abatoare, uzine de tranșare, uzine de procesare în ceea ce privește producția de lapte, precum și producția și introducerea pe piață a produselor pescărești și de acvacultură), pe o bază obiectivă și nediscriminatorie, luând în considerare:

— interesele operatorilor cu o capacitate de producție scăzută;

— metodele tradiționale utilizate pentru producție, prelucrare și distribuire;

— nevoile operatorilor situați în regiuni supuse unor constrângeri geografice specifice;

— antecedentele operatorilor în ceea ce privește respectarea normelor relevante menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO, stabilite în urma controalelor oficiale.

2.5.5. ***Transparența***

Considerentul 68 din RCO:

Finanțarea controalelor oficiale prin intermediul taxelor sau redevențelor percepute de la operatori ar trebui să aibă loc în condiții de transparență deplină, astfel încât să permită persoanelor și întreprinderilor să înțeleagă metoda și datele utilizate la stabilirea taxelor sau redevențelor

Articolul 85 din RCO

Transparența

1. Statele membre asigură un nivel ridicat de transparență în ceea ce privește:

   (a) taxele sau redevențele prevăzute la articolul 79 alineatul (1) litera (a), articolul 79 alineatul (2) și la articolul 80, și anume cu privire la:

      (i) metoda și datele utilizate la stabilirea taxelor sau redevențelor;

      (ii) valoarea taxelor sau redevențelor aplicate fiecărei categorii de operatori și fiecărei categorii de controale oficiale sau alte activități oficiale;

      (iii) defalcarea costurilor menționată la articolul 81;

   (b) identitatea autorităților sau organismelor responsabile de perceperea taxelor sau redevențelor.

2. Fiecare autoritate competentă pune la dispoziția publicului informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol pentru fiecare perioadă de referință și costurile autorităților competente pentru care se cuvine o taxă sau o redevență în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) litera (a), cu articolul 79 alineatul (2) și cu articolul 80.

3. Statele membre consultă părțile interesate relevante cu privire la metodele generale utilizate pentru a calcula taxele sau redevențele prevăzute la articolul 79 alineatul (1) litera (a), la articolul 79 alineatul (2) și la articolul 80.

Potrivit articolului 85 din RCO reiese faptul că statele membre trebuie să asigure un nivel ridicat de transparență *în ceea ce privește taxele sau redevențele* prevăzute la articolul 79 alineatul (1) litera (a), la articolul 79 alineatul (2) și la articolul 80 din RCO, *precum și în ceea ce privește identitatea autorităților sau organismelor* responsabile de perceperea taxelor sau redevențelor.

Statele membre trebuie să furnizeze în rapoartele lor anuale, în conformitate cu articolul 113 alineatul (1) litera (e) din RCO și cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/723 al Comisiei un link către pagina web a autorității competente, conținând informațiile publice privind taxele sau redevențele menționate la articolul 85 alineatul (2) din RCO.

2.6. **CAPITOLUL VII – Certificarea oficială (articolele 86-91 din RCO)**

2.6.1. ***Certificarea oficială***

Certificatele oficiale și atestatele oficiale oferă asigurări cu privire la conformitatea cu cerințele legale în domeniile reglementate de RCO. Definițiile acestora sunt incluse la articolul 3 din RCO. Ambele sunt componente ale certificării oficiale, astfel cum se prevede în titlul II capitolul VII din RCO. Articolele 86-91 din RCO stabilesc un set de norme pentru un cadru uniform și armonizat pentru certificarea oficială în toate domeniile RCO vizate.

Articolul 3 din RCO

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]

(27) „certificat oficial" înseamnă un document scris sau electronic semnat de inspectorul autorizat și care asigură conformitatea cu una sau mai multe dintre cerințele prevăzute în normele menționate la articolul 1 alineatul (2);

(28) „atestat oficial" înseamnă orice etichetă, marcă sau altă formă de atestare emisă de operatori aflați sub supravegherea autorităților competente prin controale oficiale dedicate sau chiar de către autoritățile competente și care oferă asigurarea conformității cu una sau mai multe dintre cerințele prevăzute de prezentul regulament sau de normele menționate la articolul 1 alineatul (2); [..]

Din definițiile de la articolul 3 punctele 27 și 28, precum și din considerentele 69 și 70 din RCO rezultă că, în timp ce certificatele oficiale sunt documente pe suport de hârtie sau în format electronic, atestatele oficiale pentru anumite animale sau bunuri sunt etichete și mărci sau alte forme de atestare.

Eliberarea certificatelor oficiale și a atestatelor oficiale, atunci când este efectuată de autoritățile competente, este considerată o activitate oficială diferită de controalele oficiale, în contextul articolului 2 alineatul (2) din RCO.

Aceste două forme de certificare au caracteristici comune și diferite. În ceea ce privește certificatele oficiale, articolul 88 alineatul (3) și articolul 89 din RCO prevăd baza pentru eliberarea acestora și caracteristicile conținutului lor. Cerințe suplimentare pentru certificatele oficiale pot fi incluse în normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO sau stabilite în actele de punere în aplicare pe baza competențelor conferite Comisiei la articolul 90 din RCO. Pentru atestatele oficiale, articolul 91 din RCO stabilește principiile generale, în timp ce legislația sectorială în temeiul RCO conține norme specifice pentru eliberarea acestora.

RCO impune autorităților competente să asigure fiabilitatea atât pentru certificatele oficiale, cât și pentru atestatele oficiale. În consecință, la articolul 88 alineatul (2), la articolul 89 alineatul (1) și la articolul 91 alineatele (2) și (3) există dispoziții comparabile care se referă la autenticitatea și exactitatea certificării oficiale, precum și la obligația autorităților competente de a se asigura că:

(i) membrii personalului care semnează certificate oficiale sau

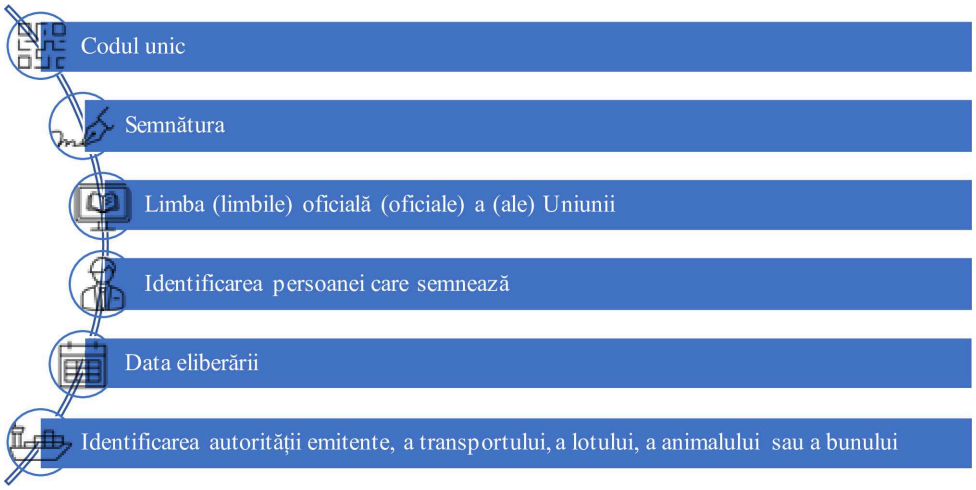
(ii) membrii personalului care efectuează controale oficiale de supraveghe a eliberării atestatelor oficiale sau care sunt implicați în eliberarea atestatelor oficiale atunci când acestea se eliberează de către autoritățile competente,

sunt imparțiali, nu sunt implicați în conflicte de interese și sunt instruiți în mod corespunzător.

Componentele obligatorii ale certificatelor oficiale sunt specificate la articolul 89 din RCO și sunt ilustrate în Figura 7.

Figura 7

Componentele certificatelor oficiale bazate pe dispozițiile RCO

În ceea ce privește atestatele oficiale, cerințele respective sunt utilizarea limbilor oficiale ale Uniunii și verificarea legăturii dintre atestatul oficial și transport sau lot, după caz [articolul 91 alineatul (2) din RCO].

Figura 8 și Figura 9 reflectă diferitele roluri ale autorităților competente și ale personalului care contribuie la eliberarea certificării oficiale, astfel cum se prevede la articolele 3, 88, 89 și 91 din RCO.

Figura 8

Rolul autorităților și al membrilor personalului implicați în procesul de eliberare a certificatelor oficiale, pe baza dispozițiilor RCO

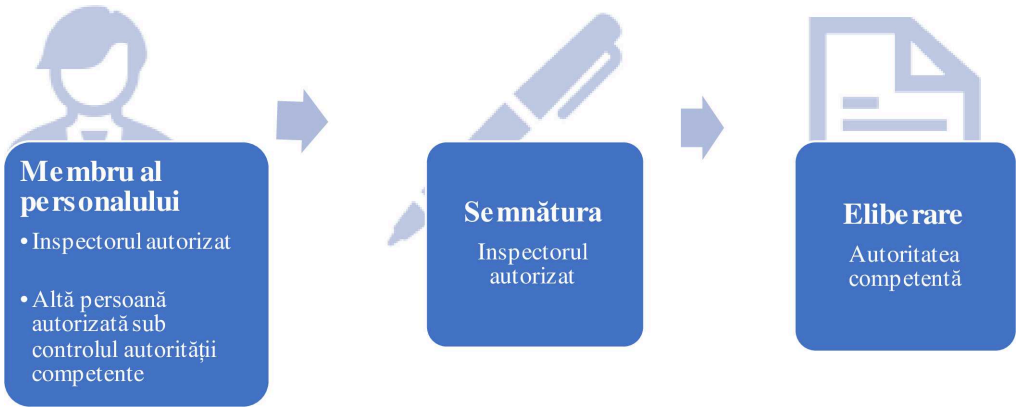
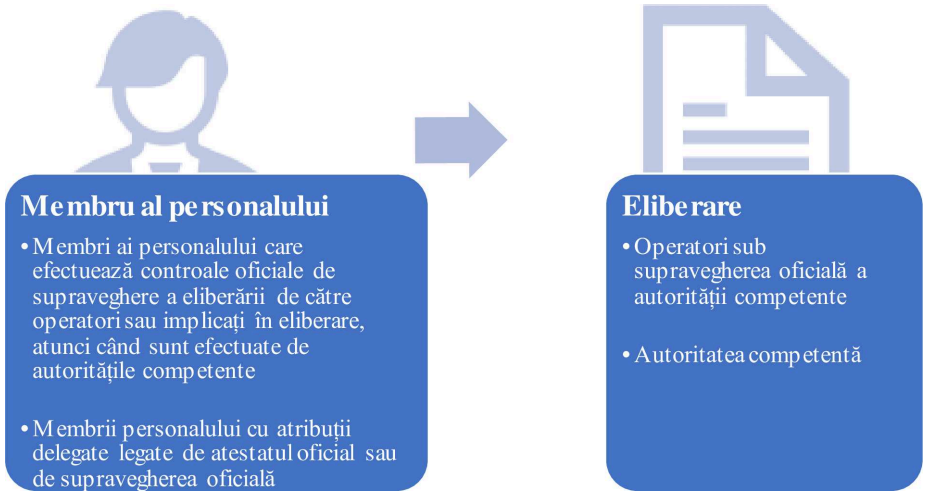

Figura 9

Rolul autorităților și al membrilor personalului implicați în procesul de eliberare a atestatelor oficiale, pe baza dispozițiilor RCO

2.6.2. ***Certificatul oficial***

Din articolul 88 alineatul (1) din RCO rezultă că autoritățile competente sunt *singurele* responsabile pentru eliberarea certificatelor oficiale. Cu toate acestea, anumite atribuții în legătură cu eliberarea certificatelor oficiale pot fi delegate în conformitate cu articolul 86 alineatul (2) din RCO, cu condiția ca această delegare să se facă cu respectarea articolelor 28-33 din RCO.

Certificatele oficiale permit identificarea animalelor sau a bunurilor pentru care sunt eliberate și indică data eliberării și semnatarul [articolul 89 alineatul (1) din RCO], ceea ce face ca această persoană să fie responsabilă pentru informațiile incluse în certificat. Eliberarea unui certificat oficial se bazează pe verificarea sau confirmarea unor fapte și date specifice privind animalele și bunurile care fac obiectul certificării [articolul 88 alineatul (3) din RCO], garantând astfel fiabilitatea informațiilor pentru fiecare certificat în parte.

La articolul 89 alineatul (1) din RCO au fost incluse elemente suplimentare pentru a asigura acuratețea și fiabilitatea certificatelor oficiale:

(i) certificatele necompletate sau incomplete nu se semnează de către inspectorii autorizați.

(ii) certificatele se redactează în una sau mai multe dintre limbile oficiale pe care inspectorul autorizat le înțelege și, în cazul în care este relevant, într-una din limbile oficiale ale statului membru de destinație.

Trebuie remarcat faptul că articolul 89 alineatul (2) din RCO subliniază responsabilitatea autorităților competente de a lua măsurile adecvate pentru a preveni practicile frauduloase relevante pentru eliberarea și utilizarea certificatelor oficiale. Dispozițiile articolului 138 alineatul (5) din RCO consolidează și mai mult această responsabilitate prin precizarea măsurilor pe care autoritatea competentă este obligată să le ia în astfel de cazuri. Aceste măsuri includ măsuri administrative împotriva persoanelor, și anume suspendarea temporară a inspectorului autorizat sau retragerea autorizației de a semna certificate, precum și acțiuni de prevenire a repetării infracțiunilor.

Pentru a oferi flexibilitate autorităților competente, normele prevăzute la articolul 88 alineatul (3) din RCO enumeră trei modalități diferite prin care inspectorii autorizați iau cunoștință de informațiile necesare înainte de semnarea certificatelor.

Mai precis, faptele și datele pot fi obținute fie direct de către inspectorul autorizat, fie indirect, prin contribuția unei alte persoane autorizate de autoritățile competente și care acționează sub controlul acestora, sau a operatorului însuși, astfel cum se menționează la articolul 88 alineatul (3), cu condiția respectării condițiilor prevăzute în această dispoziție. Cu toate acestea, ar trebui remarcat faptul că, astfel cum rezultă din articolul 88 alineatul (4) din RCO, dispozițiile specifice ale normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO pot impune ca certificatul să fie semnat de către inspectorul autorizat și eliberat exclusiv în baza temeiului legat de cunoașterea *directă* a faptelor și a datelor de către inspectorul autorizat.

Certificatele oficiale pot constitui o condiție prealabilă:

(i) pentru introducerea pe piață sau punerea în circulație a animalelor și a bunurilor, pe baza normelor menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO.

Categoriile de astfel de certificate oficiale includ în special:

a. certificate de sănătate animală în temeiul articolelor 149, 161, 167 și 216 din Legea privind sănătatea animală [Regulamentul (UE) 2016/429], pentru circulația animalelor terestre deținute, a materialelor germinative provenind de la animale deținute din speciile de bovine, ovine, caprine, porcine și ecvidee și a materialelor germinative provenind de la păsări de curte, a produselor de origine animală și, respectiv, a animalelor acvatice;

b. certificate oficiale în temeiul articolului 21 din Regulamentul delegat (UE) 2022/2292 al Comisiei;

c. certificate de sănătate pentru subprodusele de origine animală și produsele derivate, astfel cum se prevede la articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 și în Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei;

d. certificate de competență ale conducătorilor de vehicule rutiere și ale însoțitorilor lor care transportă *ecvidee* domestice sau animale domestice din speciile bovină, ovină, caprină sau porcină sau păsări de curte în temeiul articolului 6 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1/2005 și certificate de autorizare a mijloacelor de transport rutier și a navelor pentru animale vii în temeiul articolelor 18 și 19 din regulamentul respectiv;

e. certificate oficiale în temeiul articolului 11 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1793 al Comisiei;

f. certificate fitosanitare de export, de re-export și de pre-export, astfel cum se prevede la articolele 100, 101 și 102 din Regulamentul (UE) 2016/2031;

g. certificate în temeiul articolului 35 din Regulamentul (UE) 2018/848 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice;

h. certificate de sănătate pentru produse originare sau expediate din China, astfel cum se prevede la articolul 4 din Decizia de punere în aplicare 2011/884/UE a Comisiei ([58]).

(ii) pentru exportarea transporturilor către țări terțe de către un stat membru care este fie țara de origine, fie țara de expediere, astfel cum se menționează la articolul 87 litera (b) din RCO.

2.6.3. ***Atestarea oficială***

Spre deosebire de certificatele oficiale eliberate numai de autoritățile competente, din articolul 3 punctul 28 și din articolul 91 din RCO rezultă că atestatele oficiale sunt eliberate în principal de operatori. De exemplu, în temeiul Regulamentului (UE) 2016/2031, pașapoartele fitosanitare necesare pentru circulația plantelor, a produselor vegetale și a altor obiecte pe teritoriul Uniunii sunt, în general, eliberate de operatori profesioniști autorizați.

În acest caz, operatorii sunt supravegheați de autoritățile competente prin controale oficiale dedicate. În conformitate cu articolul 86 alineatul (2) din RCO, autoritățile competente pot delega anumite atribuții legate de supravegherea oficială, cu condiția ca această delegare să se facă cu respectarea articolelor 28-33 din RCO. Delegarea poate fi utilizată, de asemenea, pentru alte atribuții specifice legate de eliberarea atestatelor, dacă respectă normele prevăzute la aceste articole.

Autoritățile competente au un rol dublu în ceea ce privește atestatele oficiale:

(i) fie să elibereze, de asemenea, atestate;

(ii) fie, în cazul în care sunt eliberate de operatori, să supravegheze operatorul și, în special, să efectueze controale oficiale cu regularitate, în conformitate cu articolul 91 alineatul (4) din RCO, cu scopul de a verifica conformitatea operatorilor care eliberează atestatul cu normele aplicabile și cu faptele și datele pe care se bazează eliberarea.

([58]) 2011/884/UE: Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 22 decembrie 2011 privind măsurile de urgență în ceea ce privește orezul modificat genetic neautorizat în produsele din orez originare din China și de abrogare a Deciziei 2008/289/CE (JO L 343, 23.12.2011, p. 140).

Exemple de atestate oficiale sunt următoarele:

(i) mărcile de sănătate și de identificare, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (4) din RCO și la articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 853/2004;

(ii) pașapoartele fitosanitare necesare pentru circulația plantelor, a produselor vegetale și a altor obiecte pe teritoriul Uniunii, astfel cum se prevede în capitolul VI secțiunea 2 din Regulamentul (UE) 2016/2031;

(iii) marcarea materialelor de ambalaj din lemn prevăzută la articolul 96 din Regulamentul (UE) 2016/2031 și alte atestări decât marcajul materialelor de ambalaj din lemn, astfel cum se prevede la articolul 99 din același act;

(iv) logoul Uniunii Europene pentru producția ecologică prevăzut la articolul 33 din Regulamentul (UE) 2018/848 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice;

(v) simbolurile Uniunii privind denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate în temeiul articolului 37 din Regulamentul (UE) 2024/1143 și simbolul Uniunii privind specialitatea tradițională garantată în temeiul articolului 70 din același regulament.

2.6.4. ***Inspectorul autorizat***

Articolul 3 punctul 26 din RCO

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: [..]

(26) „inspector autorizat” înseamnă:

(a) orice funcționar al autorităților competente autorizat de către acestea să semneze certificate oficiale; sau

(b) orice altă persoană fizică autorizată de către autoritățile competente să semneze certificate oficiale în conformitate cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2); [..]

Calificarea inspectorului autorizat este rezervată exclusiv pentru semnarea certificatelor oficiale, astfel cum sunt definite la articolul 88 alineatul (2) din RCO. De asemenea, din definiția inspectorului autorizat reiese că acesta poate fi fie un funcționar, fie o altă persoană fizică autorizată de autoritățile competente să semneze certificate oficiale în conformitate cu normele menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO. Alte persoane fizice care semnează certificatele trebuie să fie „desemnate” și „autorizate” de autoritățile competente, astfel că delegarea nu este necesară în acest context.

Norme suplimentare privind calificările inspectorului autorizat pot fi prevăzute în legislația Uniunii. În Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/2235 de stabilire a modelelor de certificate de sănătate animală, a modelelor de certificate oficiale și a modelelor de certificate de sănătate animală/oficiale pentru intrarea în Uniune și circulația în interiorul Uniunii a transporturilor de anumite categorii de animale și mărfuri, persoana care semnează certificatul este fie medicul veterinar oficial, fie inspectorul autorizat.

3. TITLUL III – LABORATOARE DE REFERINȚĂ ȘI CENTRE DE REFERINȚĂ

Scopul laboratoarelor de referință ale UE și al laboratoarelor naționale de referință este de a promova practici uniforme în ceea ce privește dezvoltarea sau utilizarea metodelor aplicate de laboratoarele oficiale desemnate de statele membre, asigurând astfel fiabilitatea și coerența rezultatelor testelor, analizelor și diagnosticărilor efectuate în contextul controalelor oficiale și al altor activități oficiale.

Scopul centrelor de referință ale UE este de a promova expertiza științifică și tehnică în domeniul bunăstării animalelor și al autenticității și integrității lanțului agroalimentar, promovând astfel o înțelegere științifică comună în domeniile lor de interes ca bază pentru controalele oficiale și pentru alte activități oficiale.

3.1. **Desemnarea și domeniul de aplicare al misiunii**

3.1.1. ***Laboratoarele de referință ale UE și centrele de referință ale UE (articolele 92-99 din RCO)***

Domeniile de aplicare ale LRUE și CRUE sunt determinate în primul rând de legislația sectorială specifică ce reglementează domeniile de politică respective ale legislației UE privind lanțul agroalimentar și care stabilește necesitatea unor metode armonizate și a expertizei științifice, în conformitate cu articolul 92 alineatul (1) din RCO pentru LRUE și, respectiv, cu articolul 95 alineatul (1) și articolul 97 alineatul (1) din RCO pentru CRUE.

Comisia poate lua o decizie oficială de înființare a unui LRUE pentru un anumit sector prin intermediul unui act delegat [articolul 92 alineatul (4) din RCO] și apoi va desemna – prin intermediul unui act de punere în aplicare [articolul 93 alineatul (1) din RCO] – unul sau mai multe laboratoare care să preia funcțiile LRUE în urma unui proces public de selecție [articolul 93 alineatul (2) litera (a) din RCO]. Aceste decizii de înființare și desemnare pot restrânge domeniul de aplicare al LRUE la anumite arii de competență (de exemplu, grupuri de agenți patogeni, specii de dăunători etc.). În mod similar, decizia oficială a Comisiei de a desemna unul sau mai multe CRUE pentru bunăstarea animalelor sau pentru autenticitatea și integritatea lanțului agroalimentar ([59]) prin intermediul unor acte de punere în aplicare poate restrânge domeniul de aplicare al CRUE la anumite arii de competență.

Atribuțiile obligatorii care trebuie îndeplinite de LRUE și CRUE, precum și cerințele pentru funcționarea acestora (de exemplu, echipamente, personal, acreditare etc.) sunt prevăzute la articolul 93 alineatul (3) și la articolul 94 din RCO pentru LRUE, la articolul 95 alineatul (3) și la articolul 96 din RCO în cazul CRUE pentru bunăstarea animalelor și la articolul 97 alineatul (3) și articolul 98 din RCO în cazul CRUE pentru autenticitatea și integritatea lanțului agroalimentar. În acest cadru juridic, specificarea domeniului de aplicare detaliat al misiunii LRUE sau CRUE în programul său de lucru anual sau multianual se bucură de o flexibilitate considerabilă.

În cazul în care sunt identificate atribuții sau cerințe suplimentare pentru un LRUE sau CRUE după desemnarea acestuia, ar trebui să se evalueze dacă aceste atribuții și cerințe suplimentare intră în domeniul de aplicare al 1) legislației sectoriale respective, 2) actului delegat de înființare și/sau de desemnare a actului de punere în aplicare și 3) catalogului de atribuții și cerințe descrise la articolele 93-98 din RCO. În cazul în care atribuțiile sau cerințele suplimentare se încadrează în acest domeniu de aplicare, Comisia poate decide să le includă în programul de lucru anual sau multianual al LRUE sau CRUE. În cazul în care atribuțiile sau cerințele suplimentare nu intră în domeniul de aplicare descris mai sus, este necesară o decizie oficială a Comisiei prin intermediul unui act delegat în conformitate cu articolul 99 alineatul (2) din RCO. Totuși, această procedură se limitează la situații justificate de riscuri noi sau emergente, boli noi sau emergente ale animalelor sau organisme noi sau emergente dăunătoare plantelor sau noi cerințe juridice.

3.1.2. ***Laboratoarele naționale de referință (articolele 100-101 din RCO)***

Statele membre desemnează unul sau mai multe LNR pentru fiecare LRUE. Gama de activități ale unui LRUE poate fi acoperită de o singură instituție națională corespunzătoare care funcționează ca LNR sau poate fi împărțită între mai multe instituții naționale. În acest din urmă caz, statele membre asigură o cooperare strânsă între laboratoarele care au în comun o funcție de LNR [articolul 100 alineatul (5) din RCO]. Statele membre pot decide, de asemenea, să desemneze LNR suplimentare pentru domeniile de politică în care nu există un LRUE corespunzător [articolul 100 alineatul (1) din RCO]. Aceste LNR suplimentare îndeplinesc totuși cerințele, atribuțiile și responsabilitățile LNR, astfel cum sunt prevăzute la articolele 100 și 101 din RCO, cu excepția celor referitoare la cooperarea cu LRUE [de exemplu, articolul 101 alineatul (1) litera (a) și articolul 101 alineatul (1) litera (d) din RCO].

Un laborator poate prelua atât funcția de laborator oficial, cât și cea de laborator de referință, cu condiția să îndeplinească cerințele și obligațiile și să fie desemnat pentru fiecare dintre aceste funcții.

Statele membre pot desemna ca LNR un laborator situat în altă țară din UE sau SEE. Acest mecanism poate fi utilizat, de exemplu, atunci când laboratoarele naționale nu au capacitatea sau expertiza necesare pentru a îndeplini cerințele de acreditare a LNR. În plus, în conformitate cu Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice ([60]), în special articolul 5 alineatul (4) din Protocolul privind Irlanda/Irlanda de Nord și anexa 2 la acesta, secțiunea 43, acesta este singurul mecanism prin care pot fi desemnate LNR în ceea ce privește Irlanda de Nord.

([59]) De la data publicării prezentului aviz nu a fost desemnat niciun CRUE pentru autenticitatea și integritatea lanțului agroalimentar.
([60]) JO L 29, 31.1.2020, p. 7.

3.2. **Acreditare**

3.2.1. ***LRUE (articolul 93 din RCO) și LNR (articolul 100 din RCO)***

LRUE și LNR sunt obligate să funcționeze în conformitate cu EN ISO/IEC 17025 și să fie acreditate în conformitate cu respectivul standard. Obiectul acreditării acestora include toate metodele de analizare, testare sau diagnosticare de laborator care trebuie să fie utilizate de către laborator atunci când funcționează în calitate de LRUE sau LNR. Termenul „metodă" poate fi înțeles ca o procedură de măsurare care se aplică unei anumite matrice sau unui grup de matrice și unui analit specific sau unui grup de analiți sau unei combinații a acestora, în funcție de metoda în cauză, în conformitate cu EN ISO/IEC 17025.

Aceste norme corespund obligațiilor relevante stabilite pentru desemnarea laboratoarelor oficiale la articolul 37 alineatul (4) litera (e) și la articolul 37 alineatul (5) din RCO (a se vedea capitolul 2.3.3.2. privind acreditarea). RCO prevede derogări de la această obligație, acordând statelor membre prerogativa de a desemna un LNR care nu îndeplinește obligația de acreditare în anumite condiții, și acordă o anumită flexibilitate în ceea ce privește obiectul acreditării:

1. Obiectul acreditării unui LNR sau LRUE

    a. poate cuprinde grupuri de metode [articolul 100 alineatul (2) coroborat cu articolul 37 alineatul (5) litera (b) din RCO pentru LNR, articolul 93 alineatul (3) litera (a) punctul (ii) din RCO pentru LRUE]

    b. poate fi definit într-un mod flexibil [articolul 100 alineatul (2) coroborat cu articolul 37 alineatul (5) litera (c) din RCO pentru LNR, articolul 93 alineatul (3) litera (a) punctul (iii) din RCO pentru LRUE]

2. Se permite o derogare temporară de la acreditarea obligatorie (1 + 1 an) pentru LNR [articolul 100 alineatul (2) coroborat cu articolul 42 alineatul (1), articolul 42 alineatul (2) literele (a) + (b) și articolul 42 alineatul (3) din RCO]:

    a. atunci când utilizarea metodei este nou impusă de normele Uniunii, în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din RCO (începând de la data intrării în vigoare a acestor norme)

    b. atunci când modificările aduse unei metode utilizate necesită o acreditare nouă sau extinsă (dacă nu intră sub incidența unui obiect flexibil al acreditării ([61]))

    c. atunci când nevoia de utilizare a metodei apare dintr-o situație de urgență sau dintr-un risc emergent.

3. În domeniul sănătății plantelor, a existat o perioadă de tranziție până la 29 aprilie 2022 pentru intrarea în vigoare a cerinței de acreditare [articolul 167 alineatul (2) din RCO].

LNR și LRUE nu intră în domeniul de aplicare al derogărilor de la acreditarea obligatorie prevăzute la articolul 41 din RCO și în Regulamentul delegat (UE) 2021/1353 al Comisiei. Cu toate acestea, pentru domeniul sănătății plantelor, autoritățile competente sau, respectiv, Comisia pot desemna laboratoare oficiale, desemnate ca atare pe baza unei derogări adoptate în temeiul articolului 41 din RCO, ca LNR sau LRUE, indiferent dacă îndeplinesc sau nu condiția acreditării tuturor metodelor lor [articolul 93 alineatul (4) și, respectiv, articolul 100 alineatul (2) din RCO]. Această posibilitate nu ar afecta LNR și LRUE în domeniul sănătății plantelor care au fost desemnate ca atare înainte de adoptarea actului delegat în temeiul articolului 41 din RCO.

3.2.2. ***CRUE (articolele 95-98 din RCO)***

Având în vedere misiunea lor axată pe sprijin, nu există nicio dispoziție privind acreditarea obligatorie a CRUE. Cu toate acestea, CRUE *„au un nivel ridicat de competență științifică și tehnică"* în domeniile lor de interes și *„se asigură că personalul lor are o bună cunoaștere a standardelor și a practicilor internaționale" [articolul 95 alineatul (3) literele (b) și (e) și, respectiv, articolul 97 alineatul (3)* literele (b) și (e) din RCO].

([61]) „Obiect flexibil al acreditării": Obiectul acreditării exprimat pentru a permite organismelor de evaluare a conformității să efectueze modificări ale metodologiei și ale altor parametri care intră în sfera de competență a organismului de evaluare a conformității, astfel cum confirmă organismul de acreditare (ISO/IEC 17011:2017).

3.3. **Obligații de publicare și de notificare**

3.3.1. ***Lista LNR***

În conformitate cu articolul 100 alineatul (4) din RCO, statele membre comunică Comisiei, celorlalte state membre și LRUE relevante o listă actualizată a denumirilor și adreselor LNR și pun această listă la dispoziția publicului.

În conformitate cu articolul 94 alineatul (3) din RCO, LRUE publică o listă a LNR corespunzătoare desemnate de statele membre în domeniul lor de interes respectiv.

3.3.2. ***Lista LRUE și CRUE***

În conformitate cu articolul 99 alineatul (1) din RCO, Comisia publică o listă actualizată a denumirilor și adreselor LRUE (https://ec.europa.eu/food/ref-labs_en) și CRUE desemnate (pentru bunăstarea animalelor: https://ec.europa.eu/food/animals/welfare/eu-ref-centre_en) pe site-ul său web.

3.3.3. ***Confidențialitatea datelor***

Atunci când se publică informații privind LNR (statele membre) sau LRUE (Comisia Europeană), se aplică normele UE privind protecția datelor [Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ([62]) și, respectiv, Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ([63])]. Informațiile privind persoanele fizice nu pot fi publicate fără consimțământul acestora. Ca exemplu de bună practică, ar trebui publicate numai informațiile generale de contact (de exemplu, adresa, adresa de e-mail funcțională) ale unui laborator, deoarece acestea îndeplinesc în mod suficient obligațiile de publicare prevăzute la articolul 94 alineatul (3), la articolul 99 alineatul (1) și la articolul 100 alineatul (4) din RCO.

3.4. **Raportarea și controalele efectuate de Comisie**

3.4.1. ***LRUE și CRUE***

În conformitate cu articolul 99 alineatul (3) din RCO, LRUE și CRUE fac obiectul unor controale din partea Comisiei pentru a verifica respectarea cerințelor de la articolul 93 alineatul (3) și articolul 94 din RCO în cazul LRUE, precum și de la articolul 95 alineatul (3) și articolul 97 alineatul (3) din RCO în cazul CRUE.

Practica actuală a Comisiei este de a efectua, în cadrul controalelor sale: o examinare a documentelor privind rapoartele pe baza programelor de activitate anuale sau multianuale ale LRUE și CRUE;

— o examinare a documentelor privind rapoartele financiare anuale.

În plus, Comisia poate decide să efectueze controale la fața locului, de la caz la caz, pentru a verifica respectarea de către laboratoare a criteriilor de desemnare și pentru a verifica dacă programele anuale sau multianuale prezentate au fost puse în aplicare și raportate în mod corespunzător,

— în ceea ce privește elementele care nu pot fi verificate cu ușurință în baza examinării documentelor

— în cazul în care rapoartele sau alte surse de informații prezintă motive de îngrijorare sau indică neconformitatea.

3.4.2. ***LNR***

LNR nu fac obiectul controalelor din partea Comisiei descrise la articolul 99 alineatul (3) din RCO. Cu toate acestea, activitățile LNR pot fi incluse în controalele efectuate de Comisie pentru a verifica modul de funcționare a sistemelor de control ale statelor membre, astfel cum sunt descrise la articolele 116-119 din regulamentul respectiv.

([62]) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

([63]) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

3.4.2.1. *LNR: Teste comparative între laboratoare și teste de competență*

LRUE vor monitoriza periodic performanța în cazul LNR prin teste comparative între laboratoare sau teste de competență în conformitate cu articolul 94 alineatul (2) litera (c) din RCO, în special în cazul în care există o cerință legală pentru utilizarea anumitor metode. LNR sunt obligate să participe la teste comparative între laboratoare sau teste de competență în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (a) din RCO. În cazurile în care nu există cerințe legale sau preocupări legate de siguranță în ceea ce privește analitul/pericolul vizat, LNR ar trebui să depună toate eforturile pentru a asigura participarea la testele comparative între laboratoare sau testele de competență organizate de LRUE ori să furnizeze o justificare pentru neparticipare.

În cazul în care este necesar, LNR sau LRUE pot solicita unui alt LNR sau laborator oficial care reprezintă statul membru să participe la un test comparativ între laboratoare sau la un test de competență [articolul 94 alineatul (2) litera (c) și articolul 38 alineatul (2) din RCO]. În cazurile în care nu există participare la testele comparative între laboratoare sau la testele de competență ori justificarea neparticipării nu este acceptată de LRUE, statele membre ar trebui să fie informate să ia măsuri.

Cazurile de neperformanță ale unui LNR în cadrul testelor comparative între laboratoare sau a testelor de competență organizate de LRUE ar trebui să facă obiectul unor proceduri de monitorizare corespunzătoare. În general, aceste proceduri ar trebui să urmeze o abordare în două etape. În prima etapă, ar trebui să se solicite LNR să aplice măsuri corective pentru a atenua problemele identificate. În a doua etapă, dacă măsurile corective generează în continuare neperformanță sau dacă LNR nu colaborează pe deplin pentru a corecta problemele identificate în prima etapă, LRUE ar trebui să informeze Comisia. Comisia va decide ce măsuri suplimentare se impun și poate solicita autorității competente a statului membru să ia măsuri în acest sens.

4. TITLUL IV – ACȚIUNI DE ASIGURARE A RESPECTĂRII LEGISLAȚIEI

4.1. CAPITOLUL I – Acțiuni întreprinse de autoritățile competente și sancțiuni

4.1.1. *Raportarea cazurilor de încălcare (articolul 140 din RCO)*

Respectarea normelor Uniunii poate fi îmbunătățită prin mecanisme care să permită și să încurajeze persoanele să aducă în atenția autorităților competente noi informații privind încălcările normelor Uniunii, ajutând astfel autoritățile competente în depistarea cazurilor de încălcare și permițându-le să ia măsurile de monitorizare adecvate. Cu toate acestea, persoanele care ar putea raporta cazuri de încălcare ar putea fi descurajate de lipsa procedurilor de raportare sau de teama de consecințe negative, cum ar fi încălcarea vieții private, represalii sau discriminare, în special în cazurile în care informațiile sunt obținute într-un context profesional („avertizori”).

În acest context, Directiva (UE) 2019/1937 ([64]) („Directiva privind avertizorii”) prevede un cadru comun pentru raportarea încălcărilor dreptului Uniunii și protecția avertizorilor, în domenii în care se consideră că avertizarea în interes public consolidează aplicarea dreptului Uniunii și în care încălcările dreptului Uniunii pot cauza prejudicii grave interesului public. RCO în sine și o serie de alte acte ale Uniunii de stabilire a normelor privind lanțul agroalimentar sunt incluse în domeniul de aplicare al Directivei privind avertizorii [articolul 2 alineatul (1) și anexa la Directiva privind avertizorii].

În același timp, articolul 140 din RCO prevede o obligație generală impusă statelor membre de a institui mecanisme de raportare eficace în cadrul autorităților competente în sensul RCO, inclusiv, în special, proceduri pentru primirea rapoartelor și pentru protecția împotriva represaliilor atunci când raportează cazuri de încălcare a RCO.

Prin urmare, deși chiar RCO impune autorităților competente să dispună de sisteme eficace de raportare și de protecție a persoanelor care efectuează raportări, Directiva privind avertizorii completează articolul 140 din RCO și stabilește dispoziții detaliate privind canalele de raportare și măsuri specifice de sprijinire și protecție a persoanelor care efectuează raportări și care intră în domeniul de aplicare al directivei respective.

Directiva privind avertizorii nu aduce atingere aplicării dreptului Uniunii sau a dreptului intern referitor la normele de procedură penală, în special cele care vizează protejarea integrității investigațiilor și procedurilor sau a dreptului la apărare al persoanelor vizate [articolul 3 alineatul (3) litera (d) și considerentul 28 al directivei]. Următoarele paragrafe descriu mai detaliat domeniul de aplicare al articolului 140 din RCO și al Directivei privind avertizorii, precum și cerințele pentru proiectarea canalelor de raportare.

([64]) Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii (JO L 305, 26.11.2019, p. 17).

4.1.1.1. *Domeniul de aplicare material: tipul de cazuri de încălcare care pot fi raportate*

Articolul 140 din RCO

Raportarea cazurilor de încălcare

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de mecanisme eficace care permit raportarea cazurilor efective sau potențiale de încălcare a prezentului regulament.

2. Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:

(a) proceduri pentru primirea rapoartelor privind cazurile de încălcare și luarea de măsuri ulterioare;

(b) protecție adecvată pentru persoanele care raportează cazuri de încălcare împotriva represaliilor, a discriminării sau a altor tipuri de tratament inechitabil; și

(c) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează un caz de încălcare, în conformitate cu dreptul intern și cu dreptul Uniunii.

Articolul 140 din RCO stabilește obligația statelor membre de a permite raportarea cazurilor de încălcare a „prezentului regulament", și anume a cazurilor de încălcare a normelor privind efectuarea controalelor oficiale și a altor activități oficiale prevăzute în RCO. Acest lucru poate include, printre altele, cazuri de încălcare a normelor privind planificarea, organizarea, efectuarea, documentarea sau finanțarea controalelor oficiale și a altor activități oficiale, cazuri de încălcare a normelor privind obligațiile operatorilor prevăzute în RCO, precum și conduita, imparțialitatea sau calificarea personalului entităților care fac obiectul normelor RCO.

Actele enumerate în anexa la Directiva privind avertizorii sunt incluse *în întregime* în domeniul de aplicare material al directivei respective. Astfel, întregul RCO intră în domeniul de aplicare material al Directivei privind avertizorii.

Deși articolul 140 din RCO nu prevede cerințe privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale normelor prevăzute în alte acte legislative în domeniile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO, unele dintre aceste acte sunt incluse în domeniul de aplicare material al Directivei privind avertizorii (a se vedea Tabelul 6: Acte juridice care fac obiectul Directivei privind avertizorii). Cu alte cuvinte, rapoartele privind încălcări ale dreptului Uniunii care se încadrează în domeniile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO sunt reglementate de Directiva privind avertizorii numai în măsura în care se referă (a) la o încălcare a RCO, de exemplu, în ceea ce privește controalele oficiale care trebuie efectuate sau (b) la o încălcare a actelor juridice ale Uniunii enumerate în anexa la Directiva privind avertizorii.

De asemenea, ar trebui reamintit faptul că, atunci când transpun Directiva privind avertizorii, Comisia încurajează statele membre să ia în considerare extinderea domeniului său de aplicare la alte domenii și, în general, să asigure un cadru cuprinzător și coerent la nivel național.

Tabelul 6

Lista orientativă a actelor juridice ale UE în domeniile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO care fac obiectul Directivei privind avertizorii. În plus, RCO în sine este, de asemenea, inclus în domeniul de aplicare al Directivei privind avertizorii

Domeniile menționate la articolul 1 alineatul (2) din RCO		Acte juridice incluse în domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2019/1937 [articolul 2 alineatul (1) și anexa]
a)	alimentele și siguranța alimentară	Regulamentul (CE) nr. 178/2002

b)	diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic (OMG) pentru producerea de alimente și furaje	-
c)	furaje și siguranța furajelor	Regulamentul (CE) nr. 178/2002
d)	cerințele cu privire la sănătatea animalelor	Regulamentul (UE) 2016/429 Regulamentul (CE) nr. 1069/2009
e)	subproduse de origine animală și produse derivate	Regulamentul (CE) nr. 1069/2009
f)	cerințele cu privire la bunăstarea animalelor	Directiva 98/58/CE a Consiliului ([1]) Regulamentul (CE) nr. 1/2005 al Consiliului Regulamentul (CE) nr. 1099/2009 al Consiliului Directiva 1999/22/CE a Consiliului ([2]) Directiva 2010/63/UE ([3])
g)	măsurile de protecție împotriva organismelor dăunătoare plantelor	-
h)	produsele de protecție a plantelor și utilizarea durabilă a pesticidelor	-
i)	producția ecologică și etichetarea produselor ecologice	Regulamentul (UE) 2018/848
j)	utilizarea și etichetarea denumirilor de origine protejate, a indicațiilor geografice protejate și a specialităților tradiționale garantate.	-

([1]) Directiva 98/58/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind protecția animalelor de fermă (JO L 221, 8.8.1998, p. 23).
([2]) Directiva 1999/22/CE a Consiliului din 29 martie 1999 privind animalele sălbatice din grădini zoologice (JO L 94, 9.4.1999, p. 24).
([3]) Directiva 2010/63/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 septembrie 2010 privind protecția animalelor utilizate în scopuri științifice (JO L 276, 20.10.2010, p. 33).

4.1.1.2. *Mecanisme de raportare*

Articolul 140 din RCO stabilește obligația autorităților competente de a permite canale eficace de raportare pentru raportarea încălcărilor RCO și se referă, în termeni generali, la „raportarea cazurilor efective sau potențiale de încălcare" și la „persoanele care raportează cazuri de încălcare". În plus, considerentul 91 din RCO clarifică faptul că „orice persoană" care înștiințează autoritățile competente cu privire la posibile cazuri de încălcare ar trebui protejată. Astfel, canalele de raportare puse în aplicare în temeiul RCO ar trebui să fie în concordanță cu standardele Directivei privind avertizorii.

Atunci când se stabilesc canale de raportare, este esențială o „semnalizare" clară ([65]), și anume furnizarea de informații exacte și ușor accesibile publicului larg cu privire la canalele de raportare și la nivelurile de protecție asociate, în special atunci când sunt disponibile canale confidențiale în conformitate cu cerințele Directivei privind avertizorii, pe lângă mijloacele mai puțin confidențiale de furnizare a informațiilor.

([65]) Considerentul 89 din Directiva privind avertizorii: *„[..] Statele membre ar trebui să se asigure că se acordă informații relevante și exacte în această privință, într-un mod care este clar și ușor de accesat pentru publicul larg. Ar trebui să se ofere consiliere individuală, imparțială și confidențială, cu titlu gratuit, de exemplu pentru a determina dacă informațiile în cauză fac obiectul normelor aplicabile privind protecția avertizorilor, pentru a institui cel mai potrivit canal de raportare care ar putea fi utilizat și procedurile alternative care sunt disponibile în cazul în care informațiile nu fac obiectul normelor aplicabile, așa-numita «semnalizare». [..]"*

Următoarele paragrafe se concentrează asupra punerii în aplicare a mecanismelor de raportare în conformitate cu Directiva privind avertizorii de către autoritățile competente în sensul RCO.

4.1.1.3. *Proceduri scrise*

Directiva privind avertizorii prevede stabilirea procedurilor de primire a raportărilor privind cazurile de încălcare și acțiunile subsecvente acestora.

Acest lucru implică faptul că ar trebui instituite proceduri scrise clare care să stabilească modul în care pot fi prezentate raportările, modul în care acestea sunt prelucrate și tratate, mecanismele de protecție care sunt aplicate și modul în care sunt monitorizate raportările în cadrul autorității competente.

Aceste garanții urmăresc să asigure prelucrarea corectă a informațiilor, inclusiv confidențialitatea și protecția datelor cu caracter personal în cadrul autorității competente, precum și furnizarea de informații potențialelor persoane care efectuează raportări cu privire la posibilitățile de raportare și la procedurile de prelucrare a raportărilor, care ar trebui să fie ușor accesibile publicului, pentru a încuraja potențialele persoane care efectuează raportări și pentru a le oferi asigurări în ceea ce privește tratarea confidențială și acțiunile subsecvente eficace cu privire la raportarea lor.

4.1.1.4. *Persoane de contact, primirea și tratarea raportărilor*

Mecanismele de raportare prevăzute la articolul 140 din RCO, care urmează să fie instituite de autoritățile competente desemnate în temeiul RCO, intră sub incidența conceptului de „canale interne de raportare” (articolele 7-9 din Directiva privind avertizorii) ([66]). „Raportarea internă” include, de asemenea, cazurile în care entitățile care gestionează canalul de raportare au autorizat părți terțe să primească în numele lor raportări referitoare la încălcări [articolul 8 alineatul (5) din Directiva privind avertizorii].

Deși este de competența entității (autorităților competente) să decidă dacă să autorizeze sau nu părți terțe să primească raportări în numele lor, în orice caz, persoanele care primesc și tratează raportări ar trebui să ofere garanții adecvate privind respectarea independenței, a confidențialității, a protecției datelor și a caracterului secret (considerentul 54 din Directiva privind avertizorii).

Toate raportările primite de entități (autorități competente în sensul RCO) ar trebui tratate în mod confidențial. Articolul 9 din directivă impune entităților (autorităților competente) să îi confirme persoanei care efectuează raportarea primirea raportării respective în termen de șapte zile, iar persoana care efectuează raportarea ar trebui să primească feedback cu privire la acțiunile avute în vedere sau întreprinse ca acțiuni subsecvente, într-un interval de timp rezonabil care să nu depășească trei luni de la confirmarea de primire sau, în cazul în care nu a fost transmisă nicio confirmare persoanei care efectuează raportarea, trei luni de la expirarea perioadei de șapte zile de la efectuarea raportării. Acțiuni subsecvente înseamnă orice acțiune întreprinsă de către destinatarul unei raportări sau de către orice autoritate competentă pentru a evalua acuratețea afirmațiilor formulate în raportare și, acolo unde este cazul, pentru a remedia încălcarea raportată, inclusiv prin acțiuni precum anchete interne, investigații, urmărire penală, acțiuni pentru recuperarea fondurilor sau încheierea procedurii (articolul 5 punctul 12 din Directiva privind avertizorii).

4.1.1.5. *Protecția datelor cu caracter personal*

Cerințele privind proiectarea canalelor de raportare în temeiul Directivei privind avertizorii ([67]) servesc la asigurarea faptului că entitățile care gestionează canale de raportare tratează identitatea persoanei care efectuează raportarea cu cea mai mare confidențialitate, deoarece protejarea confidențialității privind identitatea persoanei care efectuează raportarea este fundamentală pentru prevenirea represaliilor ([68]).

([66]) Ar trebui remarcat faptul că, pe lângă „canalele interne de raportare”, Directiva privind avertizorii impune statelor membre să instituie „canale externe de raportare” și, în acest scop, să desemneze autoritățile competente pentru a primi raportări, pentru a oferi feedback și pentru a întreprinde acțiuni subsecvente raportărilor (a se vedea în special articolul 11 din directivă). Raportarea externă în conformitate cu Directiva privind avertizorii nu face obiectul prezentului document.

([67]) Articolul 16 din Directiva privind avertizorii.

([68]) Considerentul 82 din Directiva privind avertizorii.

Datele cu caracter personal trebuie prelucrate în conformitate cu normele privind protecția datelor la nivel național sau la nivelul Uniunii și, în principal, cu normele prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 (Regulamentul general privind protecția datelor, RGPD) și în Directiva (UE) 2016/680. Trebuie remarcat faptul că, în această privință, „date cu caracter personal" înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă („persoana vizată"); o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale [articolul 4 alineatul (1) din RGPD și articolul 3 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/680].

Conținutul unei raportări poate conține date cu caracter personal atât ale persoanei care efectuează raportarea, cât și ale persoanei vizate sau ale persoanelor care au legături cu persoana care efectuează raportarea. În temeiul Directivei privind avertizorii, canalele de raportare trebuie să fie proiectate astfel încât să asigure protecția identității persoanei care efectuează raportarea și a persoanei vizate (și anume persoana fizică sau juridică menționată în raportare drept o persoană căreia i se atribuie încălcarea sau cu care persoana respectivă este asociată) ([69]). În consecință, accesul intern la informațiile în cauză în cadrul investigației afirmațiilor trebuie acordat numai personalului desemnat ([70]).

În plus, trebuie respectate norme specifice pentru ținerea evidenței rapoartelor. Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin Directiva privind avertizorii sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern ([71]), inclusiv normele privind colectarea datelor cu caracter personal care sunt relevante pentru afirmație, definirea perioadei de păstrare a datelor cu caracter personal în funcție, printre altele, de rezultatul procedurii de avertizare în interes public și de natura rezultatului cazului ([72]) sau de punerea în aplicare a unor măsuri de securitate adecvate ([73]).

Se recomandă ca autoritățile competente în sensul RCO, atunci când pun informații privind canalele de raportare la dispoziția potențialelor persoane care efectuează raportări, să includă informații cu privire la modul în care sunt prelucrate datele cu caracter personal conținute în raportări.

În plus, se recomandă ca organizațiile să ia în considerare implicațiile noilor procese de avertizare în interes public asupra protecției datelor în etapa de concepere (principiul protecției datelor începând cu momentul conceperii prevăzut la articolul 25 din RGPD). Prin implicarea responsabilului cu protecția datelor (RPD) la începutul procesului, organizațiile relevante vor fi în măsură să își adapteze procedurile de avertizare în interes public la cerințele privind protecția datelor.

4.1.1.6. *Raportarea anonimă*

Directiva privind avertizorii lasă la latitudinea statelor membre posibilitatea de a accepta raportări anonime și de a întreprinde acțiuni subsecvente acestora ([74]). Cu toate acestea, Directiva privind avertizorii ([75]) subliniază în mod clar că, indiferent dacă statele membre aleg sau nu să întreprindă acțiuni subsecvente raportărilor anonime, dacă persoanele care au raportat informații în mod anonim suferă represalii odată ce identitatea lor este dezvăluită, acestea trebuie să beneficieze de protecția prevăzută în capitolul VI din directivă.

Avantajul raportării anonime este că ar putea reduce obstacolul reprezentat de inhibarea efectuării unei raportări în primul rând pentru persoanele care, în pofida garanțiilor de confidențialitate, tot nu ar avea încredere că identitatea lor nu va fi dezvăluită.

Soluțiile tehnologice care permit persoanelor să raporteze inițial în mod anonim, permițând în același timp comunicarea bidirecțională, pot contribui la reducerea inhibării inițiale a efectuării unei raportări și permit în continuare autorităților să solicite informații suplimentare persoanelor care efectuează raportări. Indiferent de mijloacele tehnice de comunicare, trebuie instituite mecanisme care să asigure confidențialitatea și protecția împotriva represaliilor, pentru a asigura protecția odată ce identitatea persoanei care efectuează raportarea a fost dezvăluită.

([69]) Articolul 22 alineatul (3) din Directiva privind avertizorii.
([70]) Articolul 9 alineatul (1) litera (a) și articolul 12 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind avertizorii.
([71]) Articolul 18 alineatul (1) din Directiva privind avertizorii.
([72]) Articolul 5 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679, care introduce principiul general de păstrare a datelor cu caracter personal „... într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopurilor în care sunt prelucrate datele [...]".
([73]) Articolul 5 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul (UE) 2016/679, care prevede că datele cu caracter personal trebuie să fie „[...] prelucrate într-un mod care asigură securitatea adecvată a datelor cu caracter personal, inclusiv protecția împotriva prelucrării neautorizate sau ilegale și împotriva pierderii, a distrugerii sau a deteriorării accidentale, prin luarea de măsuri tehnice sau organizatorice corespunzătoare («integritate și confidențialitate»)".
([74]) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva privind avertizorii.
([75]) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva privind avertizorii.

Tabelul 7

Exemple de tehnologii disponibile pentru raportare ([76])

Instrument	Avantaje	Dezavantaje/provocări
cutie poștală/poștă	— ușor de pus în aplicare	— trebuie să se asigure transmiterea confidențială către persoana de contact
e-mail	— ușor de pus în aplicare	— accesul la contul de e-mail trebuie limitat la persoana de contact — furnizorul de e-mail trebuie să asigure protecția datelor
telefon/mesagerie vocală/întâlnire față în față	— ușor de pus în aplicare — comunicarea directă cu persoana de contact	— trebuie asigurate în continuare confidențialitatea și imparțialitatea la destinație și în timpul tratării
soluții digitale/platforme informatice	— obstacol de inhibare scăzut — securitatea datelor — comunicare bidirecțională — raportarea anonimă poate fi asigurată cu ușurință	— trebuie asigurate în continuare confidențialitatea și imparțialitatea la destinație și în timpul tratării

4.1.1.7. *Protecția împotriva represaliilor*

Represaliile, discriminarea sau alte tipuri de tratament inechitabil pot include orice acțiune (sau omisiune) directă sau indirectă în detrimentul persoanei care efectuează raportarea. Persoanele care lucrează pentru autoritatea competentă pot fi, de exemplu, concediate, suspendate sau retrogradate. Persoanele care raportează din afara autorității competente se pot confrunta, de asemenea, cu consecințe negative, de exemplu prin publicarea identității lor sau a altor date cu caracter personal în legătură cu o raportare sau prin refuzarea serviciilor sau alte tratamente inechitabile în legătură cu activitățile autorităților competente.

Articolul 19 din Directiva privind avertizorii stabilește o listă neexhaustivă de măsuri represive pe care statele membre trebuie să le interzică, iar articolele 20 și 21 din aceasta stabilesc o serie de măsuri de sprijin și măsuri pentru protecția împotriva represaliilor pentru a se asigura că persoanele care efectuează raportări și care suferă represalii sunt protejate în mod adecvat. În plus, pentru a preveni represaliile, imparțialitatea persoanei de contact și tratamentul confidențial al raportărilor, astfel cum se descrie mai sus, sunt esențiale pentru a proteja identitatea și datele cu caracter personal ale persoanei care efectuează raportarea. Procedurile scrise clare și formarea specifică pot contribui la sensibilizarea angajaților și a personalului de conducere și ar trebui să vizeze prevenirea comportamentelor discriminatorii și neloiale.

Măsurile de protecție prevăzute în Directiva privind avertizorii țin seama de dezechilibrul de putere dintre persoanele care efectuează raportări și organizația în care a avut loc încălcarea, în cazurile în care informațiile au fost obținute într-un context profesional. În cazul în care raportările sunt efectuate de către persoane care au obținut informațiile despre încălcări în afara unui context profesional, un astfel de dezechilibru de putere poate fi mai puțin relevant. Cu toate acestea, astfel cum s-a descris mai sus, articolul 140 din RCO recunoaște că persoanele care efectuează raportări și care au obținut informații privind încălcări în afara unui context profesional pot furniza, de asemenea, informații valoroase, în special prin raportarea prin intermediul canalelor de raportare confidențiale.

([76]) Directiva privind avertizorii stabilește anumite cerințe în ceea ce privește proiectarea canalelor de raportare. De exemplu, raportarea orală trebuie să se poată realiza prin telefon sau prin alte sisteme de mesagerie vocală și, la cererea persoanei care efectuează raportarea, printr-o întâlnire față în față (articolele 9-12 din Directiva privind avertizorii).